

การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์
กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย

นายชิตพล เปลี๋ยนศิริ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต

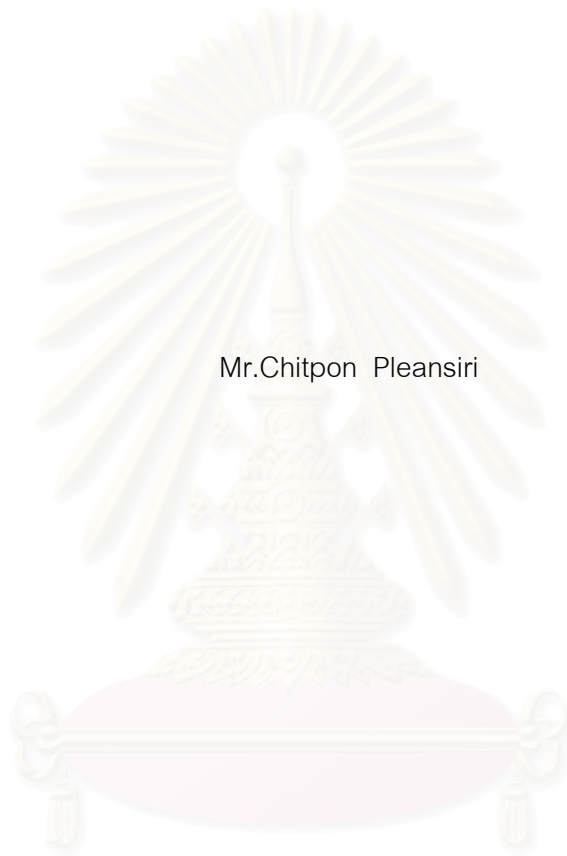
สาขาวิชาวาทวิทยา ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

PERFORMANCE CREATION OF THE BANGKOK CITY BALLET SCHOOL
AND THE AESTHETIC CONCEPT OF JAPANESE AND THAI AUDIENCES

Mr.Chitpon Pleansiri

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Speech Communication

Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์กับ
สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย

โดย

นายชิตพล เปลี่ยนศิริ

สาขาวิชา

วาทวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ติรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. ยুবล เบญจวงศ์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ อวยพร พานิช)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ติรพันธ์ อนวัชศิริวงศ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ สุกัญญา สมไพบูลย์)

สภามหาวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชิตพล เปลี่ยนศิริ : การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย. (PERFORMANCE CREATION OF THE BANGKOK CITY BALLET SCHOOL AND THE AESTHETIC CONCEPT OF JAPANESE AND THAI AUDIENCES)
อ. ที่ปรึกษา : รศ. ภิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์, 158 หน้า.

การวิจัยเรื่อง "การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย" เป็นการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple methodology) โดยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) ในฐานะนักแสดงและอาจารย์ผู้สอน การสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interview) ฝ่ายสร้างสรรค์การแสดงและตัวแทนผู้ชมจำนวน 15 คน และการสำรวจโดยแบบสอบถามสำหรับผู้ชมชาวญี่ปุ่นจำนวน 100 ชุด และผู้ชมชาวไทยจำนวน 50 ชุด มีวัตถุประสงค์ในการศึกษากระบวนการสร้างสรรค์การแสดงบัลเลต์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ และเพื่อศึกษาถึงสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ โดยมีขอบเขตการศึกษาวิจัยเฉพาะการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ประจำปี 2550

ผลการวิจัยพบว่า ในส่วนการสร้างสรรค์การแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต มีการแบ่งตำแหน่งและหน้าที่ทางการแสดงออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนอำนวยความสะดวกทำหน้าที่กำหนดรูปแบบและทิศทางการจัดงาน ส่วนสนับสนุนการแสดงประกอบด้วยฝ่ายงบประมาณและการหารายได้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ฝ่ายจัดบรรยากาศหน้างาน และสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิตี้บัลเลต์ ส่วนการแสดงมีขั้นตอนในการสร้างสรรค์งานดังนี้ 1. แนวคิดในการแสดง 2. รูปแบบในการนำเสนอ 3. การคัดเลือกนักแสดง 4. การฝึกซ้อม 5. การออกแบบท่าเต้น 6. ดนตรีประกอบการแสดง 7. เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า 8. แสงประกอบการแสดง 9. ฉากเวทีและอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยมีการประสานงานและร่วมซักซ้อมของทุกฝ่ายก่อนการแสดงจริง

ส่วนสุนทรียทัศน์ของผู้ชมสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการแสดงที่ผู้ชมชาวญี่ปุ่นมีความชอบ 3 ลำดับแรก คือ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ดนตรีประกอบการแสดง และการออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.45, 4.33 และ 4.23 ตามลำดับ ส่วนผู้ชมชาวไทยมีความชอบ 3 ลำดับแรก คือ สถานที่ที่ใช้ในการแสดง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และดนตรีประกอบการแสดงโดยมีค่าเฉลี่ย 4.22, 4.20 และ 4.08 ตามลำดับ สิ่งหนึ่งที่ช่วยเพิ่มสุนทรียรสแก่ผู้ชมทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยคือทักษะความสามารถทางการเต้นบัลเลต์ของนักแสดง และการทำงานเป็นทีมของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ และหากมีการจัดแสดงครั้งต่อไปผู้ชมส่วนใหญ่ต้องชมการแสดงบัลเลต์คลาสสิกที่เป็นเรื่องราว โดยต้องการชมบัลเลต์เรื่อง Swan Lake มากที่สุด

ภาควิชา ..... วททวิทยาและสื่อสารการแสดง.....
สาขาวิชา..... วททวิทยา.....
ปีการศึกษา..... 2549.....

ลายมือชื่อนิสิต ....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา ....

4885078928 : MAJOR SPEECH COMMUNICATION

KEYWORD: PERFORMANCE CREATION / AESTHETIC CONCEPT

CHITPON PLEANSIRI : PERFORMANCE CREATION OF THE BANGKOK CITY BALLET SCHOOL AND THE AESTHETIC CONCEPT OF JAPANESE AND THAI AUDIENCES.

THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAJSIRIWONGS,158 pp.

This study is multiple methodology research by participant observation as an actor and instructor, face-to-face interview with performance creation division and 15 leading audiences, and questionnaires 100 copies for Japanese audiences and 50 copies for Thai audiences. The purpose of this research is to study the process of ballet performance creation of Bangkok City Ballet School and the aesthetic concept of Japanese and Thai audiences upon the school's Junior Ballet Concert. The scope of this study is limited on the Junior Ballet Concert 2007.

The study found that, for the creation of Junior Ballet Concert, acting position and duty are divided into three parts: performance facilitation working on establishing the performance's style and direction, performance promotion consisting of budget and fund raising division, public relation division, atmosphere management division, and Bangkok City Ballet's Parent Association. The processes of performance creation include 1. concept and performance 2. presentation style 3. actor casting 4. rehearsal 5. choreography 6. music 7. make up and costume 8. light and 9. stage and prop. All divisions have co-operated and conducted the grand rehearsal before the real performance.

In part of the audiences' aesthetic concept, it is found that the first three performance's compositions favored by the Japanese audiences are costumes, music and choreography with the averages 4.45, 4.33, and 4.23 respectively. For Thai audiences, the first three favorite compositions are performance venue, costume, and music with the averages 4.22, 4.20, and 4.08 respectively. Another factor which helps increase both Japanese and Thai audiences' aesthetic sense is the actors' ballet skill and the school's teamwork. Moreover, the audiences suggested that for next time performance, they would like to see the ballet show on classic story like Swan Lake the most.

Department..... Speech Communication and Performing Arts.....

Field of Study..... Speech Communication.....

Academic year..... 2006.....

Student's signature.....

Advisor's signature.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือและกำลังใจจากผู้คนมากมาย ที่คอยผลักดัน
เกื้อหนุน ทั้งความปรารถนาดีเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายในที่สุด ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณ

ครูอวยพร พานิช ที่ให้กำลังใจไม่ให้ท้อถอย ครูถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ ที่ปรึกษาคอยชี้แนะ
แนวทางและพยายามอบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยไม่เป็นเพียงแค่ช่างทางศิลป์

ครูสุกัญญา สมไพบูลย์ ที่ช่วยแนะนำและช่วยเหลือตลอดมา และครูทุกท่านในภาควิชา
ที่ได้สั่งสอนให้ความรู้เปิดมุมมองทางปัญญาให้แก่ผู้วิจัย

ขอบคุณผู้ที่ให้ความกรุณาในการสัมภาษณ์ทุกคนสำหรับงานวิจัยนี้

คุณครูมาซาโกะ ครูมายูมิ ที่เปิดโอกาสให้ได้ศึกษาวิจัย พร้อมทั้งความกรุณาในทุกๆ เรื่องที่
ผ่านมาขอบคุณ จูน จู๊จ คิง จูนโกะ ที่งานที่คอยสนับสนุนช่วยเหลือ เพื่อนร่วมรุ่นที่น่ารักทุกคน
เพื่อนพลอย ฝ่าย แอ้ นีม หลิน ไหม กอล์ฟ อีฟ เซพ ดาว เพค มาร์ติน ที่ให้กำลังใจ และมีความ
ปรารถนาดีต่อกันเสมอมา รวมถึงเพื่อนนาฏยศิลป์รุ่น 1 ทุกคน

ขอบคุณ หงุหนิง น้องต๋อง เป๊ะ ประยูร ก้อยและครอบครัว ต๋องคณิต นัฐ อัจ

เหนือสิ่งอื่นใด ครอบครัว คือ พลังที่ทำให้มีวันนี้ และที่สำคัญยิ่ง ขอขอบคุณ ตัง มากที่คอย
ช่วยทุกอย่างเพื่อให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงและเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยไม่ให้ท้อแท้เสมอมา

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้มองเห็นว่านอกเหนือจากความสำเร็จทั้งหลายที่เกิดขึ้นแล้ว สิ่งหนึ่ง
ที่ผู้วิจัยมีความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง คือ การที่ได้พบกับครูที่ดี เพื่อนร่วมเรียนที่ดี ผู้ที่อยู่รอบข้างที่ดี สิ่ง
นี้คือของมีค่าเหนือสิ่งอื่นใด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ปัญหาคำถามวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดและทฤษฎี.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงสุนทรียะ.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการสร้างงานบัลเลต์.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับองค์กรทางการแสดง.....	26
แนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวกับกระบวนการเต้น.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวกับสุนทรียศาสตร์ผู้รับสาร.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวกับบัลเลต์.....	40

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร.....	43
กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง.....	43
กลุ่มผู้รับสาร.....	44
วิธีเก็บข้อมูลการวิจัย.....	44
ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล.....	45
แหล่งเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46

บทที่ 4 ผลการวิจัย

ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์.....	48
การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์.....	50
ตำแหน่งและหน้าที่ในองค์กรทางการแสดง.....	50
ขั้นตอนในการผลิตการแสดง.....	50
สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต.....	98
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป.....	99
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงบัลเลต์.....	106
ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์.....	113
กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง.....	113
กลุ่มผู้ชม.....	115

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย.....	119
การอภิปรายผล.....	135
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	144
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	144

รายการอ้างอิง.....	145
ภาคผนวก.....	148
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย.....	149
ภาคผนวก ข สาระจากหน่วยงานต่างๆที่ให้การสนับสนุนการเสดง.....	153
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	158

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่	4.1	รายละเอียดการประชาสัมพันธ์งานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10.....	56
ตารางที่	4.2	รายชื่อการเชิญแขกและการเข้าร่วมชมงานแสดง.....	61
ตารางที่	4.3	การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2.....	79
ตารางที่	4.4	การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3.....	79
ตารางที่	4.5	การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3.....	80
ตารางที่	4.6	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 4.....	99
ตารางที่	4.7	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 5	103
ตารางที่	4.8	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 7.....	104
ตารางที่	4.9	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 8.....	105
ตารางที่	4.10	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 9.....	106
ตารางที่	4.11	การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 10.....	107
ตารางที่	5.1	แผนการทำงานในการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10.....	128

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

	หน้า
รูปที่ 4.1 ภาพโปสเตอร์งานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10.....	59
รูปที่ 4.2 ภาพใบปลิวงานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10.....	60
รูปที่ 4.3 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Nutcracker.....	63
รูปที่ 4.4 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง Coppélia.....	64
รูปที่ 4.5 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Sleeping Beauty แบบที่ 1.....	64
รูปที่ 4.6 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Sleeping Beauty แบบที่ 2.....	64
รูปที่ 4.7 ภาพแผนกต้อนรับหน้างาน.....	66
รูปที่ 4.8 ภาพในมุมที่นำเสนอวิดีโอทัศน์และการจำลองห้องเรียนบัลเลต์.....	67
รูปที่ 4.9 ภาพนิทรรศการภายในงาน.....	67
รูปที่ 4.10 ภาพบรรยากาศหน้าโรงละคร.....	68
รูปที่ 4.11 ภาพการเตรียมทักษะความพร้อม.....	82
รูปที่ 4.12 ภาพถ่ายทอดกระบวนท่าเต้น.....	82
รูปที่ 4.13 ภาพการซ้อมรวมของการแสดงแต่ละชุด.....	82
รูปที่ 4.14 ภาพการซ้อมรวมของการแสดงแต่ละชุด.....	82
รูปที่ 4.15 ภาพการซ้อมในสถานที่จริง.....	83
รูปที่ 4.16 ภาพการซ้อมในสถานที่จริง.....	83
รูปที่ 4.17 ภาพบรรยากาศการออกแบบท่าเต้น.....	84
รูปที่ 4.18 ภาพเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนักแสดงนำเรื่อง The Sleeping Beauty.....	86
รูปที่ 4.19 ภาพเครื่องแต่งกายชุดการแสดง Czardas.....	87
รูปที่ 4.20 ภาพเครื่องแต่งกายชุดการแสดง Flowers.....	87
รูปที่ 4.21 ภาพการทำผมของนักแสดง.....	87
รูปที่ 4.22 ภาพถ่ายที่ใช้เป็นตัวอย่างในการทำงาน.....	87
รูปที่ 4.23 ภาพส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 1 The Nutcracker	88
รูปที่ 4.24 ภาพส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 2 Coppélia	88
รูปที่ 4.25 ภาพส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 3 The Sleeping Beauty	89
รูปที่ 4.26 ภาพการเตรียมงานของฝ่ายฉาก	89
รูปที่ 4.27 ภาพฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 1 The Nutcracker	90
รูปที่ 4.28 ภาพฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 2 Coppélia	90

สารบัญภาพ

	หน้า
รูปที่ 4.29 ภาพฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 3 The Sleeping Beauty.....	90
รูปที่ 4.30 ภาพการแสดงชุด Snow Fairies.....	94
รูปที่ 4.31 ภาพการแสดงชุด Flower Waltz.....	95
รูปที่ 4.32 ภาพการแสดงชุด Suger Plum Fairy & Prince.....	95
รูปที่ 4.33 ภาพการแสดงชุด L'Aurora,L'Priore.....	96
รูปที่ 4.34 ภาพการแสดงชุด La Discorde et La Guerre	96
รูปที่ 4.35 ภาพการแสดงชุด Dance of Hour.....	96
รูปที่ 4.36 ภาพการแสดงชุด Hip Hop.....	97
รูปที่ 4.37 ภาพการแสดงชุด Tap Dance.....	97
รูปที่ 4.38 ภาพการแสดงชุด Paquita.....	97
รูปที่ 4.39 ภาพการแสดงชุด Dance of Palace.....	97

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคที่วัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาทและส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมไทยสมัยใหม่ ก่อให้เกิดปรากฏการณ์อันหลากหลายในวิถีชีวิตของผู้คนที่เปลี่ยนแปลงไป ดังจะเห็นได้จากรูปแบบการดำเนินชีวิต ทั้งในด้านการทำงาน การบริโภค การแต่งกาย ที่อยู่อาศัย หรือแม้กระทั่งวัฒนธรรม ที่ส่งผลกระทบต่อระบบทางความคิดและค่านิยมของคนในสังคมทำให้เกิดการยอมรับการผสมผสานทางวัฒนธรรม (Mix culture)

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง ทำให้ผู้คนจากสองซีกโลกได้เชื่อมโยงและเกิดการสื่อสารกันในเชิงสังคม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมรวมถึงศิลปะ ความเป็นสากลจึงเกิดขึ้นเพื่อที่จะตอบสนองผู้คนที่เกิดความเข้าใจและสื่อสารไปในทิศทางความหมายอันเดียวกัน เช่น การใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษากลางภาษาหนึ่งของโลก การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการทำงานหรือใช้ในการสื่อสารต่อกัน รวมทั้งศิลปะก็ได้รับผลกระทบและปรากฏความเป็นสากล เกิดการผสมผสานระหว่างศิลปะเข้าหากันโดยมีสังคมนั้นเป็นผู้ทำให้เกิดการยอมรับ รวมถึงได้ปรากฏกลิ่นอายของศิลปะทางตะวันตกในศิลปะไทยอีกด้วยเช่นกัน

ศิลปะที่ผู้วิจัยเห็นว่าน่าสนใจและปรากฏขึ้นในสังคมไทยสมัยใหม่นี้ ที่เกิดจากการแพร่ขยายตัวมากขึ้นและเกิดความสนใจจากสาธารณชนในสังคมไทยมากขึ้นตามลำดับ คือ ศิลปะการเต้น(Dance)หรือ นาฏยศิลป์ทางตะวันตก ซึ่งเป็นศิลปะการแสดงแขนงหนึ่ง ศิลปะทางการเต้นสามารถถ่ายทอดลีลา ความงดงามของร่างกายโดยผ่านการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความอ่อนช้อย พริ้วไหว ความรวดเร็ว ปราดเปรียว หรือแม้กระทั่งความแข็งแกร่ง ดุมิพลัง ซึ่งศิลปะการเต้นจะสื่อสารความหมายทางสุนทรียะให้แก่ผู้ชมได้โดยตรงทันทีเมื่อผู้ชมได้สัมผัสเหมือนเช่น ทุกคนสามารถสัมผัสสุนทรียะทางศิลปะจากศิลปะในแขนงอื่นๆ เช่นกัน โดยการเต้นในแต่ละรูปแบบต่างมีเอกลักษณ์ที่สามารถสื่อความหมายและสุนทรียะที่แตกต่างกันไปในแต่ละสังคม

ในสังคมยุคสมัยใหม่ บัลเลต์มิได้เป็นเพียงศิลปะการแสดงในทางตะวันตกเพียงอย่างเดียว แต่บัลเลต์ได้แพร่เข้าสู่ดินแดนตะวันออกเช่นเดียวกัน ดังเช่น ปรากูมีคณะบัลเลต์ในประเทศจีน และในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นที่น่าสนใจและเป็นที่น่าทึ่งโดยทั่วว่าทั้งสองประเทศนี้มีความเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นและเข้มแข็งในเชิงวัฒนธรรมของตนเองอย่างยิ่ง แล้วเหตุผลประการใดที่ทำให้บัลเลต์สามารถเป็นที่ยอมรับของสังคมเหล่านั้นได้ รวมทั้งในสังคมไทยด้วยเช่นกัน

บัลเลต์หรือระบำปลายเท้า เป็นศิลปะการแสดงที่เก่าแก่ของตะวันตกอย่างหนึ่ง บัลเลต์ได้มีประวัติศาสตร์และการพัฒนาอันยาวนานกว่าสามร้อยปี โดยได้แบ่งออกอย่างน้อย 3 ยุคสองประเทศที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ให้บัลเลต์เป็นที่นิยม นั่นคือ เริ่มแรกบัลเลต์เป็นการแสดงของชนชั้นสูงในราชสำนักอิตาลี ในยุคเรอเนสซองส์ (Renaissance) ความมั่งคั่งของบัลเลต์ได้ทำให้เกิดการแพร่ขยายสู่ฝรั่งเศสเกิดการพัฒนารับปรุง จนทำให้เกิดยุคที่เรียกว่า “บัลเลต์ โรแมนติก” (Romantic Ballet) ขึ้น ความนิยมและความรุ่งเรืองของบัลเลต์ในฝรั่งเศสนี้ทำให้บัลเลต์เคลื่อนย้ายไปยังประเทศรัสเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่ทำให้บัลเลต์เจริญก้าวหน้า จนเกิดเป็นยุคที่เรียกว่า “บัลเลต์คลาสสิก” (Classic Ballet) และบัลเลต์สมัยใหม่ Modern Ballet) จากนั้นจึงเกิดการแพร่หลายสู่ประเทศต่างๆ ทั่วโลกต่อไป

ศิริส นิติตศนกุล (2548) ได้ศึกษาว่าในประเทศไทยนั้น บัลเลต์ได้แพร่เข้ามาในยุคต้นรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นสมัยที่ประเทศไทยมีการติดต่อกับชาติตะวันตกในทางการค้าและเจริญสัมพันธไมตรี ในช่วงเริ่มแรกของบัลเลต์ในประเทศไทย จากหลักฐานที่ปรากฏเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2494 มีครูบัลเลต์ชาวเปอร์เซีย (อิหร่าน) ชื่อ มาดาม โกลด์สติน (Mrs.Gaulstin) ได้เปิดสอนบัลเลต์ให้กับนักเรียนไทย และ มิสซิสแมคเคย์ (Mrs.Mckay) ชาวดัชท์ ได้เข้ามาสอนบัลเลต์ในโรงเรียนวัฒนาวิทยา ในปี พ.ศ.2496 ต่อมาคุณหญิงเจนเวียฟ เลสบันยอล (Genevieve L' Espagnol Damon) ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่บัลเลต์ในประเทศไทยให้เป็นที่รู้จัก อาจารย์ทางด้านบัลเลต์เหล่านี้ได้ผลิตนักเต้นบัลเลต์รุ่นแรกคือ ท่านผู้หญิงวราพร ปราโมช ณ อยุธยา, คุณกาญจนา ชลวิจารณ์, คุณวนิดา (สุขุม) ดุละลัมพะ ฯลฯ ซึ่งลูกศิษย์เหล่านี้ได้ศึกษาหาความรู้ทางด้านบัลเลต์ เพิ่มเติมโดยเดินทางไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ เมื่อสำเร็จการศึกษาก็ได้กลับมาประเทศไทยเพื่อสืบทอดและเผยแพร่ศิลปะการเต้นบัลเลต์จนเป็นที่รู้จักในประเทศไทยอย่างกว้างขวาง รวมทั้งทำให้สังคมไทยเกิดการยอมรับต่อศิลปะแขนงนี้จึงทำให้มีผู้สนใจและศึกษาบัลเลต์เพิ่มมากขึ้นและขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ดังที่เห็นได้จากการเรียนการสอนบัลเลต์เปิดตัวขึ้นทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาวิทยาลัยราชภัฏในหลายๆแห่ง

เป็นต้น รวมทั้งสถาบันการเรียนการสอนของเอกชนและสตูดิโอสอนเต้นมากมาย เช่น สถาบันบางกอกแดนซ์, สถาบันแดนซ์เซ็นเตอร์, โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเล่ต์ เป็นต้น

บทบาทของบัลเล่ต์ส่งผลต่อสภาพทางสังคมไทยสมัยใหม่หลายประการ จากงานวิจัยในระดับปริญญาบัณฑิต ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ ศิริส นิตัทศนกุล (2545) ได้ศึกษาเรื่องค่านิยมนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทย พบว่า บุคคลทั่วไปในสังคมไทยนั้นมีทัศนคติที่จะส่งบุตรหลานของตนเองให้ศึกษารำไทยและบัลเล่ต์โดยอยู่ในอัตรากារเลือกที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งแสดงให้เห็นชัดว่าสังคมมีการสนับสนุนให้มีการเรียนรู้อัตนธรรมตะวันตกเพิ่มมากขึ้น

การขยายตัวของศิลปะการเต้นบัลเล่ต์ในสังคมไทยเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เนื่องจากขณะนี้สังคมไทยเกิดการยอมรับ ชื่นชม และพึงพอใจที่ต้องการให้ลูกหลานเรียนบัลเล่ต์เพิ่มมากขึ้น แม้กระทั่งในเชิงธุรกิจทางการเต้นก็เกิดการขยายตัวของบัลเล่ต์อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในวงการทางการศึกษา ศิลปะการเต้นบัลเล่ต์ก็ได้แพร่ขยายกว้างขึ้นเช่นกัน ซึ่งถือเป็นกลไกที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ผลักดันให้วงการบัลเล่ต์ในสังคมไทยเกิดการเจริญเติบโตอย่างมั่นคง

จากปรากฏการณ์ขยายตัวของสถาบันการเรียนการสอนทางบัลเล่ต์ในสังคมไทย มีประเด็นที่น่าสนใจศึกษาในมุมมองของทางนิเทศศาสตร์ว่าสถาบันดังกล่าวนี้มีแนวคิดและการสร้างสรรค์ผลงานอย่างไร เพื่อให้ผู้ชมยอมรับ ชื่นชอบและสนใจรวมทั้งมีกระแสตอบรับต่อศิลปะแขนงนี้เป็นที่นิยมมากขึ้นตามลำดับ

ในประเทศไทยได้มีสถาบันสอนเต้นที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับหลายแห่ง เช่น โรงเรียนนาฏศิลป์สากลวราพร-กาญจนา, โรงเรียนนาฏศิลป์พรพิมล-สบหทัย, โรงเรียนอารีย์นาฏศิลป์, โรงเรียนแดนซ์เซ็นเตอร์, สถาบันบางกอกแดนซ์ และโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเล่ต์ ซึ่งมีการเรียนการสอนเน้นการเต้นบัลเล่ต์คลาสสิกเป็นหลัก

โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเล่ต์ เป็นโรงเรียนสอนบัลเล่ต์ซึ่งได้ผลิตผลงานการแสดงทางบัลเล่ต์ที่มีชื่อเสียง มีผลงานนำเสนอต่อสาธารณชนอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี ในช่วงหลังได้ผลิตสร้างสรรค์ผลงานทางการแสดงปีละสองครั้ง และในอนาคตอาจจะสร้างสรรค์ผลงานทางด้านบัลเล่ต์ถึงสามครั้งต่อปี ซึ่งเป็นที่น่าสนใจในแง่ของความถี่ในการสร้างสรรค์งานทางบัลเล่ต์ในสังคมไทยให้เป็นที่ยอมรับต่อผู้ชมอย่างต่อเนื่องแม้จะเกิดปัญหาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ในปัจจุบัน

โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2539 (ค.ศ.1996) รวมระยะเวลา 11 ปี โดยนักเต้นบัลเลต์ชาวญี่ปุ่น คือ คุณมาซาโกะ ฮิราดะ ที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองไทย ปัจจุบันโรงเรียนแห่งนี้ได้เปิดการเรียนการสอนทางด้านบัลเลต์ โดยมีอาจารย์ผู้สอนที่เป็นทั้งคนญี่ปุ่นและคนไทย โดยนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่น ผลงานที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นอย่างเป็นประจำสม่ำเสมอทุกปี คือ การแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ ซึ่งปีนี้จะจัดขึ้นในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 จากผลงานที่ต่อเนื่องของโรงเรียน ทำให้เกิดการขยายตัวและเติบโตในเชิงธุรกิจและผลงานทางด้านการศึกษาของโรงเรียนอย่างเห็นได้ชัดและเป็นที่ยอมรับจากบุคคลในวงการบัลเลต์และบุคคลทั่วไป โดยการยอมรับจากสังคมนั้นนอกเหนือจากต้องใช้เวลาเป็นการพิสูจน์แล้วยังมีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจถึงการสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ นั่นคือ แนวคิดกระบวนการสร้างงานบัลเลต์ ที่จะสื่อสารกับผู้ชมในสังคมให้เกิดความประทับใจ นอกจากนั้นการได้ทราบถึงทัศนคติและความคิดเห็นของผู้ชมก็มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพทางการแสดงต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษากระบวนการสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ในการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ประจำปี 2550 ว่ามีแนวคิด ขั้นตอนและการจัดการ รวมทั้งรูปแบบในการนำเสนออย่างไร อีกทั้งสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดงดังกล่าวเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจและนำข้อมูลที่ค้นพบมาพัฒนาและปรับปรุงการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งต่อไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษากระบวนการสร้างสรรค์การแสดงบัลเลต์ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์
2. ศึกษาถึงสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์

ปัญหาคำวิจัย

1. โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์มีกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงบัลเลต์อย่างไร
2. สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์เป็นอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้ มุ่งศึกษาการสร้างสรรคงานและทัศนคติรวมถึงสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย ในการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ประจำปี 2550 ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาโดยวิธีเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observer) ในฐานะนักแสดงและอาจารย์ผู้ฝึกสอน โดยใช้ระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ.2549 ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ.2550 รวมทั้งสิ้น 7 เดือน พร้อมทั้งออกแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มของผู้สร้างสรรคการแสดงและผู้รับสารคือผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างสรรคการแสดง หมายถึง การสร้างสรรคการแสดงบัลเลต์ ซึ่งมีการดำเนินงานประกอบด้วยแนวคิด รูปแบบ ขั้นตอน วิธีการจัดการ รวมทั้งการประเมินผลงาน

บัลเลต์ หมายถึง ศิลปะการเต้นรำทางตะวันตก มีเอกลักษณ์เด่นคือการเคลื่อนไหวบนปลายเท้าที่มีการจัดสรรเพื่อความสมดุลในการเคลื่อนไหว เป็นศิลปะการเต้นประกอบดนตรีไม่มีคำร้อง

สุนทรียทัศน์ หมายถึง ทัศนคติ ความคิดเห็น รวมทั้งความพึงพอใจของผู้ชมที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรคสื่อสารการแสดง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการสื่อสารสู่สังคม
2. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้เชิงวิชาการ เกี่ยวกับการสร้างสรรคทางสื่อสารการแสดงประเภทต่างๆ
3. เพื่อเป็นการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านสื่อสารการแสดง ซึ่งคนในวงวิชาชีพและผู้สนใจสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยครั้งนี้ ได้อ้างอิงกรอบแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎี

- 1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงสุนทรียะ
- 1.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการสร้างงานบัลเลต์
- 1.3 แนวคิดเกี่ยวกับองค์การทางการแสดง
- 1.4 แนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎี

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารเชิงสุนทรียะ

โดยทั่วไปการศึกษาศิลปะในแง่ของการสื่อสาร จะเป็นการศึกษาถึงการนำเสนอศิลปะโดยเน้นที่กระบวนการสร้างสรรค์หรือตัวสาร รวมทั้งศึกษารูปแบบของการส่งสาร เพื่อจะนำไปสู่ความเข้าใจถึงผลที่เกิดขึ้นต่อผู้รับสาร บัลเลต์จัดว่าเป็นการสื่อสารในรูปลักษณะหนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับแบบจำลอง ความหมายของศิลปะในฐานะการสื่อสาร

บัลเลต์เป็นการสื่อสารในรูปลักษณะหนึ่ง ซึ่งบุคคลทั่วไปอาจมองการแสดงบัลเลต์เป็นศิลปะทางการเต้นที่สวยงามอันมาจากองค์ประกอบต่างๆ ของการแสดงบัลเลต์ไม่ว่าจะเป็น ฉาก แสง เสียง เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและสถานที่ที่ใช้ในการแสดง เช่น โรงละคร แต่ในมุมมองทางนิเทศศาสตร์นั้นมีความจำเป็นต้องศึกษาไม่เพียงแต่ความต้องการของศิลปินว่าต้องการที่จะสื่อสารสิ่งใดผ่านการสร้างสรรค์งานทางการแสดงบัลเลต์ต่อผู้ชม แต่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการสื่อสารด้วย

ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์(2547) ได้อธิบายแนวคิดสุนทรียนิเทศศาสตร์ที่กล่าวถึง 4 องค์ประกอบซึ่งความสัมพันธ์ในความหมายของศิลปะในฐานะการสื่อสาร ได้แก่ การแสดงออก Expression, รูปแบบที่มีนัยยะสำคัญ (Significant), ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร (Relationship) และวัฒนธรรม (Culture) ซึ่งทั้ง 4 ข้อนี้ จะนำมาแสดงให้เห็นถึงลักษณะของ บัลเลต์ในฐานะการสื่อสาร

1. การแสดงออก (Expression) ในการแสดงออกของบัลเลต์นั้นจะเป็นการแสดงออก โดยผ่านในรูปแบบทางอวัจนภาษาสื่อผ่านทางท่าทางและกระบวนท่าเต้นเพื่อ ประกอบทำให้เกิดความสวยงาม เพลิดเพลิน ในการชมการแสดงบัลเลต์ อีกทั้งยังมี เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในลักษณะเฉพาะของบัลเลต์รวมถึงการให้ความหมายของสี และดนตรีเป็นการบรรเลงสดจากวงออเคเรสต้าที่ใช้ประกอบการแสดงบัลเลต์อีกด้วย
2. รูปแบบที่มีนัยยะสำคัญ (Significant) การสื่อความหมายของการแสดงบัลเลต์โดย สื่อความหมายที่ซ่อนอยู่ในการแสดงจะสื่อผ่านทางอวัจนภาษาคือ ท่าที่เป็น สัญลักษณ์จำเพาะ เช่น การแสดงท่าทางที่บ่งบอกถึงการแสดงความรักในการ แสดงออกทางอวัจนภาษาของการแสดงบัลเลต์จะชูนิ้วมือขึ้นเหนือศีรษะและชี้กลับมา ยังนิ้วที่ต้องการจะสวมแหวน ลักษณะเช่นนี้เป็นการสื่อความหมายว่าต้องการที่จะ แต่งงานใช้ชีวิตร่วมกันเป็นต้น หรือการสื่อผ่านฉากและอุปกรณ์การแสดงที่มีการสื่อ ความหมายโดยเฉพาะเจาะจง เช่น การใช้สัญลักษณ์จากธงที่แสดงให้เห็นถึงฐานะ ของกษัตริย์
3. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร (Relationship) การแสดงบัลเลต์ได้ พยายามที่จะสื่อสารกับผู้ชมในหลายแง่มุมเช่น ในส่วนของเนื้อเรื่องการแสดง เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉากและดนตรีเพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อคนดูถึง สิ่งที่ศิลปินต้องการที่จะสื่อสารในองค์รวมทั้งหมด มีอีกประการที่การแสดงบัลเลต์ได้ ถ่ายทอดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้รับและผู้ส่งอย่างชัดเจน คือ การแสดงทักษะ ความสามารถทางการเต้นของตัวแสดงหลัก เช่น การหมุนตัวหลายรอบ หรือการ กระโดดด้วยกระบวนท่าที่ต้องอาศัยทักษะการฝึกซ้อมเป็นพิเศษทำให้ผู้ชมรู้สึกตื่นเต้น และชื่นชมต่อทักษะความสามารถทางการเต้นของนักเต้นผ่านทางเสียงปรบมือและ การให้ร้อง อันเป็นวัฒนธรรมในการรับชมที่พบได้ในการแสดงบัลเลต์

4. วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมการแสดงบัลเลต์ก่อนเริ่มต้นการแสดงจะต้องมีการบรรเลงผ่านวงออเครสตรา ซึ่งเป็นการเก็ร็นนำบรรยากาศและอารมณ์ก่อนเริ่มต้นการแสดง รวมทั้งขนบธรรมเนียมการมอบช่อดอกไม้เพื่อแสดงความยินดีและให้กำลังใจ การยื่นปรบมือเพื่อเป็นการให้เกียรติชื่นชมกับนักแสดงและผู้สร้างสรรคการแสดงบัลเลต์ เป็นต้น ซึ่งธรรมเนียมเหล่านี้ถือเป็นวัฒนธรรมตะวันตก

สุนทรียรส

งานศิลปะไม่ว่าจะเป็นดนตรี วรรณกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม งานละครหรือการแสดงต่างๆ ล้วนเป็นงานที่ก่อให้เกิดรส ซึ่งผู้ชมงานศิลปะจะได้รับ ดังเช่นในคัมภีร์นาฏยศาสตร์ของภรตมุณี (แปลโดย แสง มนวิฑูร, 2541) กล่าวว่า “ไม่มีนาฏยะใดปราศจากรส” การกล่าวเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า รสเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในละครและแม้กระทั่งการแสดงบัลเลต์ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างศิลปิน (นักเต้น) งานศิลปะ (การแสดงบัลเลต์) ผู้ชมงานศิลปะ (ผู้ชมการแสดงบัลเลต์) ล้วนแฝงแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียรสเอาไว้

ฐิติรัตน์ รัตนจรัสโรจน์ (2542) กล่าวถึงความหมายของสุนทรียรสไว้ว่า รส หมายถึง สิ่งที่เราได้เพราะการชิมหรือกิน ซึ่งคัมภีร์นาฏยศาสตร์เปรียบเทียบรสไว้กับการรับประทานอาหาร เมื่อรับประทานอาหารที่ถูกปรุงด้วยเครื่องปรุงที่มีรสชาติต่างๆ สิ่งที่เราได้จากการรับประทานนั้นก็คือรสอร่อย แต่รสที่อร่อยนั้นไม่ใช่เพราะลิ้นที่รับรสชาติเพียงอย่างเดียว แต่รสอร่อยเป็นเพราะจิตใจเป็นตัวที่รับรู้ เหล่านี้เรียกว่า นาฏยรส คือ ความรู้สึกสะเทือนอารมณ์ซึ่งเป็นจุดประสงค์ของการแสดงที่จะต้องเร้าให้เกิดขึ้นในใจผู้ชม

เช่นเดียวกับการชมการแสดงบัลเลต์ที่มีความโศกเศร้า สุขสมที่คละเคล้ากันไป สิ่งที่เราได้รับก็คือเรามีความรู้สึกร่วมไปกับการแสดง รับรู้ถึงความเศร้า สนุกสนาน รู้สึกเห็นใจในชะตากรรมของนักเต้น และความรู้สึกต่างๆ ที่เราได้รับก็ทำให้เรารู้สึกสำราญใจ ซึ่งถือเป็นปฏิกิริยาตอบสนองจากจิตใจของผู้ชมเมื่อได้ชมการแสดง

วิวัฒน์ สุขเจริญ (2547) ได้ประมวลความรู้จากคัมภีร์นาฏยศาสตร์ที่เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการแสดง ระบุว่ารสมีอยู่ด้วยกัน 9 ชนิด คือ

1. ศฤงคารรส เป็นรสแห่งความรัก อันเกิดจากความยินดี ความชอบใจ โดยทางวาจา การแต่งตัวและกิริยาท่าทาง
2. หาสยรส เป็นรสแห่งความขบขัน อันเกิดจากการหัวเราะ โดยทางร่างกายของผู้แสดงการแต่งตัว และวาจา
3. กรุณารส เป็นรสแห่งความกรุณาหรือความรู้สึกสงสาร อันเกิดจากความโศก มี 3 อย่างด้วยกัน คือ เกิดจากได้รับความอวยุติธรรม เกิดจากความเสื่อมทรัพย์และเกิดจากเหตุที่ก่อให้เกิดความโศก
4. เราทรรส เป็นรสแห่งความดูร้าย อันเกิดจากความโกรธมี 3 อย่างด้วยกัน คือ ร่างกายของผู้แสดง การแต่งตัวและวาจา
5. วีรรส เป็นรสแห่งความกล้า อันเกิดจากความอุตสาหะมี 3 อย่างด้วยกัน คือ กล้าให้ กล้าประพฤติ และกล้ารบ
6. ภยานกรส เป็นรสแห่งความกลัวมี 3 อย่างด้วยกัน คือ เกิดจากการหลอกลวงเกิดจากการลงโทษและการขู่ให้กลัว
7. พีภัตสรส เป็นรสแห่งความข้ง อันเกิดจากความข้งมี 2 อย่างด้วยกัน คือ ความขะแยงที่สะอาด เช่น เกิดจากการเห็นเลือด เป็นต้น และความขะแยงที่สกปรก เช่น อุจจาระ หนอง เป็นต้น
8. อัทภุตรส เป็นรสแห่งความอัศจรรย์ใจ อันเกิดจากความสนเท่ห์มี 2 อย่างด้วยกัน คือเกิดจากทิพย์ เช่น เห็นเทวดา เป็นต้น และเกิดจากความสุข เช่น ความดีใจ เป็นต้น
9. ศานตรส เป็นรสแห่งความสงบ อันเกิดจากความสงบ

เมื่อพิจารณาถึงรสต่างๆ แล้ว จะเห็นได้ว่ามีบางรส ที่ดูแล้วไม่น่าจะนำไปสู่ความพึงพอใจได้ เช่น กรุณารส (รสแห่งความกรุณาหรือความสงสาร) เราทรรส (รสแห่งความดูร้าย) ภยานกรส (รสแห่งความกลัว) และพีภัตสรส (รสแห่งความข้ง) แต่เมื่อมีการผสมกันระหว่างรสต่างๆ แม้ว่าบางรสเป็นรสที่ไม่น่าพึงพอใจแต่เมื่อนำมาสร้างสรรค์การแสดงร่วมกันแล้ว ก็จะทำให้เกิดรสและความพึงพอใจแก่ผู้ชมได้

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการสร้างงานบัลเล่ต์

กระบวนการสร้างงานทางบัลเล่ต์

บัลเล่ต์เป็นศิลปะการแสดงแขนงหนึ่งที่ต้องใช้การจัดตำแหน่งของร่างกายเพื่อให้เกิดลีลาท่าทางในการเต้นที่งดงามเพื่อสื่อสารเรื่องราวการแสดงให้แก่ผู้ชม นอกจากนี้บัลเล่ต์ยังเป็นการผสมผสานศิลปะการออกแบบเครื่องแต่งกาย ฉาก ดนตรี แสง สี เป็นต้น อีกทั้งบัลเล่ต์ยังเป็นศาสตร์ที่อาศัยทักษะและความชำนาญอย่างสูงจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเต้นต้องฝึกฝนพื้นฐานทางการเต้นที่จะนำไปสู่ความสมบูรณ์แบบในการแสดงบนเวที

ทักษะพื้นฐานของการเต้นบัลเล่ต์แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ Barre Work (การปฏิบัติท่าที่ราว) และ Centre Work (การปฏิบัติท่าที่กลางห้อง)

Barre Work (การปฏิบัติท่าที่ราว) ในการเริ่มต้นเต้นบัลเล่ต์นักเต้นจำเป็นต้องปฏิบัติท่าที่ราวก่อนโดยจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการอบอุ่นร่างกายและกล้ามเนื้อ อีกทั้งยังเป็นการฝึกฝนกล้ามเนื้อจัดระเบียบของท่าเต้นต่างๆ ให้ถูกต้องแม่นยำ การเคลื่อนไหวต่างๆ ขณะปฏิบัติอยู่ที่บาร์นั้นจะเริ่มอย่างช้าๆ ฝึกฝนจากท่าเต้นง่าย ๆ ไปสู่ท่าเต้นที่มีความยากมากขึ้นตามลำดับ

Centre Work (การปฏิบัติท่าที่กลางห้อง) เมื่อสิ้นสุดจาก **Barre Work** แล้วนักเต้นจะทำการผ่อนคลายกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ พร้อมทั้งยืดกล้ามเนื้อไปด้วย ขั้นตอนต่อไปคือการปฏิบัติในส่วนของกลางห้อง โดยเริ่มปฏิบัติท่าอย่างช้าๆ จากท่าเต้นง่าย ๆ ไปสู่ท่าเต้นที่มีความยากมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งกระบวนการท่าเต้นจะคล้ายคลึงกับท่าเต้นที่แสดงบนเวที

นอกจากนั้นหลักในการเต้นบัลเล่ต์ขั้นพื้นฐานยังประกอบไปด้วยท่าการจัดวางตำแหน่งของเท้าและแขน ท่าก้าวเดิน ท่ากระโดด (อภิธรรม กำแพงแก้ว, 2540) ดังนี้

ตำแหน่งเท้า (Leg Position) ตำแหน่งเท้าในการเต้นบัลเล่ต์มีความสำคัญมากในการออกลีลาท่าเต้นเพราะตำแหน่งเท้าคือจุดเริ่มต้นของลีลาการเต้นทุกรูปแบบ การจัดตำแหน่งเท้าที่ไม่ถูกต้องเพียงนิดเดียวก็จะส่งผลกระทบต่อการจัดระเบียบร่างกายในการออกลีลาท่าเต้น ปกติการเต้นบัลเล่ต์มีการจัดลักษณะขาที่เรียกว่า “เปิด” (Turn out) คือ กระดูกเชิงกรานต้องหงายขึ้น

พร้อมมดกล้ำเนื้อสะโพกและหมุนกล้ำเนื้อต้นขาให้หน้าขาหันไปทางด้านข้างของลำตัว ซึ่งตำแหน่งเท้าในการเดินบัลเล่ต์มี 5 ตำแหน่ง ดังนี้

1. ตำแหน่งเท้า 1 หรือ First Position หมายถึง ลักษณะการยื่นส้นเท้าชิดติดกันแล้วกางปลายเท้าทั้งสองไปในทิศทางด้านข้างลำตัว จนกระทั่งแนวกลางฝ่าเท้าทั้งสองต่อกันเป็นเส้นตรง
2. ตำแหน่งเท้า 2 หรือ Second Position หมายถึง ลักษณะการยื่นกางขาไปทางด้านข้าง โดยเว้นระยะห่างระหว่างฝ่าเท้าทั้งสองประมาณ 1 ฝ่าเท้า พร้อมกับกางปลายเท้าทั้งสองไปทางด้านข้าง จนกระทั่งแนวกลางฝ่าเท้าทั้งสองอยู่ในแนวเส้นตรงเดียวกัน
3. ตำแหน่ง 3 หรือ Third Position หมายถึง การยื่นโดยกางปลายเท้าทั้งสองไปทางด้านข้างคล้ายกับฝ่าเท้าในตำแหน่งเท้า 1 และ 2 แต่ต่างกันตรงที่ตำแหน่งนี้ ให้ยื่นเท้าแนบชิดกัน ในลักษณะที่ส้นเท้าข้างหนึ่งอยู่ชิดกับกลางเท้าของเท้าอีกข้างหนึ่ง
4. ตำแหน่ง 4 หรือ Fourth Position หมายถึง การยื่นกางขาให้เท้าข้างหนึ่งอยู่ด้านหน้าและเท้าอีกข้างหนึ่งอยู่ด้านหลัง เว้นระยะห่างระหว่างฝ่าเท้าทั้งสองประมาณ 1 ฝ่าเท้า กางปลายเท้าทั้งสองไปทางด้านข้างในทำนองเดียวกับตำแหน่งเท้า 1 จัดให้แนวฝ่าเท้าทั้งสองขนานกันและส้นเท้าข้างหนึ่งจะเสมอกับปลายเท้าของเท้าอีกข้างหนึ่ง
5. ตำแหน่ง 5 หรือ Fifth Position หมายถึง การยื่นเท้าแนบชิดติดกัน กางปลายเท้าทั้งสองไปทางด้านข้างเช่นเดียวกับเท้าอื่นๆข้างต้น จัดฝ่าเท้าให้ได้ลักษณะที่ส้นเท้าข้างหนึ่งเสมอกับปลายเท้าของเท้าอีกข้างหนึ่ง

การจัดตำแหน่งเท้าทั้งห้านี้ ผู้เต้นต้องคำนึงถึงการเปิดเท้าให้สมบูรณ์ ฝ่าเท้าต้องวางราบสนิทกับพื้น ลีลาเด่นของเท้าเน้นที่ความสามารถของเท้ารับน้ำหนักต้องยืนอย่างมั่นคง เข้าตรง ออกลีลาเด่นได้อย่างถูกต้องตามกำหนด ทั้งทางด้านการจัดวางเท้า ทิศทางของเท้าและระดับความสูงของเท้า ลีลาเด่นของเท้าที่สำคัญคือ ท่า Demi-plie' คือการย่อตัวเพียงครึ่งหนึ่งของความสามารถของเขา โดยยื่นสองเท้าในตำแหน่งเท้าใดเท้าหนึ่ง จากนั้นย่อเขาและข้อเท้าอย่างสม่ำเสมอ วางน้ำหนักตัวไว้บนสองเท้าอย่างเท่าๆกันย่อเขาและข้อเท้าเพื่อลดระดับตัวลงไปจนถึงจุดที่ย่อตัวลงต่ำที่สุดในขณะที่ส้นเท้าไม่ยกจากพื้น จากนั้นจึงย้อนลีลากลับสู่การยืนตรงโดยการยืดเขาให้ตรง เป็นต้น

ตำแหน่งแขน (Arm Position) ตำแหน่งแขนในการเต้นบัลเล่ต์มีมากมาย แตกต่างกันตามอิทธิพลหรือแนวคิดจากแหล่งความรู้ที่ต่างกัน บางครั้งมีชื่อเรียกตำแหน่งแขนที่เหมือนกันแต่ลักษณะการจัดวางตำแหน่งแขนกลับไม่เหมือนกัน ผู้วิจัยจึงได้นำเอาตำแหน่งแขนตามแนวคิดแบบอังกฤษซึ่งเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายมาใช้วิเคราะห์ในการศึกษาในครั้งนี้

ตำแหน่งแขนแบบอังกฤษนั้น มีการจัดเรียงลักษณะตำแหน่งแขนไว้อย่างชัดเจนและค่อนข้างตายตัวและกำหนดชื่อเรียกตำแหน่งแขนเหล่านั้นเรียงลำดับไป ตามที่ รอนดา ไรแมน (Rhonda Ryman ,1995 อ้างถึงในอภิธรรม กำแพงแก้ว,2540: 49) อธิบายไว้ดังนี้

1. ตำแหน่งเตรียมแขน (Bras bas) แขนทั้งสองปล่อยลงทางด้านหน้าจัดเป็นรูปวงรี ห่างจากลำตัวเล็กน้อย โดยเว้นระยะห่างของปลายมือเล็กน้อย
2. ตำแหน่งแขน 1 (First Position) คือแขนอยู่ข้างหน้าลำตัวจัดเป็นรูปวงรี ที่ระดับหน้าอก
3. ตำแหน่งแขน 2 (Second Position) กางแขนทั้งสองออกไปทางด้านข้างจนเกือบเป็นแนวระดับ ปลายแขนลงให้เป็นรูปเฉียงพองามจากหัวไหล่ไปถึงปลายนิ้ว
4. ตำแหน่งแขน 3 (Third Position) คือตำแหน่งแขนที่ แขนข้างหนึ่งอยู่ที่ตำแหน่งแขน 1 และแขนอีกข้างอยู่ที่ตำแหน่งแขน 2 ซึ่งลักษณะของตำแหน่งแขน 3 นี้ จะใช้เรียกแปรตามตำแหน่งเท้าว่าอยู่ในลักษณะใด
5. ตำแหน่งแขน 4 (Fourth Position) คือตำแหน่งแขนที่ แขนข้างหนึ่งอยู่ที่ตำแหน่งแขน 2 และแขนอีกข้างยกสูงเหนือระดับศีรษะ ซึ่งลักษณะการใช้ตำแหน่งแขนนี้จะแปรตามลักษณะเท้าว่าเท้าได้รับน้ำหนักและเท้าใดเป็นเท้าออกลีลาเต้น
6. ตำแหน่งแขน 5 (Fifth Position) คือตำแหน่งแขนสูงเหนือศีรษะค่อนข้างไปทางด้านหน้าเล็กน้อยจัดแขนเป็นรูปวงรีเว้นระยะห่างระหว่างปลายมือเล็กน้อย สังเกตฝ่ามือที่เลยจากไหล่ออกมาเล็กน้อยนั้นเมื่อเหลือบตาขึ้นมองจะเห็นเพียงนิ้วก้อยเท่านั้น

นอกจากตำแหน่งแขนต่างๆแล้ว การจัดระเบียบแขนก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องทำความเข้าใจ ซึ่งมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ การจัดแขนเป็นรูปวงโค้ง (Arrondie) โดยการดันศอกหรือกันศอกออกจากลำตัว หักข้อศอกเล็กน้อยให้แขนจัดได้รูปโค้งต่อกันไปจนข้อมือถึงปลายนิ้ว ลักษณะแขนเป็นวงนี้จะต้องไม่เล็กไม่ใหญ่เกินไป และ การยืดแขนเป็นแนวตรง (Allonge'e) โดยหัวไหล่ ข้อศอก ข้อมือ และปลายนิ้วอยู่ในแนวตรงเดียวกัน หันหลังมือเข้าหาหัวไหล่ ซึ่งการจัดระเบียบแขนดังกล่าวนี้ อาจกระทำที่ตำแหน่งแขนพื้นฐานต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วหรือจะจัดที่ใดๆ ก็ได้ตามต้องการเพื่อใช้

ในการแสดง อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือเรื่องของลีลาแขน (Port de bras) คือการเปลี่ยนตำแหน่งแขน จากตำแหน่งหนึ่งไปสู่อีกตำแหน่งหนึ่ง หรือการเปลี่ยนการจัดระเบียบแขนใหม่จาก Arrondie เป็น Allong'e จนเกิดเป็นท่วงท่าลีลาแขน ซึ่งต้องสัมพันธ์กับการเคลื่อนไหวศีรษะ ลำตัว ความสอดคล้องกลมกลืนกันของสิ่งเหล่านี้คือพื้นฐานที่จะทำให้เกิดความสวยงามนั่นเอง

ท่าก้าวเดิน(Pas) ท่าก้าวเดินมีส่วนสำคัญในการเต้น เนื่องจากมักถูกนำไปใช้ในการเปลี่ยนท่าหนึ่งหนึ่งไปสู่ท่าหนึ่งหนึ่ง หรือการเปลี่ยนท่ายืนรับน้ำหนักตัวหรือการสลับเท้า

ท่าก้าวเดินคือ การถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าข้างหนึ่งอย่างสอดคล้องกลมกลืน ส่วนใหญ่ท่าก้าวเดินจะนำไปประกอบในชุดท่าเต้นโดยใช้ลักษณะแขนและตำแหน่งขามามาประกอบรวมกัน จนเกิดลีลาท่าเต้นที่สวยงาม ตัวอย่างท่าก้าวเดินพื้นฐานมีดังต่อไปนี้

Pas de'gage' คือการก้าวเดินโดยการย่อตัวพร้อมกับถ่ายน้ำหนักตัวจากเท้าข้างหนึ่งไปสู่เท้าอีกข้างหนึ่ง เริ่มโดยยืนอยู่บนเท้าที่รับน้ำหนักเพียงข้างเดียวแล้วเปลี่ยนถ่ายน้ำหนักตัวไปยังเท้าอีกข้างหนึ่ง ท่าก้าวเดินแบบนี้สามารถทำได้ทั้งด้านหน้า ด้านหลังหรือด้านข้างตามแนวตำแหน่งเท้า 2 หรือ ตำแหน่งเท้า 4

Pas tombe' คือการก้าวเดินในลักษณะที่ทิ้งน้ำหนักตัวจากเท้าอีกข้างหนึ่งไปสู่เท้าอีกข้างหนึ่งในทันทีพร้อมกับถอนน้ำหนักตัวออกจากเท้าข้างเดิม จะเกิดลักษณะที่เท้าทั้งสองข้างไม่ยืนรับน้ำหนักตัวพร้อมกัน นั่นคือการยืนอยู่ด้วยเท้าข้างหนึ่งก่อนแล้วล้มตัวไปพร้อมกับใช้เท้าอีกข้างรับน้ำหนักไว้อย่างรวดเร็ว พร้อมกับถอนน้ำหนักตัวจากเท้าข้างเดิมที่ใช้ยืนอยู่ทันที

Pas coupe' การก้าวเท้าอยู่กับที่โดยการถ่ายน้ำหนักจากเท้าข้างหนึ่งไปสู่เท้าอีกข้างหนึ่งในทันทีด้วยความรวดเร็ว แข็งแรง และชัดเจน การฝึกก้าวเท้าเน้นที่ความเร็วในการสลับเท้า เพื่อนำความสามารถนี้ไปใช้เพิ่มเติมในลีลาการเต้นต่างๆ

Pas Glisse' เป็นการก้าวเท้าที่เกิดจากการพัฒนาการก้าวแบบ Pas tombe' โดยเพิ่มการไถเท้าไปตามพื้นในขณะที่ล้มตัว ซึ่งการก้าวเท้าแบบ Pas Glisse' จะมีลักษณะคล้ายกับการเล่นรองเท้าสเก็ต สามารถก้าวไปได้ในทุกด้านทั้งด้านหน้า ด้านหลังหรือด้านข้างตามแนวตำแหน่งเท้า 2 หรือ ตำแหน่งเท้า 4

Pas couru คือการวิ่งอย่างรวดเร็วทรงพลัง เคลื่อนที่ไปทางด้านหน้าเท่านั้น และนิยมใช้การวิ่งแบบนี้เป็นแรงส่งในการแสดงท่ากระโดดสูง

ท่ากระโดด (Allegro) ท่ากระโดดต้องใช้เทคนิคการสปริงข้อเท้าเพื่อให้เกิดแรงส่งลอยขึ้นได้อย่างนุ่มนวล สูงและเบา จึงจำเป็นต้องควบคุมร่างกายตลอดทุกเวลาแม้ว่าลอยตัวอยู่กลางอากาศ เพื่อการสร้างหลักที่มั่นคงไม่เซหรือถลาไป ก่อนการกระโดดทุกครั้งเท้าต้องแนบสนิทกับพื้น เมื่อสิ้นสุดการกระโดดและลงสู่พื้นต้องกระทำอย่างนุ่มเบา พร้อมกับอาศัยการย่อเขานอกเหนือจากความสมบูรณ์ของการกระโดดแล้วยังต้องคำนึงถึงการจัดลักษณะท่านิ่ง แขน ขา และทิศทางของลำตัวให้สอดคล้องกลมกลืนกันอย่างลงตัวและเข้ากับลักษณะและความรู้สึกทางอารมณ์ของดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ตัวอย่างท่ากระโดดพื้นฐานมีดังต่อไปนี้

Temps saute' เป็นท่ากระโดดเบื้องต้นและจัดเป็นพื้นฐานของการกระโดดท่าอื่นๆ เน้นความสามารถของการใช้หัวเข่าเป็นหลักที่สามารถยืดหยุ่นเป็นจุดส่งและรับการกระโดด ท่ากระโดดนี้สามารถกระโดดได้ในทุกลักษณะตำแหน่งเท้า ซึ่งยังแบ่งเป็นการกระโดดสูงและกระโดดต่ำ เป็นย่อเขาลงตามท่า Demi-plie' แล้วกระโดดขึ้นกลางอากาศในแนวตั้งพร้อมกับจัดขาและปลายเท้าเหยียดตรงและคงลักษณะตำแหน่งเท้าไว้ เช่น ย่อตัวในตำแหน่งเท้า 2 ให้เหยียดตัวในตำแหน่งเท้า 2 ไว้เป็นต้น ลงสู่พื้นในตำแหน่งเท้าเดิม

Changement de pied คือการกระโดดในท่าตำแหน่งเท้า 5 พร้อมสลับเท้าจากด้านหน้าไปไว้ด้านหลังซึ่งการกระโดดนี้มีส่วนคล้ายกับ Temps saute' โดยเพิ่มการสลับเท้า แต่ทำได้เฉพาะตำแหน่งเท้าที่ 5 เท่านั้น

Soubresaut คือการกระโดดลอยตัวพร้อมกับเคลื่อนที่ไป โดยกระโดดลอยตัวเคลื่อนที่ไปนั่นเองให้เอนลำตัวเป็นรูปโค้งลอยอยู่กลางอากาศ ซึ่งการเอนลำตัวเป็นรูปโค้งไปทางด้านหลังนั้น แขน ขาและศีรษะจะจัดเป็นรูปโค้งตามแนวของลำตัว การกระโดดแบบนี้นิยมทำในตำแหน่งเท้า 5

Pas e'chappe' เป็นการกระโดดติดต่อกันสองครั้ง โดยที่การกระโดดแต่ละครั้งก็จะเปลี่ยนตำแหน่งเท้าไป เช่นเปลี่ยนจากตำแหน่งเท้า 5 ไปสู่ตำแหน่งเท้า 2 หรือจากตำแหน่งเท้า 1 ไปสู่ ตำแหน่งเท้า 4 เป็นต้น

การเต้นบัลเลต์เป็นการแสดงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ผู้แสดงต้องทุ่มเทเวลา ฝึกฝน กระบวนท่าลีลาต่างๆ จนเกิดความชำนาญทั้งด้านทักษะการเต้นและการสื่อสารด้านอารมณ์ ความรู้สึกแก่ผู้ชม ซึ่งสามารถสรุปลักษณะเด่นของการเต้นบัลเลต์ (นราพงษ์ จรัสศรี, 2540) ได้ดังนี้

1. เป็นการเต้นที่เน้นความสมดุลของร่างกายในการเคลื่อนไหว
2. ลีลาท่าทางในการเคลื่อนไหว นิยมการเขย่ง เขยียดและยืดส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพื่อให้เกิดความรู้สึกเบา สบาย นิ่มแรงโน้มถ่วงของโลก
3. เครื่องแต่งกายรัดรูป เพื่อเน้นการแสดงออกในความชัดเจนของลวดลายแขนขา ลำตัว ขึ้นชมในความงามของสตรีระมณูษย์
4. เครื่องแต่งกายมีความหรูหรา ฟุ่มเฟือย อันมีค่านิยมมาจากจุดกำเนิดของบัลเลต์ที่ได้รับมาจากขุนนางในราชสำนักอิตาลี
5. การเต้นเน้นร่างกายท่อนล่างเป็นสำคัญ นับตั้งแต่สะโพกถึงปลายเท้า เน้นความแข็งแรงที่แฝงอยู่ในความนุ่มนวลในการแสดงออกมา
6. เรื่องราวในการแสดงมี 2 ลักษณะ คือ คลาสสิก เน้นความรัก ความสง่างามของ เจ้าชายและเจ้าหญิง และแบบที่สอง เป็นเรื่องเพื่อฝัน ความรักที่ระทมไม่สมหวัง ตัวละครที่ไม่มีในโลกแห่งความจริง เช่น ผี วิญญาณนางไม้ ฯลฯ
7. การสัมผัสร่างกายของนักบัลเลต์ระหว่างชายและหญิงในการแสดง มีความอิสระมากกว่า ศิลปะการเต้นรำของประเทศแถบเอเชีย
8. การเต้นบัลเลต์มีความอิสระในการยกขา ในระดับสูงๆไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง
9. วงดนตรีประกอบการแสดงมีจำนวนผู้บรรเลงมาก ลักษณะการบรรเลง เรียกว่า Symphony ลักษณะวงดนตรี เรียกว่า Symphony Orchestra

กระบวนการสร้างงานทางการเต้น

กระบวนการคิด การถ่ายทอดและสื่อสารออกมาเป็นท่าทางการเต้น ตลอดจนองค์ประกอบสำคัญอื่นๆ เช่น การออกแบบฉาก แสง ดนตรี เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า และอุปกรณ์การแสดง จะต้องผสมผสานกลมกลืนกันอย่างเป็นเอกภาพ เนื้อหาและรายละเอียดของการแสดงหรือผลงานนั้นๆ ต้องมีความพร้อมพร้อมสมบูรณ์ ซึ่งจากการประมวลองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการสร้างงานเต้นของ สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) และ พีรพงศ์ เสนไสย (2546) มีกระบวนการสร้างงานเต้น ซึ่งต้องคำนึงถึงขั้นตอนด้านต่างๆ คือ การพิจารณาถึงโอกาสที่จัดแสดง การกำหนดความคิดหลักในการเต้น การค้นหาข้อมูลเพื่อใช้ในการออกแบบท่าเต้น การกำหนด

ขอบเขตของการเดิน การกำหนดรูปแบบของการเดิน และการกำหนดองค์ประกอบอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างงานเดิน แต่ละขั้นตอนมีลักษณะการทำงานซึ่งสามารถจะดัดแปลงให้เข้ากับการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ได้ดังนี้

การกำหนดความคิดหลักในการเดิน

การกำหนดความคิดหลักเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับการสร้างสรรค์งานทางด้านการเดิน เพื่อให้ผลงานเป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้สร้างสรรค์ การกำหนดความคิดหลักมี 2 ระดับ คือ ระดับเป้าหมายและระดับวัตถุประสงค์

- ระดับเป้าหมาย

การกำหนดให้ชัดเจนว่าการแสดงชุดนี้คิดขึ้นมาเพื่ออะไร หรือเพื่อใคร เช่น การแสดงในการเปิดตัวนำเสนอสินค้าใหม่

- ระดับวัตถุประสงค์

เป็นการนำเอาเป้าหมายมากำหนดเป็นสิ่งที่ประสงค์จะให้เกิดขึ้นในรูปแบบของกิจกรรมต่างๆที่ชัดเจน เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ได้ง่าย เช่น ในการเดินเปิดตัวสินค้าเพื่อเป็นการนำเสนอ แนะนำลักษณะหรือคุณสมบัติของสินค้าและเรียกความสนใจจาก ผู้ชมที่มาร่วมงาน

การค้นหาข้อมูลเพื่อใช้ในการออกแบบท่าเต้น

เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์แล้วผู้สร้างสรรค์งานเดินต้องทำการรวบรวมข้อมูลมาเป็นปัจจัยในการสร้างสรรค์งาน เพราะการสร้างสรรค์งานทางด้านศิลปะมิได้เกิดขึ้นมาจากความว่างเปล่าแต่เป็นกระบวนการที่นำเอาสิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้วมาประยุกต์ปรับเปลี่ยน ข้อมูลมี 2 ลักษณะ คือ ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง คือ ความรู้ต่างๆ ที่สืบค้นได้และนำมาพิจารณา เพื่อใช้ประกอบความคิดให้เป็นรูปเป็นร่าง และข้อมูลที่เป็นแรงบันดาลใจ คือ ข้อมูลที่กระตุ้น หรือเสริมให้ นักออกแบบท่าเต้นคิดการแสดงชุดนั้นไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง ข้อมูลแรงบันดาลใจมักเป็นผลงานศิลปะสาขาต่างๆ ทั้งนาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ ดุริยางคศิลป์และวรรณศิลป์ ผลงานเหล่านี้เมื่อได้สัมผัสอย่างจริงจัง ก็อาจเกิดความดื่มด่ำ เกิดเป็นแรงบันดาลใจขึ้นมา เช่น การอ่านวรรณคดี หรือดูภาพเขียนหรือฟังเพลงแล้วเกิดจินตนาการขึ้นแล้วนำมาสร้างสรรค์เป็นการเดินตามจินตนาการ

การกำหนดขอบเขตของการเต้น

การกำหนดขอบเขตหมายถึง การกำหนดว่าการแสดงชุดนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาสาระอะไรบ้าง และอย่างไรบ้าง การกำหนดขอบเขตของการสร้างสรรค์จะช่วยให้ไม่คิดอะไรเกินกว่าที่ทำได้จริง เพราะการสร้างสรรค์งานทุกอย่างมีข้อจำกัดมากมาย ทั้งด้านงบประมาณ สถานที่ เวลา และบุคลากร เป็นต้น หากไม่กำหนดขอบเขตแล้ว ผลงานก็มักจะเต็มไปด้วยสิ่งล้นเกินน้อยจนทำให้การแสดงขาดเอกภาพ และไม่ตอบสนองเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้หรือมีฉะนั้นก็ทำออกมาไม่สำเร็จสมดังจินตนาการ

การกำหนดรูปแบบของการเต้น

การกำหนดรูปแบบเป็นเรื่องสำคัญของ นักออกแบบท่าเต้นที่กล่าวมาข้างต้นว่าด้วยขั้นตอนตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย จนถึงการกำหนดขอบเขตนั้น นักออกแบบท่าเต้นอาจเป็นผู้กำหนดหรือเป็นผู้ร่วมกำหนดหรือเป็นเพียงผู้รับคำสั่งมาก็ได้ โดยปกตินักออกแบบท่าเต้นมักมีความชำนาญในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นพิเศษ และมักได้รับมอบหมายให้สร้างสรรค์ผลงานที่มีรูปแบบอย่างใดแบบหนึ่งมาก่อนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีผู้ขอรูปแบบผลงานของนักออกแบบท่าเต้นคนนั้น จึงมอบหมายให้ทำโดยหวังว่าจะได้รูปแบบใกล้เคียงกัน หรืออาจทดลองฝีมือในรูปแบบใหม่ๆ บ้าง

การกำหนดรูปแบบของการแสดงชุดใหม่ มีวิธีกำหนดอยู่มากมายหลายแนวทาง แต่อาจสรุปได้ 4 แนว (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2544) คือ

1. การกำหนดให้อยู่ในหนึ่งจารีตการเต้น

การคิดสร้างให้เป็นของเก่าแก่ โบราณ และดั้งเดิมตามแบบแผนของบรรพบุรุษคือการสร้างสรรค์งานโดยยึดหลัก และคงโครงสร้างตามแบบแผนโบราณ เช่น การรำไทย ยังปรากฏการตั้งวง จีบ ล้อแก้ว กระดก ยกหน้าหรือปรากฏท่ารำในเพลงแม่บทเล็ก แม่บทใหญ่ เป็นต้น เช่น รำเปิดงานมงคลทั่วไป รำอวยพรวันเกิด

2. กำหนดให้เป็นการผสมหลายจารีต

คือการผสมจารีตการเต้นตั้งแต่สองจารีตขึ้นไป เช่น การผสมรำไทยกับบัลเลต์ (Ballet) การรำไทยกับคอนเทมโพรารีแดนซ์ (Contemporary Dance) เป็นต้น

การผสมรำไทยกับบัลเลต์ มีเป็นตัวอย่างเด่นชัด คือ บัลเลต์ เรื่อง มโนห์รา ซึ่งคุณหญิงเจนีเวียฟ เดมอน เป็นนักออกแบบท่าเต้น ได้ใช้บัลเลต์เป็นหลักแล้วสอดแทรกการรำไทยลงไปในที่ๆเหมาะสม เช่น การตั้งวง การจับ การกระดกหลัง ผลก็คือประเทศไทยมีบัลเลต์ที่มีลักษณะเฉพาะตัวเกิดขึ้น การผสมระหว่างรำไทยกับคอนเทมโปราลีแดนซ์ เป็นสิ่งที่ นักออกแบบท่าเต้น นิยมคิดทำมากกว่า เพราะคอนเทมโปราลีแดนซ์ง่ายกว่าบัลเลต์ และมีข้อจำกัดน้อยกว่า อีกทั้งมีรูปแบบคล้ายคลึงกับท่าพื้นฐานของรำไทย จึงทำให้การผสมผสานกันเป็นไปได้ค่อนข้างจะแนบเนียน (สุรพล วิรุฬห์รักษ์, 2544)

3. กำหนดให้ประยุกต์จากจารีตการเต้นเดิม

อาศัยเพียงการหยิบเอกลักษณะเด่นของจารีตการเต้นนั้นๆ เช่น ท่าทาง เทคนิค พิเศษบางอย่าง นอกจากนั้นยังเป็นการพยายามแสวงหากระบวนการใหม่ๆ การเคลื่อนไหวใหม่ๆ ให้แหวกแนวจากของเดิม และให้มีความหมายตามที่ผู้สร้างสรรค์งานต้องการหรือตรงวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

4. กำหนดให้อยู่นอกจารีตการเต้น

ปัจจุบันได้มีการพยายามค้นหารูปแบบจารีตการเต้นใหม่ๆ ที่จะสะท้อนวิถีชีวิตของมนุษย์ปัจจุบัน โดยไม่นำเอาอดีตมาปน เพราะเห็นว่าการนำปัจจัยต่างๆ เช่น ดนตรี ท่ารำของจารีตใดก็ตามซึ่งเป็นวัฒนธรรมของอดีตมาใช้ ผลงานอาจไม่สะท้อนความเป็นศิลปะปัจจุบันได้ดีพอ อย่างไรก็ตาม การคิดค้นรูปแบบใหม่ซึ่งมีการยอมรับในวงกว้างและมีการสืบทอดกันมาอย่างเป็นระบบ รูปแบบใหม่นั้นก็จะกลายเป็นอีกจารีตการเต้นหนึ่งขึ้นมา เช่น เมื่อมีการคิดการเต้นใหม่ขึ้นที่เรียกว่า โมเดิร์นแดนซ์ (Modern Dance) เพื่อหนีไปจากบัลเลต์ราวต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ก็แพร่หลายและพัฒนาจนกลายเป็นรูปแบบที่มีมาตรฐาน ปัจจุบันเมื่อก้าวถึงโมเดิร์นแดนซ์ นักออกแบบท่าเต้นทั้งหลาย มักพากันเห็นเป็นของล้าสมัย ไม่ควรจะใช้แม้แต่คำว่า “ โมเดิร์น ” (Modern) ซึ่งแปลว่าทันสมัย และหันไปใช้คำว่า “ คอนเทมโปราลี ” (Contemporary) ซึ่งแปลว่า ปัจจุบัน แทน

การกำหนดองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างงานเต้น

นอกจากรูปแบบของการแสดงแล้ว นักออกแบบท่าเต้น ต้องกำหนดแนวคิดหรือรูปแบบขององค์ประกอบอื่นๆ ที่จะใช้ในการแสดง เช่น รูปแบบเครื่องแต่งกาย รูปแบบฉาก รูปแบบดนตรี

แสง เสียง เป็นต้น การกำหนดสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญในเบื้องต้น เพราะนักออกแบบท่าเต้น ต้องทำงานกับคนอื่น ๆ ที่มีความชำนาญเฉพาะทาง และต้องทำให้คนเหล่านั้นเข้าใจแนวคิดและรูปแบบของการแสดงที่ตนคิดขึ้น ให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ และบอกความประสงค์ในด้านปริมาณและด้านคุณภาพให้ละเอียด เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้ทำการออกแบบ และจัดทำทุกอย่างให้ได้ใกล้เคียงกับสิ่งที่นักออกแบบท่าเต้น ต้องการให้มากที่สุด ในขณะที่เดียวกัน ต้องรับฟังเงื่อนไข ปัญหา และข้อเสนอของเขาเหล่านั้นตั้งแต่ต้น เพื่อให้การทำงานมีอุปสรรคซึ่งขัดขวางการสร้างสรรค์น้อยที่สุด และงานจะมีเอกภาพ เพราะเป็นผลงานร่วมกันของหลายฝ่ายที่มีรูปแบบเข้ากันได้เป็นอย่างดี

นักออกแบบท่าเต้น ต้องกำหนดรูปร่างหน้าตา บุคลิก และความสามารถของผู้แสดงเพื่อเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้แสดงให้เหมาะสม เพราะการคัดเลือกนักแสดงได้ถูกต้อง ทำให้การแสดงสำเร็จไปครั้งหนึ่งแล้ว นักออกแบบท่าเต้นต้องกำหนดรูปแบบ ชนิด และแนวทางของดนตรี เพื่อให้สามารถคัดเลือกหรือแต่งเพลง และทำเสียงต่างๆ ให้เหมาะสมกับการแสดง นอกจากนี้ยังต้องกำหนดรูปแบบและแนวทางของฉาก และเครื่องแต่งกายให้ตอบสนองและส่งเสริมการแสดงอย่างเหมาะสม การที่ต้องทำเช่นนี้เนื่องจากการกำหนดแนวทาง และรูปแบบขององค์ประกอบเหล่านี้อย่างชัดเจนก็เพื่อให้ผู้ร่วมงานทุกคนเข้าใจ และสร้างผลงานสนองความต้องการด้านการแสดงได้ดีมีคุณภาพ และมีเอกภาพ

ความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับกระบวนการสร้างการเต้น

“ ดนตรี “ เป็นส่วนสำคัญในการแสดง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเต้นรำยอมีดนตรีเป็นของคู่กัน จะแยกจากกันไม่ได้ ดนตรีทำหน้าที่สื่อความหมายและอารมณ์ที่เป็นเสียงให้แก่การเต้นที่เป็นภาพ นักออกแบบท่าเต้นและนักเต้นยอมีใช้ประโยชน์จากเสียง จังหวะ ทำนอง และเสียงประสาน เพื่อให้การแสดงมีอรรถรสสมบูรณ์ เพราะคุณสมบัติของเสียง และวิธีบรรเลงเป็นพาหะให้อารมณ์และการออกท่าทางของการเต้นมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพลงขับร้อง และเพลงบรรเลงเป็นปัจจัยหลักของการฟ้อนรำและการละคร เพลงมีโครงสร้างเฉพาะประกอบด้วยท่อนเพลงสั้นบ้าง ยาวบ้าง เรียงกันตั้งแต่ต้นจนจบ และทำหน้าที่ต่างๆ กัน ทั้งท่อนแนะนำ ท่อนหลัก เพื่อดำเนินทำนองหลักให้เกิดอรรถรส ตลอดจนท่อนแยก เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจออกไปจากแนวหลักชั่วคราว และจบท่อน เช่นเดียวกับการเรียงความ ดังนั้น การที่ นักออกแบบท่าเต้น และนักเต้นจะเข้าใจโครงสร้างและหน้าที่ของเพลงที่ตนจะใช้ได้อย่างลึกซึ้งแตกฉานก็ย่อมทำให้การเรียงความทางการเต้นรำงดงามเป็นเอกภาพกับดนตรี จึงทำให้ได้อรรถรสตามความประสงค์

ความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องแต่งกายกับกระบวนการสร้างการเต้น

“ เครื่องแต่งกาย ” เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สามารถทำให้การแสดงเกิดความสมบูรณ์ น่าสนใจ และทำให้ผู้ชมเข้าใจถึงเจตนารมณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานของนักออกแบบท่าเต้น นอกจากนี้ เครื่องแต่งกายยังสามารถบ่งบอกเอกลักษณ์ ลักษณะนิสัยใจคอของผู้แสดงหรือตัวละคร ซึ่งในที่นี้หมายถึงเครื่องประดับต่างๆด้วย

นักออกแบบท่าเต้น จำเป็นต้องรู้จักพื้นฐานของการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วยเพราะจะได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการแสดงของตน การออกแบบเครื่องแต่งกายมีหลายประเภท สามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องแต่งกายแนวอนุรักษ์จารีตนิยม หรือชนบประเพณี

หมายถึง เครื่องแต่งกายที่เป็นไปตามจารีตดั้งเดิมของศิลปะการแสดงของสังคมท้องถิ่นนั้นๆ เช่น โขน ละครใน ละครนอก เป็นต้น การออกแบบก็จำเป็นต้องใช้ให้เป็นตามครรลองเดิม ทั้งสีสันทัน เครื่องประดับก็ต้องให้เป็นไปตามกรอบกำหนด ซึ่งเป็นหน้าที่ของนักออกแบบที่จะต้องศึกษา ค้นคว้าหาข้อมูลต่อไป

2. เครื่องแต่งกายแนวประยุกต์

หมายถึง การออกแบบให้เครื่องแต่งกายที่เคยเห็น และเป็นอยู่ทั่วไปให้เกิดมีการพัฒนารูปทรง สีสันทันที่แปลกตาขึ้นมาเพื่อความสะดุดและสอดคล้องเหมาะสมแก่การแสดงอาจจะออกแบบใหม่โดยอาศัยโครงสร้าง จากของเก่าดั้งเดิม

3. เครื่องแต่งกายแนวสร้างสรรค์

หมายถึง การออกแบบเครื่องแต่งกายแนวใหม่ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการแสดงเพื่อสื่อให้เห็นถึงสัญลักษณ์พิเศษอะไรบางอย่าง โดยการออกแบบดังกล่าวอาจไม่ต้องอาศัยจารีตดั้งเดิม

ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบเพื่อการแสดงแนวใดก็ตาม นักออกแบบเครื่องแต่งกายควรมีโอกาสได้ปรึกษา กับนักออกแบบท่าเต้น หรือมีโอกาสได้ดูกระบวนการเต้นรำเพราะจะได้เห็นถึงลักษณะการเคลื่อนไหวในแต่ละท่วงท่าเพื่อมิให้เกิดความขัดแย้งกับผลงานนั้นๆ

การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับงานความคิดสร้างสรรค์นั้นเป็นเรื่องที่นักออกแบบสามารถปลดปล่อยจินตนาการของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่ แต่ผลงานดังกล่าวจะต้องมีที่มาที่ไป มีความกลมกลืนกับศิลปะการแสดง และที่สำคัญคือ นักเต้นสามารถสวมใส่แล้วเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่เป็นอุปสรรคในการแสดงนั้นๆ

การเลือกประเภทของผ้า และวัสดุอื่นๆ ก็ถือเป็นส่วนประกอบสำคัญต่องานแสดงเพราะนอกจากความพลิ้วไหว ความแข็งกระด้าง น้ำหนักของผ้านั้นๆ ล้วนแต่มีผลต่อรูปแบบการแสดงทั้งสิ้น รวมถึงมีอิทธิพลต่อการเคลื่อนไหวของนักเต้น ดังนั้น นักออกแบบควรจะต้องทดลองหรือศึกษาลักษณะพิเศษของผ้าหรือวัสดุที่ออกแบบ ด้วยเช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างฉากกับกระบวนการสร้างการเต้น

ซูโรมาน เวศยาภรณ์ (2541) กล่าวว่า หน้าที่หลักสำคัญของฉาก (Scenery) คือ เป็นสถานที่ที่เป็นสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมสำหรับตัวละครและเป็นที่สำคัญสำหรับการแสดง สถานที่ที่ได้รับการออกแบบเพื่อที่จะเน้นการกระทำของนักแสดง ฉาก (Setting) จะต้องบอกให้ทราบถึงสถานที่ในการแสดงในเวลาใดเวลาหนึ่ง และต้องแสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมของนักแสดงอย่างเห็นได้ชัด เช่น สภาพทางภูมิศาสตร์ สถานการณ์การเมืองและสังคม อีกทั้งฉากยังควรจะสามารถบอกความหมายผู้ชมได้ถึงบุคลิกลักษณะของนักแสดงรวมถึงแนวการแสดง บรรยากาศและอารมณ์ สีสิ้นและความสำเร็จของการแสดงอาจเกิดขึ้นได้จากการออกแบบฉากที่ดี ปฏิกริยาของผู้ชมต่อนักแสดงและการแสดงสามารถเกิดขึ้นได้จากการสื่อหน้าด้วยฉาก

นอกจากนั้นฉากต้องเกิดขึ้นมาจากความตั้งใจและความต้องการของผู้จัดการแสดง และจากการตีความหมายของผู้กำกับการแสดงรวมถึงนักออกแบบท่าเต้น เพราะฉากต้องเอื้ออำนวยต่อนักแสดงและนักเต้น ไม่เป็นอุปสรรคต่อการวางตำแหน่งหรือการเคลื่อนไหว มีความเรียบง่าย ช่วยเสริมเนื้อหาของการแสดง และสามารถเปลี่ยนฉากและย้ายฉากได้สะดวก

การออกแบบฉากที่ดีช่วยสร้างสีสันและชีวิตชีวาให้แก่การแสดง ช่วยทำให้การแสดงเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นและเร้าใจผู้ชม เสื้อผ้านักแสดงจะดูดียิ่งขึ้นและดูเหมาะสมกับแบ็กกราวนด์เบื้องหลัง การเลือกใช้เครื่องประดับฉากช่วยให้ฉากและนักแสดงดูมีความสมบูรณ์และถูกต้องด้วยความหมายและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้นในการสร้างฉากสำหรับการแสดง

ทุกครั้งนักออกแบบท่าเต้นควรเข้าร่วมปรึกษานักบริหารหรือกับทีมงานสร้างฉากเพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการแสดงและรูปแบบฉากให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกัน

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ ฉาก ” ไว้ 3 ประการแตกต่างกัน ดังนี้

1. ฉาก ที่หมายถึงสถานการณ์ คือ ช่วงหนึ่ง หรือตอนหนึ่งในการดำเนินเรื่องที่มีเนื้อหา มุ่งเน้นกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง เช่น ฉากไล่ล่า ซึ่งแสดงให้เห็นตำรวจไล่กวาดผู้ร้าย อย่างกระชั้นชิด โดยที่ทั้งตำรวจและผู้ร้ายต่างวิ่งผ่านสถานการณ์ต่างๆ มากมาย ต่อเนื่องจนสามารถจับผู้ร้ายได้หรือผู้ร้ายหนีไปได้ ฉากในที่นี้หมายรวมถึงผู้แสดงด้วย
2. ฉากที่หมายถึงสถานที่ คือบริเวณของการแสดงที่หมายถึงเวทีในโรงละคร หรือ สถานที่จริงที่ได้รับเลือกหมายรวมถึงอุปกรณ์ฉาก ฉากเช่นนี้มี 2 ประเภท คือ ฉาก ภายใน อันเป็นสถานที่ที่มีสิ่งห่อหุ้ม เช่น ฝา หรือเพดาน อันได้แก่ห้องต่างๆ เป็นต้น ฉากภายนอก อันเป็นสถานที่เปิดโล่ง เช่น ไร่ นา ป่า สวน เป็นต้น
3. ฉากที่หมายถึงวัสดุและสิ่งก่อสร้าง คือชิ้นส่วนต่างๆ ทั้งหลายที่นำมาประกอบเป็นฝา ประตู่ หน้าต่าง นอกจากนี้ยังหมายถึงผ้า หรือแผงที่นำมาบังบังตาอีกด้วย

รูปแบบฉากที่ปรากฏต่อสายตาผู้ชมบนเวทีนั้นมีมากมายหลายรูปแบบ ตามแต่ ประสิทธิภาพและความสามารถของผู้ออกแบบฉากซึ่งสามารถแบ่งรูปแบบฉากอย่างง่าย ๆ ออกเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม โดยไม่เน้นรายละเอียดโครงสร้าง ตามลักษณะการใช้งานได้ดังนี้ (ชูโรมาน เวศยาภรณ์,2541)

1. **แบบ Single set** เป็นฉากที่สมบูรณณ์เพียงฉากเดียว สถานที่เดียว ใช้ดำเนินเรื่องราว ตลอดการแสดง
2. **แบบ Multiple (individual) sets** เป็นฉากหลายฉาก แต่ละฉากมีความสมบูรณ์ในตัวมันเอง ใช้พื้นที่บริเวณเดียวกัน เมื่อถึงคิวฉากใดก็ทำการเปลี่ยนฉากแรกแล้วเลื่อนฉากถัดไปเข้ามาแทนที่อาจเลื่อนเข้ามาบนยกพื้นส่วนหนึ่ง ห้อยลงมาจากด้านบน

ส่วนหนึ่ง และเลื่อนขึ้นมาจากทางพื้นกลเบื้องล่างอีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นเรียงลำดับกันไปทีละฉาก

3. **แบบ Unit sets** เป็นฉากที่สร้างขึ้นเป็นเชิงสัญลักษณ์สื่อสถานที่ต่างๆอาจทำเป็นแผงชุดเดียวกัน แต่ใช้ประกอบได้เป็นหลายฉากบนพื้นที่เดียวกันนั้น คือ สับเปลี่ยนตำแหน่งของแผงไปมา พร้อมกับเปลี่ยนเครื่องประกอบการแสดงและเวทีไปตามต้องการ มักทำเป็นยกพื้นหลายระดับ
4. **แบบ Simultaneous scene settings** เป็นฉากหลายๆ ฉากที่จัดต่อกันไปในพื้นที่เดียวกัน อาจเป็นฉากสมจริงที่สมบุรณ์หรือเป็นฉากเชิงสัญลักษณ์ก็ได้ อาจมีระดับยกพื้นหลายระดับซึ่งเหตุการณ์อาจเกิดขึ้นพร้อมกัน หรือแยกกันตามลำดับฉากสามารถใช้แสงเป็นตัวกำหนดฉาก ต้องการฉากไหนก็เปิดแสงฉากนั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างแสงกับกระบวนการสร้างการเดิน

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) กล่าวว่า การให้แสงในการแสดงเพื่อทำให้เกิดความงามและสร้างบรรยากาศตามที่ต้องการ ซึ่งแสงมีหน้าที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. **ให้ความสว่าง** การแสดงต้องใช้แสงไฟเพื่อช่วยให้ผู้แสดงดูเด่น ใบหน้าของผู้แสดงที่แต่งด้วยแป้งและเครื่องสำอาง รวมถึงเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับเมื่อต้องไฟจะดูผ่อนคลาย มีสีสันสดใส ฉากที่ให้แสงอย่างเหมาะสมจะเกิดแสงเงาเป็นความลึกกว่าปกติและทำให้ผิวของวัสดุดูสมจริงขึ้น
2. **บอกเวลา** แสงเป็นเครื่องบอกเวลาในการแสดงได้เป็นอย่างดี เช่น แสงอ่อนนวลในตอนเช้า แสงสว่างจ้าตอนกลางวัน แสงสีส้มตอนเย็น เป็นต้น
3. **สร้างอารมณ์** แสงมีผลทางจิตวิทยาสูง เช่น สีแดง ทำให้รู้สึกตื่นเต้น รุนแรง สีเขียวทำให้รู้สึกสดชื่น สีฟ้า ทำให้รู้สึกอ่อนโยน นอกจากนี้แสงที่ส่องไปยังผู้แสดงหรือฉากจากมุมที่ต่างกันก็จะให้ความรู้สึกที่แตกต่าง แสงที่ส่องมาจากด้านหลังของผู้แสดงทำให้มีรัศมีน่าเกรงขาม เป็นต้น

การออกแบบแสง มีหลักคำเนึง 4 ประการ คือ

1. **พื้นที่ให้แสง** การแสดงมักแบ่งพื้นที่เป็นส่วนต่างๆ การให้แสงควรมุ่งเน้นบริเวณเหล่านั้น มิฉะนั้นถ้าแสงสว่างเท่ากันหมดจะให้ความรู้สึกกระด้าง ไม่มีความลึก นอกจากนั้นยังจัดให้มีการให้แสงเฉพาะ เช่น แสงจันทร์ที่ส่องมาจากทางหน้าต่าง แสงจากก่องไฟ เป็นต้น
2. **ความเข้มของแสง** การให้แสงสว่างมากหรือน้อยย่อมให้ผลต่อการดูที่ต่างกัน ความเข้มของแสงสัมพันธ์กับการสร้างเสริมอารมณ์ในการแสดง ฉากรักที่สว่างเกินไปก็ขาดความอ่อนหวานลึกซึ้ง ฉากรบที่มีมืดเกินไปก็ขาดความตื่นเต้น ความเข้มของแสงจึงควรจัดทำด้วยความรอบคอบ ซึ่งสามารถควบคุมโดยแผงบังคับความเข้มของหลอดแต่ละดวงได้
3. **ทิศทางของแสง** การให้แสงแก่ผู้แสดงและฉากเพื่อให้เกิดแสงและเงาแบบธรรมชาติ จะกำหนดให้แสงส่องจากต้นกำเนิดมายังวัตถุรับแสงเป็นมุม 45 องศากับแนวตั้ง ส่วนทิศทางของแสงที่ส่องมายังวัตถุไม่ว่าจะเป็นคนหรือฉากมาจาก 8 ทิศหลัก คือ ด้านหน้า ด้านหลัง ด้านข้างซ้าย ขวา และด้านทแยงมุมทั้ง 4 ทิศ การส่องแสงไม่ควรส่องไปในทิศทางเดียวเพราะจะทำให้อีกด้านหนึ่งมืดและมีความเข้มของแสงมากน้อยกว่ากันเพื่อบรรเทาให้เกิดภาพมิติที่มีแสงเงาสอดคล้องกัน
4. **สีของแสง** โดยปกติการแสดงที่สมจริงดูเป็นธรรมชาติ จะไม่ใช่สีของแสงมาก การแสดงประเภทการเต้นนิยมนำสีแสงสีส่องมาจากหลายทิศทางและมีการเปลี่ยนคิวการแสดงผลบ่อยๆ เพื่อขับให้การแสดงดูเด่น ได้อารมณ์ และแปลกตาอยู่ตลอดเวลา ข้อควรระวังในการใช้แสงสี คือสีของแสงสามารถเปลี่ยนสีจริงของวัตถุได้ โดยเฉพาะสีของผ้า หากใช้สีแสงผิด สีเสื้อผ้าจะผิดไป

การออกแบบท่าเต้น

การออกแบบท่าเต้นเปรียบเสมือนประติมากรรมเคลื่อนที่บนเวที อันมีผู้แสดงเป็นปัจจัยหลัก นักออกแบบท่าเต้นมีหน้าที่ออกแบบ โดยกำหนดให้ผู้แสดงออกท่าทาง ทิศทางการเคลื่อนไหว การจับกลุ่ม ฯลฯ ให้เป็นไปตามการออกแบบทางท่าเต้นของตน ดังนั้น ในการ

ออกแบบท่าเต้น นักออกแบบท่าเต้นควรตระหนักถึงขั้นตอนในการออกแบบท่าเต้นเพื่อให้รูปแบบการดำเนินงานของตนเองมีระบบและสามารถสร้างความเข้าใจแก่ตนเองและผู้ร่วมงานได้เป็นอย่างดี

ขั้นตอนในการออกแบบท่าเต้น

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการออกแบบท่าเต้น ดังนี้ นักออกแบบท่าเต้นมีวิธีการทำงานการออกแบบการแสดงแตกต่างกันเป็นการเฉพาะของตน เมื่อถึงเวลาออกแบบจริงๆ การออกแบบทางการเต้นมีวิธี และขั้นตอนคล้ายคลึงกับศิลปะสาขาอื่นๆ คือ

- การกำหนดโครงร่างโดยรวม
- การแบ่งช่วงอารมณ์
- ท่าทางและทิศทาง
- การลงรายละเอียด

การกำหนดโครงร่างโดยรวม ต้องมีการร่างภาพให้เห็นองค์ประกอบต่างๆ ของภาพตามจินตนาการของ นักออกแบบท่าเต้นซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหว ภาพจะเปลี่ยนไปเป็นระยะๆ จึงควรเห็นภาพของการแสดงในช่วงสำคัญๆ เป็นระยะๆ

การแบ่งช่วงอารมณ์ โดยปกติการแสดงจะมีกระบวนการแบ่งเป็นช่วงๆ สั้นบ้างยาวบ้าง แต่แต่ละช่วงจะแสดงอารมณ์ที่แตกต่างกันเพื่อความหลากหลาย ดังนั้นการออกแบบในแต่ละช่วงอาจใช้จำนวนนักเต้น และการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกันเพื่อสะท้อนอารมณ์ที่ต้องการในช่วงนั้นๆ

ท่าทางและทิศทาง การแสดงการเต้นชุดหนึ่งๆ มักมีท่าทางหลักปรากฏอยู่เป็นระยะๆ ตลอดเวลาของการแสดงเพื่อเชื่อมหรือแสดงความเป็นเอกภาพของการแสดงชุดนั้นๆ และมีท่าทางอื่นๆ กำหนดให้เป็นไปเฉพาะในแต่ละช่วง ทิศทางก็มักจะนำมาใช้เพื่อกำหนดการเข้า การออก และการเคลื่อนไหวของผู้แสดงในแต่ละช่วงบนเวทีเพื่อให้ได้ความหมายตามต้องการ

การลงรายละเอียด เมื่อการฝึกซ้อมเข้ารูปเข้ารอยพอสมควรตามกำหนดแล้ว นักออกแบบท่าเต้นจึงเริ่มพิถีพิถันกับรายละเอียด เอาใจใส่เป็นพิเศษในช่วงนั้นๆ เพื่อให้การแสดงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น การปรับระดับของอวัยวะต่างๆของนักเต้นให้เท่ากัน ปรับทิศทางของใบหน้า และดวงตาที่ต้องสัมพันธ์กับเสียงและแสงเป็นพิเศษ

ในการออกแบบการแสดงแม้จะดำเนินตามขั้นตอนดังกล่าว แต่บางครั้งความคิดของนักออกแบบท่าเต้นไม่แจ่มใส ไม่โลดแล่นจึงไม่สามารถเรียบเรียงออกมาให้เห็นเป็นภาพได้ ในกรณีเช่นนี้ นักออกแบบท่าเต้นต้องขอความร่วมมือจากนักเต้น และผู้เกี่ยวข้องให้ช่วยทดลองปฏิบัติ เช่น ลองตั้งซุ้ม ลองเกาะเกี่ยวกัน ลองแสดงท่าทางกับอุปกรณ์การแสดง ให้เกิดความแปลกใหม่ เหล่านี้เป็นต้น เมื่อได้ข้อยุติอันพึงพอใจแล้วก็บันทึกเอาไว้ด้วยความจำ ด้วยภาพวาด ภาพถ่ายหรือวีดิทัศน์ก็ได้

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับองค์กรทางการแสดง

งานวิจัยเรื่องนี้ศึกษาองค์กรทางการแสดงซึ่งมีวัฒนธรรมอันเป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งส่งผลต่อโครงสร้างและกระบวนการดำเนินงานของสื่อสารการแสดง โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประมวลความรู้เกี่ยวกับองค์กรทางการแสดงของ สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) ว่ามีบุคคลหลายส่วนเป็นที่พึ่งพิงเพื่อขับเคลื่อนให้เกิดการแสดงในแต่ละครั้ง คือ ด้านตำแหน่งและหน้าที่ในองค์การทางการแสดงประกอบด้วย ส่วนอำนวยการ ส่วนสนับสนุนการแสดง และส่วนการแสดง ด้านขั้นตอนในการผลิตการแสดงตั้งแต่ระยะเตรียมการ ระยะดำเนินการ ระยะการแสดงจริง และระยะประเมินผล ซึ่งแต่ละส่วนมีลักษณะการทำงานที่สามารถดัดแปลงให้เข้ากับการวิจัยครั้งนี้ ได้ดังต่อไปนี้

องค์กรทางการแสดง คือ องค์กรการผลิตสื่อสารการแสดง ซึ่งทำหน้าที่ตั้งแต่เริ่มดำเนินงาน ตั้งแต่ส่วนอำนวยการ การบริหาร การจัดการ ในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงชุดที่จะผลิตนั้น การแสดงเป็นการทำงานร่วมกันของคนหลายคนเพื่อให้เกิดผลงานที่มีเอกภาพ คณะบุคคลที่มาร่วมงานจึงถือเป็นองค์กรทางการแสดงซึ่งจะมีขนาดใหญ่หรือเล็กขึ้นอยู่กับขนาดของการแสดงชุดนั้น

การจัดรูปแบบองค์กรและกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานในองค์กรให้ทำงานร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีความชัดเจนในเรื่องอำนาจ หน้าที่ ระเบียบปฏิบัติอันเป็นกฎเกณฑ์ของหมู่

คณะ เพื่อความสมัครสมานสามัคคีในการทำงาน ต้องมีการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก ข่าวสาร ข้อมูล อันก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันซึ่งจะนำไปสู่ความร่วมมือร่วมใจในการทำงาน โดยมีหน่วยงานในองค์กรดังนี้

ตำแหน่งและหน้าที่ในองค์กรทางการแสดง

องค์กรทางการแสดง ประกอบด้วย คณะบุคคลที่มีหน้าที่แตกต่างกันเป็น 3 กลุ่ม คือ 1 ส่วนอำนวยการแสดง 2. ส่วนสนับสนุนการแสดง 3. ส่วนการแสดง

1. ส่วนอำนวยการแสดง ประกอบด้วย ผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่ฝ่ายอำนวยการ

ผู้อำนวยการ เป็นประธานของคณะบุคคลต่างๆ ที่มารวมกันเป็นองค์กรทางการแสดง ทำหน้าที่กำหนดนโยบาย และทิศทางของการแสดงที่จะผลิตขึ้น จัดหาบุคคลที่เหมาะสมกับ ตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ มาร่วมกันทำงาน กำกับดูแลให้การทำงานร่วมกันและเป็นไปในทิศทาง เดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้งพิจารณาตัดสินข้อพิพาทในการทำงานและแก้ไขอุปสรรค ในการทำงานในวงกว้าง

เจ้าหน้าที่ฝ่ายอำนวยการ มีหน้าที่บริหารกิจการต่างๆ ให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น ประสานงานของหน่วยงานต่างๆ จัดให้มีการประชุมผู้ร่วมงานอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นและแก้ไขข้อขัดแย้ง จัดทำงบประมาณ จัดทำแผนการทำงานโดยรวม ติดตามผลการ ทำงานของทุกฝ่ายในทุกขั้นตอนการทำงาน รายงานความคืบหน้าของโครงการ การเงิน ปัญหา และการแก้ไข จัดเตรียมปัจจัยพื้นฐานสำหรับโครงการไว้ล่วงหน้า

2. ส่วนสนับสนุนการแสดง ประกอบด้วย ฝ่ายหารายได้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์และฝ่าย สวัสดิการ

2.1 ฝ่ายหารายได้ เป็นคณะบุคคลซึ่งมีหน้าที่วางแผนและจัดทำหารายได้จาก การบริจาค การอุปถัมภ์รายการ การจำหน่ายบัตรและการกระตุ้นการขาย ประกอบด้วยหัวหน้า ฝ่ายหารายได้ เจ้าหน้าที่ด้านหาเงินบริจาค เจ้าหน้าที่เงินอุปถัมภ์รายการ เจ้าหน้าที่จำหน่ายบัตร และเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการขาย

หัวหน้าฝ่ายหารายได้ มีหน้าที่วางนโยบาย วางแผน และกำกับดูแล สั่งการให้งานหารายได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดรายได้แก่การแสดงผลมากที่สุด

เจ้าหน้าที่ด้านหาเงินบริจาค มีหน้าที่ดำเนินการหาเงินบริจาค เจ้าหน้าที่ด้านนี้ต้องเป็นผู้มีบุณยธรรมเป็นที่เคารพนับถือ พอที่จะติดต่อขอร้องให้ผู้มีจิตศรัทธาร่วมกันบริจาคให้แก่การแสดงผลครั้งนี้

เจ้าหน้าที่ด้านหาเงินอุปถัมภ์รายการ มีหน้าที่ดำเนินการหาเงินจากการอุปถัมภ์รายการ ด้วยการที่บริษัท ห้างร้าน สนับสนุนเงินค่าโฆษณาสินค้าลงในใบปิด สูจิบัตร แผ่นป้าย หรือสื่ออื่นใดที่เป็นช่องทางให้ประชาชนได้รู้จักสินค้าของตน

เจ้าหน้าที่จำหน่ายบัตร มีหน้าที่ดำเนินการ กำหนดราคาบัตร และจำหน่ายบัตรด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้มีการซื้อบัตรอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว

แหล่งรายได้ของการจัดการแสดงมีดังต่อไปนี้

การบริจาค การบริจาคเพื่อการแสดงมักเกิดขึ้นกับการแสดงที่เป็นของสถาบันการศึกษา หรือการแสดงเพื่อหารายได้บำรุงการกุศล การบริจาคอาจเกิดขึ้นจากผู้บริจาคเห็นความสำคัญของการแสดงที่หาดูได้ยากและอาจเกิดจากกฎหมายการลงทุนทางธุรกิจอุตสาหกรรมที่กำหนดให้ผู้ลงทุนต้องนำกำไรมาบริจาคเพื่อสนับสนุนผลงานด้านศิลปะประเภทต่างๆ คณะผู้จัดการแสดงต้องคำนึงถึงนโยบายของบุคคลหรือองค์กรที่มุ่งหวังจะขอบริจาคด้วยว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของระของการแสดงหรือไม่

การอุปถัมภ์รายการ หรือที่รู้จักกันในนามสปอนเซอร์ เป็นกิจกรรมสำคัญในการจัดการแสดงในปัจจุบัน เพราะเงินส่วนนี้ถือเป็นรายได้หลัก เนื่องจากการแสดงปัจจุบันจัดกันน้อยรอบรายได้จากการจำหน่ายบัตรน้อยแทบไม่คุ้มการลงทุน การหาผู้สนับสนุนรายการมีทั้งที่ได้มาเพราะมีความสนิทสนมกันเป็นส่วนตัวและที่ได้มาเพราะการแสดงมีคุณภาพ มีจุดขาย มีความน่าเชื่อถือว่าจะมีคนดูมาก มีสื่อต่างๆ ให้โฆษณาสินค้าของตนคุ้มกับจำนวนเงินที่จ่ายให้

การจำหน่ายบัตร จำนวนบัตรที่ขายได้เป็นเครื่องบอกรายได้และความสำเร็จของการแสดง การจำหน่ายบัตรมีทั้งประเภทวางจำหน่ายในที่ต่างๆ และประเภทกระจายออกเดินจำหน่าย ทั้งนี้การวางจำหน่ายบัตรต้องคำนึงถึงที่ตั้งจำหน่ายว่าอยู่ในทำเลที่คนรู้จักไปมาหาซื้อได้สะดวก

ส่วนการเดินจำหน่ายบัตรเป็นการเดินเข้าถึงกลุ่มผู้ซื้อเป้าหมาย เช่น สถาบันการศึกษา ห้างสรรพสินค้า ในงานแสดงสินค้า การจำหน่ายบัตรต้องมีการตรวจยอดการขายทุกวัน และต้องปรับแผนตลอดเวลาเพื่อไม่ให้มีบัตรค้างอยู่ที่ใดหรือคนใดนานเกินไป หรือต้องหาวิธีเร่งการขายให้ดีขึ้น

การกระตุ้นการขาย ได้แก่ การขายบัตรแบบ ลด แลก แจก แถม ส่วนการขายของที่ระลึกต่างๆ เช่น เสื้อยืด สติกเกอร์ โปสเตอร์ ก็เป็นรายได้ที่ดี และจะขายได้ดีขึ้นหากผู้แสดงหรือดารานำดารายอดนิยมมาช่วยขายและลงนามเป็นที่ระลึก

2.2 ฝ่ายการประชาสัมพันธ์ มีหน้าที่ดำเนินการประชาสัมพันธ์ให้แก่การแสดง เพื่อให้ประชาชนได้ทราบข่าวสารเกี่ยวกับการแสดง กระตุ้น หรือโน้มน้าวให้คนมาดูการแสดง ประกอบด้วย หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ เจ้าหน้าที่เขียนข้อความประชาสัมพันธ์ ช่างภาพ และเจ้าหน้าที่กราฟฟิค

หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ มีหน้าที่วางนโยบาย วางแผน และงานประชาสัมพันธ์ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงต่อเวลา อยู่ในงบประมาณและคุณภาพดี

เจ้าหน้าที่เขียนข้อความประชาสัมพันธ์ มีหน้าที่คิดคำขวัญ คำบรรยาย ข่าวสารเกี่ยวกับการแสดง ในลักษณะของการประชาสัมพันธ์

ช่างภาพ มีหน้าที่ถ่ายภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับโครงการแสดง เพื่อนำไปใช้ในการทำภาพข่าว ภาพประชาสัมพันธ์ ตลอดจนภาพบันทึกเหตุการณ์เพื่อเป็นข้อมูลทางประวัติศาสตร์ต่อไป

เจ้าหน้าที่กราฟฟิค มีหน้าที่ออกแบบและจัดทำงานกราฟฟิคของใบปิด ใบปลิว บัตร สติกเกอร์และสิ่งพิมพ์อื่นๆ ตลอดจนจนถึงการจัดนิทรรศการและตัวอักษรต่างๆ

การประชาสัมพันธ์การแสดง จำเป็นต้องมีการใช้สื่อต่างๆ สื่อ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ส่งข่าวสาร แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ สื่อบุคคลและสื่อมวลชน

1. **สื่อบุคคล** คือ คนที่จะนำข่าวเกี่ยวกับการแสดงไปแจ้งต่อประชาชนด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การที่คนดูบอกต่อๆ ให้เพื่อนไปดู ครูสั่งให้นักเรียน นักศึกษาไปดูเพื่อทำรายงานส่ง ผู้แสดงเดินพาเหรดเชิญชวนให้ประชาชนไปดูการแสดง เป็นต้น

2. **สื่อมวลชน** คือ วัสดุที่บรรจุข่าวสารด้านการแสดงให้ประชาชนจำนวนมากได้รับ ข่าวสารนั้นในเวลาเดียวกัน ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

สื่อสิ่งพิมพ์อาจจำแนกเป็นรายวันหรือรายสัปดาห์ ดังนี้

หนังสือพิมพ์รายวัน มีการจัดหน้าของเนื้อหาออกเป็นส่วนๆ เช่น ข่าวสังคม วิชาการ ศิลปวัฒนธรรม และบันเทิง ฝ่ายผลิตการแสดงสามารถส่งข่าวคราวด้านการแสดงของตนลงในหน้าต่างๆ ได้ ขึ้นกับความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละหน้า

หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ เน้นเนื้อหาเฉพาะทางทั้งเล่ม เช่น ด้านบันเทิงคดี บรรจุข่าวที่มีอายุสั้น คนอ่านแล้วก็ผ่านเลยไปไม่กลับมาอ่านอีก จะคอยอ่านฉบับต่อไป

นิตยสารและวารสาร เน้นเนื้อหาที่หลากหลายกับเน้นเนื้อหาเฉพาะทาง สิ่งพิมพ์ประเภทนี้ไม่เน้นลักษณะข่าวสดแต่เน้นสาระลุ่มลึกและอาจเป็นเรื่องราวเชิงสารคดีหลายตอน นอกจากบอกข่าวทางการแสดงแล้วยังมีบทความวิพากษ์วิจารณ์บรรจุไว้ด้วยหรืออาจมีสารคดีที่เกี่ยวข้อง เช่น สารคดีเชิงประวัติศาสตร์ด้านการแสดง สารคดีวิชาการด้านการแสดง เป็นต้น

การส่งข่าวให้สื่อสิ่งพิมพ์เหล่านี้มี 2 วิธี คือ ฝ่ายประชาสัมพันธ์การแสดง เป็นผู้จัดทำข่าวสารและรูปภาพแล้วนำส่งเอง กับการให้ฝ่ายสื่อสิ่งพิมพ์มาทำข่าวเอง

วิทยุ เวลาแต่ละช่วงมีเนื้อหาต่างกัน แต่มีบางคลื่นส่งออกอากาศเป็นเรื่องเฉพาะทาง เช่น การจราจร และข่าว แต่เปิดโอกาสให้บอกข่าวคราวทางการแสดงไว้บ้าง

โทรทัศน์ แพร่ภาพได้รวดเร็วถึงขึ้นถ่ายทอดสดการแสดงบนเวทีสู่ผู้ชม รายการโทรทัศน์ด้านข่าวบันเทิงและบันเทิงกะบันเทิง เป็นช่องทางประชาสัมพันธ์ที่มีโอกาสเผยแพร่ข่าวการแสดงได้มากกว่ารายการอื่น ตลอดจนอาจนำบางส่วนของการเล่นมาออกอากาศให้คนดูเห็นเป็นตัวอย่างก็ได้

นอกจากสื่อบุคคลและสื่อมวลชนดังกล่าวแล้ว ยังมีการส่งจดหมายสมาชิก ในกรณีที่ผู้ผลิตการแสดงมีผลงานออกสู่ประชาชนเป็นประจำ ก็ควรจัดทำข้อมูลสมาชิกเพื่อส่งข่าวความเคลื่อนไหวให้ทราบรายการแสดงขององค์กรอยู่เสมอ คนดูที่เป็นสมาชิกย่อมพึงพอใจและติดตามดูผลงานต่อไป

ภาพข่าวและภาพประชาสัมพันธ์ หมายถึง ภาพถ่ายที่ใช้สื่อกับผู้อ่านสิ่งพิมพ์หรือผู้ดูโทรทัศน์ให้สนใจข่าวการแสดง การถ่ายภาพมีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ สาระของภาพ บุคคลและกิจกรรมในแต่ละภาพ ซึ่งมีข้อควรปฏิบัติดังนี้

1. ภาพควรมีขนาด 5 คูณ 7 นิ้ว มิฉะนั้นจะเป็นภาพที่เล็กเกินไป เห็นรายละเอียดไม่ชัดเจน
2. มีจำนวนคนในภาพไม่มากจะได้เห็นทุกคนชัดเจน
3. บุคคลในภาพควรทำกิจกรรมบางอย่างที่น่าสนใจ เช่น การสนทนา ภาพการซ้อม ภาพการแสดง หรือภาพเบื้องหลังการแสดง
4. บุคคลหรือกิจกรรมในภาพควรมีความสำคัญต่อการแสดงอันสมควรกล่าวถึง
5. มีคำอธิบายที่ชวนสนใจ และได้สาระ

สำหรับป้ายขนาดใหญ่ควรจัดองค์ประกอบเป็นพิเศษ เพราะภาพจะทำให้คนสะดุดตาก่อนการอ่านข้อความ ภาพจึงต้องอาศัยหลักทางทัศนศิลป์และการจัดตัวอักษรอย่างประณีตให้เหมาะสมกับสาระและอารมณ์ของการแสดง ซึ่งมีข้อควรปฏิบัติดังนี้

1. ควรเห็นได้ดีในระยะไกล
2. ออกแบบได้ไม่เหมือนใคร ทำให้สะดุดตา
3. รูปภาพคน เช่น ผู้แสดงและภาพประกอบต้องเด่นชวนมอง
4. สีพื้นต้องจับให้ภาพและตัวอักษรเด่นชัด
5. รูปแบบแสดงถึงสาระและอารมณ์ได้ดี

2.3 ฝ่ายสวัสดิการ เป็นคณะบุคคลที่ดำเนินการด้านสวัสดิการให้แก่การแสดง ประกอบด้วยหัวหน้าฝ่ายสวัสดิการ เจ้าหน้าที่อาหาร เจ้าหน้าที่รับส่ง เจ้าหน้าที่อนามัยและเจ้าหน้าที่อาคารสถานที่

หัวหน้าฝ่ายสวัสดิการ มีหน้าที่วางแผนและดูแลสั่งการให้งานสวัสดิการดำเนินอย่างมีประสิทธิภาพ เตรียมความพร้อมล่วงหน้าตลอดเวลา อยู่ในงบประมาณและมีคุณภาพดี

เจ้าหน้าที่อาหาร ต้องเตรียมอาหารและเครื่องดื่มในปริมาณที่เพียงพอ อาหารเน้นมีคุณภาพ ทายง่าย ย่อยง่าย รสไม่จัด ไม่ใช่ภาชนะและอุปกรณ์ที่ยุ่งยาก ไม่มีเครื่องดื่มมีนม และดูปริมาณในห่อว่ามีพอรับประทานต่อคนหรือไม่

เจ้าหน้าที่รับส่ง ผู้แสดงอาชีพมักมีรถของตนเอง และผู้ใหญ่ก็เช่นกัน แต่ผู้แสดงบางคนที่เป็นนักเรียน นักศึกษา อาจต้องจัดรถรับส่ง ดังนั้นการจัดรถ จัดคิว จัดเส้นทางต้องดำเนินอย่างรอบคอบเพื่อสวัสดิภาพของผู้ร่วมงานทุกคน

เจ้าหน้าที่อนามัย มีหน้าที่เตรียมพร้อมด้านการปฐมพยาบาล และมีความจำเป็นที่ไม่อาจมองข้ามเพราะอุบัติเหตุและเรื่องฉุกเฉินเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

เจ้าหน้าที่อาคารสถานที่ มีหน้าที่เตรียมพร้อมด้านอาคารสถานที่ที่จำเป็นสำหรับโครงการ เช่น โรงละคร ที่จำหน่ายบัตร สถานที่สร้างฉาก สถานที่ฝึกซ้อม ที่พักนักแสดงลานจอดรถ ประดับตกแต่งบริเวณงาน อาจรวมถึงการเดินบัตร นำคนดูไปยังที่นั่งอีกด้วย

3. ส่วนการแสดง ประกอบด้วย ฝ่ายการแสดง ฝ่ายฉาก ฝ่ายเครื่องแต่งกายและ ฝ่ายเทคนิค

3.1 ฝ่ายการแสดง เป็นบุคคลที่ทำหน้าที่แสดง ประกอบด้วย ผู้กำกับการแสดง ผู้กำกับเวที ผู้แสดงนำ ผู้แสดงรองและผู้แสดงประกอบ

ผู้กำกับการแสดง มีหน้าที่กำหนดทิศทาง รูปแบบของการแสดง คัดเลือกบทละคร คัดเลือกนักแสดง คัดเลือกผู้ร่วมงาน ทำกำหนดการฝึกหัด ฝึกซ้อม แก้ปัญหาด้านการแสดงให้ได้ อรรถรสตรงตามวัตถุประสงค์และแนวทางที่ผู้กำกับการแสดงกำหนดไว้ บางครั้งอาจต้องมีผู้ช่วยกำกับการแสดงด้านต่างๆ ในกรณีการแสดงเน้นการฟ้อนรำ เช่นบัลเลต์นั้น ตำแหน่งผู้กำกับการแสดงอาจเรียกว่า ผู้ออกแบบท่าเต้น (Choreographer)

ผู้กำกับเวที มีหน้าที่จัดการเรื่องการฝึกหัด การฝึกซ้อม การควบคุมการแสดงแต่ละรอบ ตั้งแต่ต้นจนจบ กำกับเวลา กำกับคิว ด้านผู้แสดง ฉาก แสง เสียง ฯลฯ

ผู้แสดงนำ ทำหน้าที่แสดงเป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทในเรื่องทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย ต้องศึกษาบทละครให้แม่นยำ ฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ผู้แสดงนำที่ดีต้องมีวินัยสูง เชื่อฟังผู้กำกับการแสดง ปรึกษาข้อข้องใจ ข้อไม่รู้กับผู้กำกับการแสดงอยู่เสมอ

ผู้แสดงรอง เป็นตัวละครที่สนับสนุนตัวละครเอกแต่ละตัวให้เด่น ต้องมีวินัยเช่นเดียวกับผู้แสดงนำ แม้จะมีหน้าที่ความสำคัญน้อยกว่าตัวแสดงนำ แต่ก็มีหน้าที่สำคัญที่จะทำให้เกิดผลดีหรือเสียแก่การแสดง

ผู้แสดงประกอบ เป็นตัวระบ่ที่มีบทบาทไม่มากนัก แต่มีส่วนช่วยเสริมในการแสดงบางฉากที่ต้องการความพร้อมเพรียง ความสมจริงของการแสดง ผู้แสดงประกอบต้องรู้บทบาทและหน้าที่ จังหวะเวลาที่ต้องแสดงให้ถูกต้อง การแสดงจึงจะสมบูรณ์

3.2 ฝ่ายฉาก เป็นคณะบุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องฉาก แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ หัวหน้าฝ่ายฉาก ช่างออกแบบฉาก ช่างก่อสร้างฉาก ช่างทำอุปกรณ์ฉาก และคนจัดฉาก

หัวหน้าฝ่ายฉาก มีหน้าที่กำกับดูแลสั่งการทีมงานในแต่ละฉากดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงเวลา อยู่ในงบประมาณและมีคุณภาพดี หัวหน้าฝ่ายฉากอาจเป็นบุคคลเดียวกับช่างออกแบบฉาก

ช่างออกแบบฉาก มีหน้าที่ออกแบบฉากให้ตรงตามความต้องการของแนวคิดในการแสดง และตอบสนองประโยชน์ใช้สอยของฝ่ายการแสดง ทำการเขียนแบบฉากเพื่อก่อสร้าง คำนึงถึงความประหยัดและสามารถนำกลับไปใช้ได้อีก

ช่างก่อสร้างฉาก มีหน้าที่นำแบบฉากมาจำแนกส่วนต่างๆ เพื่อทำการก่อสร้างตามรูปแบบ ผู้ก่อสร้างต้องรู้ว่าควรใช้วัสดุที่เบา ก่อสร้างได้ง่าย การทาสีแสงเงา ต้องให้ดูกลมกลืนเหมือนจริง

ช่างทำอุปกรณ์ประกอบฉาก มีหน้าที่จัดหาและจัดทำอุปกรณ์ประกอบฉาก ต้องคำนึงถึงความสมจริง น้ำหนักเบา แข็งแรง ใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์

คนจัดฉาก มีหน้าที่นำชิ้นส่วนของฉาก เครื่องเรือน และอุปกรณ์ฉาก ที่ใช้ในการแสดงที่เพิ่งจบลงออกไป แล้วนำชิ้นส่วนของฉากต่อไปเข้ามาแทน ทั้งหมดต้องปฏิบัติอย่างรวดเร็ว เพื่อให้การแสดงราบรื่น การจัดฉากและเปลี่ยนฉากต้องมีการวางแผนอย่างรัดกุมเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด

3.3 ฝ่ายเครื่องแต่งกาย เป็นคณะบุคคลที่ทำหน้าที่เรื่องเครื่องแต่งกาย ประกอบด้วยหัวหน้าฝ่ายเครื่องแต่งกาย ช่างออกแบบเครื่องแต่งกาย ช่างตัดเย็บ ช่างแต่งตัวและช่างทำอุปกรณ์การแสดง

หัวหน้าฝ่ายเครื่องแต่งกาย มีหน้าที่กำกับดูแลสั่งการให้ทำงานในฝ่ายเครื่องแต่งกาย ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงต่อเวลา อยู่ในงบประมาณ มีคุณภาพดี อาจเป็นบุคคลเดียวกับช่างออกแบบเครื่องแต่งกาย

ช่างออกแบบเครื่องแต่งกาย มีหน้าที่ออกแบบเครื่องแต่งกาย เขียนแบบแยกชิ้นเพื่อทำการตัดและเย็บต่อไป กำหนดชนิดผ้าและวัสดุอื่นๆ ที่จะใช้เย็บเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ ออกแบบให้สวมใส่สบาย ต้องรู้จักเสริมเติมให้เครื่องแต่งกายดูเหมาะสม ในกรณีที่ผู้แสดงมีรูปร่างไม่สมกับบุคลิกของตัวละคร

ช่างตัดเย็บ มีหน้าที่นำแบบเครื่องแต่งกายมาตัดเย็บ ย้อม ปักตกแต่ง ช่างตัดเย็บต้องรู้วิธีการวางผ้าให้เหมาะสมกับชิ้นส่วนต่างๆ ของแบบ ต้องให้ผู้แสดงได้ลองสวมใส่และปรับให้เหมาะสมก่อนลงมือเย็บชิ้นสุดท้าย

ช่างแต่งตัว รวมถึงช่างแต่งหน้าและทำผม มีหน้าที่ช่วยและดูแลนักแสดงในการแต่งตัว ส่วนช่างแต่งหน้าและทำผมมีหน้าที่ทำให้ใบหน้าและทรงผมของผู้แสดงงดงามหรือตรงกับบุคลิกของตัวละคร

ช่างทำอุปกรณ์การแสดง มีหน้าที่จัดหาอุปกรณ์การแสดงซึ่งเป็นสิ่งของเครื่องใช้สำหรับผู้แสดงเฉพาะตัว เช่น ร่ม กระเป๋าเดินทาง ไม้เท้า แว่นตา เป็นต้น

3.4 ฝ่ายเทคนิค เป็นคณะบุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับด้านเทคนิค ประกอบด้วย หัวหน้าฝ่ายเทคนิค ช่างแสง ช่างเสียง และช่างเทคนิคพิเศษ

หัวหน้าฝ่ายเทคนิค มีหน้าที่กำกับดูแลสั่งการให้งานในฝ่ายเทคนิคดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงต่อเวลา อยู่ในงบประมาณ มีคุณภาพดี

ช่างแสง มีหน้าที่ออกแบบและจัดแสงในการแสดง โดยมีช่างไฟเป็นผู้ช่วยในการติดตั้งอุปกรณ์และเดินสายไฟ โดยจัดแสงให้ส่องผู้แสดงและฉากเพื่อให้เกิดความลึกลับของแสงและเงาได้อารมณ์ และสีสันทามที่ฝ่ายการแสดงต้องการ

ช่างเสียง มีหน้าที่บันทึกเสียง จัดหาเพลงประกอบและเสียงพิเศษ จัดตั้งอุปกรณ์เสียงเพื่อการแสดง ตรวจสอบอุปกรณ์เสียงให้มั่นใจว่าสามารถใช้งานได้ดี ในขณะที่มีการแสดงจริง

ช่างเทคนิคพิเศษ มีหน้าที่จัดทำสิ่งต่างๆ ที่ฝ่ายการแสดงต้องการเป็นพิเศษ เช่น ระเบิดฉาก แผลเป็น และอื่นๆ ซึ่งควรใช้ผู้ชำนาญเฉพาะทางเพื่อความสมจริงและปลอดภัย

ขั้นตอนในการผลิตการแสดง

การผลิตการแสดงแบ่งระยะการผลิตออกเป็นตอน คือ 1. ระยะเตรียมการ 2. ระยะดำเนินการ 3. ระยะการแสดงจริง และ 4. ระยะประเมินผล

1. ระยะเตรียมการ หมายถึง ช่วงระยะที่คณะผู้ริเริ่มโครงการจัดการแสดงต้องแสวงหาความพร้อมต่างๆ หรือความเป็นไปได้ในเบื้องต้น เพื่อนำมาประกอบการตัดสินใจว่าควรจะดำเนินการต่อไปหรือควรจะล้มเลิก ปัจจัยสนับสนุนที่ควรนำมาพิจารณาเพื่อการตัดสินใจมีดังนี้

1.1 เงิน การจัดการแสดงต้องมีงบประมาณพอสมควร ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายล่วงหน้าก่อนที่จะมีเงินรายได้ต่างๆ เข้ามาหมุนเวียน ดังนั้น คณะผู้จัดการแสดงต้องพิจารณาว่าจะสามารถจัดหาเงินทุนได้แน่นอนเพียงใด

1.2 คน การจัดการแสดงต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่มีความสามารถหลายด้าน การที่สามารถจัดหาผู้ร่วมงานได้ตรงกับความต้องการถือว่าทำให้การทำงานลุล่วงไปมากที่สุด

1.3 ของ คือสิ่งที่จำเป็นสำหรับการแสดงเป็นไปได้อย่างสะดวก เช่น บทละคร โรงละคร ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย

1.4 เวลา การจัดการแสดงเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายอย่างที่กำลังเบียดเบียน ทุกอย่างต้องใช้เวลาในการจัดการและเตรียมการ เวลาจึงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาว่า มีเวลาพอที่จะดำเนินการหรือไม่

1.5 วิธีการ การจัดการแสดงเป็นการบริหารจัดการทั้งด้านธุรกิจ ศิลปะ และด้านเทคนิคที่ผู้จัดต้องศึกษาให้เข้าใจเพื่อดำเนินการผลิตของตนให้อยู่ในกรอบอย่างกว้างไว้

1.6 โอกาส โอกาสที่จัดแสดงมี 2 ประเภท คือ โอกาสที่จะได้จัดการแสดงผลงานได้ตามเงื่อนไขของตน กับโอกาสที่มีผู้เสนอให้งานที่มีเงื่อนไขมาพร้อมสรรพ ฉะนั้นควรพิจารณาโอกาสให้รอบคอบทั้งทางบวกและลบ เช่น ลมฟ้าอากาศ คู่แข่งขัน เหตุบ้านการเมือง เป็นต้น

2. ระยะดำเนินการ เป็นการนำสิ่งที่จำเป็นสำหรับการแสดงในส่วนการสร้างและส่วนการแสดงมาจัดทำเป็นขั้นตอน คือ

2.1 การเตรียมวัสดุดิบ คือ การจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นในการแสดงทุกอย่างดังที่กล่าวในส่วนของการแสดงเพื่อการประสานงานและนัดหมาย

2.2 การจัดสร้าง จัดซ่อม เป็นการดำเนินการสร้างฉาก เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์การแสดง แสง เสียง เทคนิคพิเศษ ในขณะที่เดียวกันก็มีการฝึกหัดนักแสดง ในส่วนประชาสัมพันธ์ก็เริ่มเผยแพร่ข่าวสาร ฝ่ายหารายได้เริ่มจำหน่ายบัตร

2.3 การรวมงานของฝ่าย คือ การนำสิ่งที่ดำเนินการในขั้นจัดสร้าง จัดซ่อม มารวมกันให้เป็นหมวดหมู่ คือ นำส่วนของฉากมาประกอบกันเข้าแล้วมาจัดฉาก แต่ละฉาก นำเครื่องแต่งกายมาให้นักแสดงลองสวมใส่เพื่อแก้ไขปรับปรุง ผู้แสดงมาซ้อมรวมกันเป็นฉากๆ จนจบตลอดทั้งเรื่อง ในส่วนประชาสัมพันธ์และหารายได้ ต้องมีการประเมินสถานการณ์ตลอดเวลา

2.4 การร่วมงานของทุกฝ่าย คือ การนำจาก งานเครื่องแต่งกาย แสง สี เสียง เทคนิค พิเศษ มารวมกัน เพื่อฝึกซ้อมให้เกิดความราบรื่น ตลอดการแสดง มีคิวที่แม่นยำในทุกขั้นตอน จากนั้นเป็นการซ้อมใหญ่

3. **ระยะแสดงจริง** คือ ช่วงเวลาที่มีการแสดงจริงเกิดขึ้น ทุกฝ่ายปฏิบัติงานในส่วนที่ได้รับมอบหมายทั้งในส่วนการสร้างและส่วนการแสดง

4. **ระยะประเมินผล** การจัดการแสดงมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ตั้งแต่เริ่มดำเนินงาน จึงควรมีการวัดผลว่า การจัดการแสดงนั้นได้ผลตามที่มุ่งหวังหรือไม่ ทั้งด้านการลงทุน จำนวนผู้ชม สนุกหรือทัศนคติของผู้ชม ค่ากล่าวขวัญของสื่อมวลชนและนักวิชาการ นักวิจารณ์ที่เข้าชม เหล่านี้เป็นการแสวงหาคำตอบเพื่อเป็นบทเรียนในการจัดการแสดงครั้งต่อไป

1.4 แนวคิดเกี่ยวกับผู้รับสาร

ในการแสดงบัลเลต์ผู้ชมถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่านักแสดงหรือเรื่องที่แสดง แต่คนส่วนใหญ่อาจจมองข้ามและลืมไปว่าทั้งการส่งสารและรับสารนั้นต่างมีบทบาทที่สำคัญด้วยกันทั้งคู่ ดังที่ วจิตลักษณ์ แสงอุไร (2548) กล่าวถึง การวิเคราะห์ผู้รับสารไว้ว่า สิ่งที่ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จคือ จะต้องสร้างสารให้เหมาะสมตลอดจนรู้วิธีที่จะส่งสารไปยังผู้รับ วิธีวิเคราะห์ลักษณะของผู้รับสารที่ดีที่สุดคือ การศึกษาลักษณะทางประชากร ดังนี้

1. อายุ เป็นลักษณะประการหนึ่งที่ใช้วิเคราะห์ผู้รับสาร อายุยังเป็นสิ่งกำหนดความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม เช่น เมื่อมีอายุเพิ่มมากขึ้นโอกาสที่จะเปลี่ยนใจหรือถูกโน้มน้าวให้เปลี่ยนใจจะน้อยลง ดังนั้นอายุของผู้รับสารจึงเป็นสิ่งที่ผู้ส่งสารควรทราบ กลุ่มคนที่อายุต่างกันจะมีความสนใจในเรื่องต่างๆ ไม่เหมือนกันเป็นต้น
2. เพศ เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องทั้งในทางชีววิทยาและทางสังคม นักวิทยาศาสตร์บางคนมีความเห็นว่า สาเหตุที่ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชายนั้นเป็นเพราะลักษณะที่ต่างกันทางชีววิทยา คนส่วนใหญ่มักกำหนดคุณสมบัติบางอย่างของผู้หญิงไว้แล้วว่านุ่มนวล อ่อนหวาน อารมณ์อ่อนไหวและถูกชักจูงได้ง่าย งานวิจัยทางนิเทศศาสตร์หลายชิ้นได้

สรุปว่าผู้หญิงถูกโน้มน้าวใจได้ง่ายกว่าผู้ชาย อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ตัวแปรเกี่ยวกับเพศยังเป็นเรื่องซับซ้อนเพราะเงื่อนไขทางสังคมมีอิทธิพลต่อการกำหนดบทบาทและทัศนคติของผู้หญิงและผู้ชาย โดยเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายจะได้รับการเลี้ยงดูอบรมที่แตกต่างกัน เด็กผู้หญิงถูกอบรมให้ว่าอ่อนส่อนง่าย ในขณะที่เด็กผู้ชายจะได้รับการอบรมให้เข้มแข็งและมักจะโน้มน้าวใจได้ยากกว่าคนที่นุ่มนวลกว่า

3. การศึกษาทางด้านนิเทศศาสตร์ ชี้ให้เห็นว่า ภูมิหลังทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของผู้รับสารมีอิทธิพลอย่างมากต่อปฏิกิริยาของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสารและสาร คนที่มีฐานะแตกต่างกันจะมีความแตกต่างกันมากในด้านพฤติกรรมและความนึกคิดต่างๆ ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร คนที่มาจากสังคมและวัฒนธรรมต่างกันก็ย่อมมีประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยมและจุดมุ่งหมายในชีวิตที่แตกต่างกันไปด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ส่งสารและผู้รับสารมีภูมิหลังด้านสังคมและเศรษฐกิจคล้ายคลึงกันมีประสบการณ์ร่วมกัน การสื่อสารมักมีแนวโน้มว่าจะประสบผลสำเร็จ
4. เชื้อชาติ การสื่อสารระหว่างคนเชื้อชาติเดียวกัน ย่อมประสบความสำเร็จมากกว่าการสื่อสารระหว่างคนที่มีเชื้อชาติต่างกัน เมื่อคนต่างวัฒนธรรมมาสื่อสารกัน ถ้าไม่เคยเรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกันมาก่อน ความล้มเหลวในการสื่อสารความเข้าใจผิดจึงเกิดขึ้นได้ง่าย
5. สถิติปัญญา คนที่มีการศึกษาดีย่อมได้เปรียบในแง่ที่ว่าสามารถเข้าใจในเรื่องราวที่ยากๆ ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องถูกโน้มน้าวใจได้ง่ายด้วย เพราะคนที่มีความรู้มักมีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ใช่คนที่คล้อยตามหรือเชื่ออะไรได้ง่าย ถ้าเรื่องนั้นๆ ไม่มีเหตุผลมาสนับสนุนอย่างเพียงพอจนเป็นที่พอใจ
6. ความสามารถในการฟังของผู้รับสาร ทักษะที่จำเป็นของผู้รับสารคือการฟัง การฟังคือการผสมผสานระหว่างการได้ยิน การเข้าใจ และการจดจำ การฟังที่ดีประกอบด้วย ความตั้งใจ พลังงาน และทักษะ ผู้ฟังที่ดีต้องปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมจนสภาพแวดล้อมนั้นขณะที่กำลังมีการสื่อสารได้
7. ปฏิกริยาสะท้อนกลับของผู้รับสาร การตอบสนองของมนุษย์มีทั้งในรูปแบบของการใช้คำพูดและการแสดงกริยาท่าทาง เช่น สายหัว ผงกศีรษะ ลักษณะท่าทางเหล่านี้

ล้วนมีความหมายทั้งสิ้น ปฏิกริยาเหล่านี้ทำให้ผู้ส่งสารทราบได้ว่าผู้รับสารได้รับสารที่เขาส่งไปหรือไม่ ถูกต้องหรือไม่อย่างไร

เสนาะ ตีเขยวี่(2541) กล่าวว่า การสื่อสารจะถูกรบกวนและบิดเบือนไปจากสารเดิมที่ส่งไปจากผู้ส่งสารถึงผู้รับสารได้เพราะมีสิ่งรบกวน (Noise) เป็นตัวการที่ทำให้สารของผู้ส่งแตกต่างไปจากสารของผู้รับซึ่งอาจเป็นสภาพทางวัตถุ จิตวิทยาหรือความรู้สึกใดๆที่มาทำให้สารแปรเปลี่ยน เช่น เสียงรถที่วิ่งผ่านมา เสียงโทรศัพท์มือถือดัง การเกิดเสียงสะท้อนในโรงละครที่จัดการแสดง ตลอดจนพฤติกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การพูดคุยสอดแทรกระหว่างการชมการแสดง เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วเรามักคิดว่า สิ่งรบกวนเกิดขึ้นในระหว่างช่องทางการสื่อสารเท่านั้น แต่จริงๆแล้วสิ่งรบกวนอาจเกิดขึ้นได้ที่ผู้ส่งสาร หรือปลายทางของผู้รับสารก็ได้ ส่วนการตอบสนองของผู้รับสาร ที่เรียกว่า ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) นั้นนับว่ามีความสำคัญสำหรับผู้ส่งสารเพราะเป็นเครื่องมือประเมินประสิทธิภาพของสารที่เราส่งออกไป กล่าวคือ ขณะที่เราพูดกับคนอื่นนั้นเราทำหน้าที่ส่งสารและรับสารด้วยและผู้รับสารก็ทำหน้าที่ส่งสารด้วย ข้อมูลย้อนกลับอาจเกิดขึ้นในรูปแบบต่างๆที่ทำให้ผู้ส่งสารรู้สึกได้ จำต้องได้ ลืมรสได้ หรือได้ยินได้ เช่น ขมวดคิ้ว พยักหน้า การเขียน การตบมือ เป็นต้น นอกจากนั้นข้อมูลย้อนกลับจะเป็นตัวบ่งชี้ว่าการสื่อสารนั้นสำเร็จหรือไม่ ตรงตามเป้าหมายของเราเพียงใด อีกทั้งยังเป็นการเตือนผู้ส่งสารให้รู้ว่าต้องปรับปรุงแก้ไขอะไรบ้างในกรณีที่เกิดการสื่อสารล้มเหลว (เสนาะ ตีเขยวี่,2541)

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับกระบวนการต้น

งามทัศน สุทธิประภา (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง “กระบวนการสื่อสารการต้นในการตลาดเชิงกิจกรรม” โดยมีรูปแบบการวิจัยแบบสหวิธี พบว่า ขั้นตอนในการทำงานของนักออกแบบท่าเต้นสามารถสรุปได้ดังนี้คือ 1) การรับแนวคิด (CONCEPT) และเพลงที่จะใช้ในการเต้น 2) ศึกษาค้นคว้า ออกแบบท่าเต้นและเครื่องแต่งกาย 3) นำเสนอความคิดและการตีความกับลูกค้า 4) แบ่งฝ่ายในการทำงาน 5) เลือกละเอียดต่อนักเต้นเพื่อนัดหมายในการฝึกซ้อม 6) ถ่ายทอดกระบวนการต้นแก่นักเต้น 7) การซ้อมและการจัดวางตำแหน่ง (BLOCKING) บนเวทีจริง 8) การซ้อมใหญ่พร้อมเครื่องแต่งกาย โดยทีมควบคุมการสร้างสรรคงานและลูกค้าสามารถเข้ามาตรวจ แก้ไขงานให้เป็นไปตามแนวคิดที่ได้ตกลงร่วมกัน 9) แสดงจริง 10) ประเมินผลการทำงานร่วมกับทีมควบคุมการสร้างสรรคงานและลูกค้า ส่วนวิธีคิดสร้างสรรคงานนั้นขึ้นอยู่กับ

ประสบการณ์การทำงาน จินตนาการและความรู้ความสามารถของนักออกแบบทำตั้งแต่ละคน โดยส่วนมากนิยมใช้แนวการเดินที่ผสมผสานกันหลายรูปแบบ เน้นการแปรแถว การวางตำแหน่ง และการจัดองค์ประกอบ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับสุนทรียทัศน์ผู้รับสาร

สลิตตา ททรัพย์ภิญโญ (2545) ศึกษางานวิจัยเรื่อง “ สุนทรียทัศน์ของสื่อสารการแสดงฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ไทย ” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักวิจารณ์และผู้สร้างภาพยนตร์ 4 เรื่อง คือ จันดารา ขุนแผน แม่เบี้ยและไกรทอง โดยศึกษาสุนทรียทัศน์ของผู้ชมและผู้สร้างภาพยนตร์ พบว่า ในภาพยนตร์ไทยมีฉากกามารมณีนเป็นส่วนประกอบมากขึ้น ในความเหมาะสมของการนำเสนอจะขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้สร้าง การยอมรับของสังคมและรสนิยมในการชมภาพยนตร์ของผู้ชม นอกจากนี้การเปรียบเทียบทัศนคติของผู้ชมต่อความเหมาะสมของการนำเสนอฉากกามารมณีนกับทัศนคติของผู้สร้างต่อรูปแบบและวัตถุประสงค์ของการนำเสนอฉากกามารมณีนในภาพยนตร์ พบว่า ผู้สร้างมีเหตุผลในการนำเสนอแต่ผู้ชมส่วนใหญ่ไม่รับรู้ถึงสาเหตุนั้น

จิฉวีดี วิไลลอย (2547) ศึกษางานวิจัยเรื่อง “ ประดิษฐ์กรรมในการเล่าเรื่องและสุนทรียรสในภาพยนตร์ชุดดิเอ็กซ์ไฟล์ส ” เป็นงานวิจัยเชิงเอกสารและการสัมภาษณ์บุคคล 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาชีพ ได้แก่ นักวิจารณ์ นักแปลบทภาพยนตร์ นักเขียนในนิตยสารเกี่ยวกับภาพยนตร์ และผู้ทำงานเบื้องหลังรายการโทรทัศน์ จำนวน 10 คน และกลุ่มบุคคลทั่วไปที่มีอายุ 20-60 ปี จำนวน 40 คน พบว่า เหตุผลในการชมและสุนทรียรสในภาพยนตร์เกิดจากรสของความลึกดับในภาพยนตร์ที่ถ่ายทอดผ่านโครงเรื่อง รวมถึงเทคนิคในการใช้สร้างภาพยนตร์

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับบัลเลต์

สุพรรณิ บุญเพ็ง (2542) ศึกษางานวิจัยเรื่อง “ ประวัติบัลเลต์ในประเทศไทย ” ซึ่งเป็นการรวบรวมเหตุการณ์เกี่ยวกับบัลเลต์ในประเทศไทยที่กระจัดกระจายอยู่ในความทรงจำ เรื่องเล่า ภาพถ่าย โปสเตอร์ แผ่นพับ ข่าว ฯลฯ มาประมวลความรู้เกี่ยวกับยุคของบัลเลต์ในประเทศไทย ออกเป็นสามยุคคือ ยุคริเริ่ม ยุคพัฒนาบัลเลต์ และยุคมาตรฐานบัลเลต์คลาสสิก ยุคริเริ่มนับตั้งแต่บัลเลต์เข้ามาในประเทศไทย จนถึงปี พ.ศ. 2494 ซึ่งเป็นช่วงที่มีหลักฐานชัดเจนว่าบัลเลต์ได้เข้ามาในประเทศไทยแล้ว บัลเลต์ถูกนำมาประยุกต์กับละครและรำไทย และมีการเรียนการสอนบัลเลต์

ขึ้นในโรงเรียนสอนฟ้อนรำและดนตรีแห่งแรกของประเทศที่ก่อตั้งโดยรัฐบาลชุดแรก ชื่อ “โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์” (ปัจจุบันคือ วิทยาลัยกรุงเทพฯ) แต่ก็ต้องชะงักไปเนื่องจากเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง

ยุคที่สองเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.2494-2508 รวม 50 ปี ช่วงนี้มีนักบัลเลต์ชาวต่างประเทศหลายคนเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย เนื่องจากการติดตามสามี ซึ่งมาทำงานที่สถานทูตประจำประเทศไทย หรือมีสามีเป็นคนไทยแล้วเปิดสอนบัลเลต์ขึ้น ทำให้คนไทยมีโอกาสได้เรียนบัลเลต์ในประเทศไทย และในกลุ่มนักเรียนชาวไทยก็มีบางคนที่ตัดสินใจเดินทางไปเรียนต่อด้านบัลเลต์อย่างจริงจังที่อังกฤษซึ่ง ส่งผลต่อยุคที่สาม นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2509-2541 รวม 33 ปี ช่วงนี้เป็นช่วงที่ครูบัลเลต์ชาวไทยที่จบการศึกษาด้านบัลเลต์และเดินทางกลับมาประเทศไทย โดยจัดการแสดงและเปิดสถาบันสอนบัลเลต์ของตนเอง และทำให้การเรียนการสอนบัลเลต์ถูกรื้อฟื้นในวิทยาลัยนาฏศิลป์อีกครั้งในเวลาต่อมาบัลเลต์ก็ได้ยอมรับเข้าเป็นสาขาวิชาหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐหลายแห่ง ทำให้บัลเลต์ในประเทศไทยมีรากฐานมั่นคงขึ้นในที่สุด

สายวรี ตุงคะสมิต (2541) ในงานวิจัยเรื่อง “ ผลกระทบจากเศรษฐกิจยุค IMF ที่มีต่อการเรียนบัลเลต์ ” ได้ศึกษาการเรียนบัลเลต์ในสตูดิโอ 5 แห่งในกรุงเทพฯ ในช่วงที่ประเทศประสบภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่ในปี พ.ศ.2540 โดยการสำรวจค่าเล่าเรียน ค่าใช้จ่าย จากการสัมภาษณ์ครูเจ้าของกิจการ และทำแบบสอบถามผู้ปกครอง สรุปว่า การเรียนบัลเลต์เป็นกิจกรรมที่มีค่าใช้จ่ายสูง เศรษฐกิจช่วงขาลงจึงกระทบต่อการเรียนบัลเลต์บ้าง แต่จำนวนนักเรียนลดลงไม่มากเพราะผู้ปกครองยังเห็นความสำคัญของการเรียนบัลเลต์ว่าเป็นประโยชน์ในทางสังคมในอนาคตของเด็ก เช่นทำให้บุคลิกดี กล้าแสดงออก และมีเพื่อนในกลุ่มครอบครัวที่ดี

ศิริส นิตยทัศน์กุล (2545) ในงานวิจัยเรื่อง “ ค่านิยมนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทย ” ศึกษาทัศนคติการรับรู้นาฏศิลป์ตะวันตกกับนาฏศิลป์ไทย พบว่าสาเหตุที่คนไทยชื่นชอบนาฏศิลป์ไทยแต่กลับมีความสนใจและต้องการให้บุตรหลานเรียนนาฏศิลป์ตะวันตกมากกว่า เพราะคนไทยที่มีความรู้ทางนาฏศิลป์ไทยมีน้อยมาก ส่วนหนึ่งจึงเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อนาฏศิลป์ไทย ในขณะที่นาฏศิลป์ตะวันตกเป็นของแปลก มีลีลาที่รวดเร็วน่าตื่นตาตื่นใจ และเป็นนาฏศิลป์ที่ได้รับการยอมรับระดับสากล และอีกประการหนึ่งคือทำให้เด็กมีบุคลิกดีและกล้าแสดงออก

จากข้อมูลทั้งหมดชี้ให้เห็นว่า คนในสังคมไทยยอมรับมีแนวโน้มที่สนับสนุนให้บุตรหลานเรียนบัลเลต์ การเรียนบัลเลต์ได้อธิบายบางอย่างทางสังคมว่าผู้ที่เรียนบัลเลต์จะเกิดประโยชน์

ในทางสังคมและในอนาคต จึงทำให้ส่งผลต่อรูปแบบการสร้างสรรค์การแสดงทางด้านบัลเล่ต์ของสถาบันการเรียนการสอน รวมทั้งส่งผลต่อผู้ปกครองและบุคคลทั่วไปที่ได้สัมผัสการแสดงบัลเล่ต์ ซึ่งอาจเป็นปัจจัยในการกำหนดรูปแบบของการแสดงบัลเล่ต์ในสังคมไทย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย” เป็นการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple Methodology) จากการศึกษาสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมโดยการร่วมแสดงและการทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอน รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง เพื่อทราบถึงการสร้างสรรค์งานบัลเล่ต์และกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้วัดสุนทรียทัศน์ของผู้ชม และการออกแบบสอบถามกับกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้ประกอบในการวิเคราะห์สุนทรียทัศน์ต่อการแสดงบัลเล่ต์

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งเป็น 2 คือ กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดงและกลุ่มผู้รับสาร

1. กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง ได้แก่

1.1 บุคลากรของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์

1.1.1 ผู้อำนวยการของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์ โดยจะทำการศึกษาในส่วนของแนวคิดและกระบวนการการสร้างสรรค์งานทางบัลเล่ต์

1.1.2 อาจารย์ประจำของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเล่ต์ โดยจะทำการศึกษาในส่วนของควบคุมการฝึกซ้อมรวมทั้งกระบวนการ ขั้นตอนในการสร้างงาน

1.1.3 เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการและดำเนินงานโดยจะทำการศึกษาในส่วนของ การบริหาร การจัดการองค์กรและการประสานงานในส่วนต่างๆ

1.2 นักเต้นอิสระที่เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงครั้งนี้ ในส่วนของการฝึกซ้อมและขั้นตอนการซ้อม

2. กลุ่มผู้รับสาร ได้แก่

- 2.1 ผู้ปกครองของนักเรียนของโรงเรียนบางกอกซีทีบีลเลต์ เป็นชาวญี่ปุ่น 100 คน ชาวไทย 50 คน
- 2.2 นักวิชาการทางด้านนาฏยศิลป์สากลในสถาบันอุดมศึกษา
- 2.3 ผู้ที่ทำงานในบริษัทออร์กาไนซ์เซอร์หรือองค์กรการจัดการตลาดเชิงกิจกรรม (Event Marketing)
- 2.4 สื่อมวลชน
- 2.5 บุคคลทั่วไป

วิธีเก็บข้อมูลการวิจัย

ในการวิจัยได้แบ่งการเก็บข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น

1. จากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ซึ่งผู้วิจัยได้มีส่วนร่วมเป็นนักแสดงและอาจารย์ผู้ร่วมสอนในโรงเรียน ในส่วนของแนวคิดและกระบวนการการผลิตงานทางบัลเลต์
2. จากแบบสอบถาม ที่ใช้ประเมินสุนทรียทัศน์ของกลุ่มผู้รับสารทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดงงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ประจำปี 2550 โดยแบ่งเป็น
  - 2.1 ผู้รับสารชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 ชุด
  - 2.2 ผู้รับสารชาวไทย จำนวน 50 ชุด
3. การสัมภาษณ์เชิงลึก โดยแบ่งออกเป็น
  - 3.1 กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง จำนวน 5 คน
    - 3.1.1 คุณมาชะโกะ ฮิราตะ
    - 3.1.2 คุณธีโรฟาร กฤตยาเกียรติ
    - 3.1.3 คุณสรศักดิ์ ถวัลย์วงศ์ศิริ
    - 3.1.4 คุณวิศรา ปันทุปา
    - 3.1.5 คุณพัลลภ นามโสม
  - 3.2 กลุ่มผู้รับสาร จำนวน 10 คน
    - 3.2.1 คุณสุดา เชิดเกียรติกุล
    - 3.2.2 คุณประยูทธ ศิริกุล
    - 3.2.3 คุณพิมพ์พร จำรัสพันธุ์

- 3.2.4 คุณธงชัย หาญณรงค์
  - 3.2.5 คุณปรารถนา จุลศิริวัฒนวงศ์
  - 3.2.6 คุณศราวุธ ทรงพันธ์คชสาร
  - 3.2.7 คุณงามทัศนีย์ สุทธิประภา
  - 3.2.8 คุณสันติสุข มะโรงศรี
  - 3.2.9 คุณรัชนีกร กฤตยาเกียรติ
  - 3.2.10 คุณทัศนีย์ ฮีวาบุชิ
4. วีดีทัศน์บันทึกการแสดงและภาพนิ่ง

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

เริ่มทำการเก็บข้อมูลในเดือนกันยายน พ.ศ.2549 ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ.2550 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 7 เดือน

แหล่งเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แหล่งข้อมูลบุคคล

กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์การแสดง ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนบางกอกชิตี้ บัลเลต์ อาจารย์ประจำของโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์ เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการและดำเนินงานและนักเต้นอิสระที่เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงครั้งนี้

กลุ่มผู้รับสาร ได้แก่ ผู้ปกครองของนักเรียนของโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์ นักวิชาการทางด้านนาฏศิลป์สากลในสถาบันอุดมศึกษา ผู้ทำงานในบริษัทออร์กาไนซ์ เซอร์หรือองค์กรการจัดการตลาดเชิงกิจกรรม สื่อมวลชน และบุคคลทั่วไป
2. ข้อมูลจากการแสดง โดยศึกษาจากขั้นตอนต่างๆ ในการดำเนินการแสดง ดังนี้ คือ ระยะเวลาเตรียมการ, ระยะเวลาดำเนินการ, ระยะเวลาการแสดงจริง, ระยะเวลาประเมินผล ซึ่งจะจัดการแสดงขึ้นในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 โดยใช้ชื่อว่างาน จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต
3. แหล่งข้อมูลเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ทำการวิจัย จากแหล่งข้อมูลดังนี้
  - 3.1 ห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- 3.2 สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 3.3 ห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 3.4 โรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์
- 3.5 เอกสารจากแหล่งอื่นๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการณ์ การเก็บแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การสร้างสรรค์การแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ประจำปี 2550 ของโรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์
2. สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดงในครั้งนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรคการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรคการแสดงบัลเลต์ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ รวมถึงสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีที่กำหนดมาเป็นกรอบในการศึกษา ด้วยวิธีการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple Methodology) จากการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมโดยการร่วมแสดงและการทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอน รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้สร้างสรรคการแสดง เพื่อทราบถึงกระบวนการสร้างสรรคงานบัลเลต์ และกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้วัดสุนทรียทัศน์ของผู้ชม และการออกแบบสอบถามกับกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้ประกอบในการวิเคราะห์สุนทรียทัศน์ที่มีต่อการแสดงบัลเลต์ ซึ่งแบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรคการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์

โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ Bangkok City Ballet (BCB) ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.2539 โดยมี คุณมาซาโกะ ฮิราตะ (Mrs.Masako Hirata) เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนและคุณ มายุมิ (Mrs.Mayumi Ogasawara) เป็นผู้ร่วมในการก่อตั้งอีกคน ในระยะเริ่มแรกนั้นได้ทำการเปิดสอนให้กับเด็กชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครที่ 43 สตุติโชนซอยสุขุมวิท 43 ช่วงแรกนี้มีนักเรียนที่เรียนกับครูมาซาโกะ ประมาณ 8 -10 คน ต่อมาได้ย้ายสถานที่เรียนมาที่ซอยสุขุมวิท 49 โดยใช้พื้นที่ของโรงเรียน The American School of Bangkok และได้จดทะเบียนเป็นโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ในปีพ.ศ.2539 จากนั้นจึงได้ย้ายมาดำเนินการเปิดโรงเรียนบัลเลต์อย่างสมบูรณ์ มีห้องเรียนและหลักสูตรการเรียนการสอนทางบัลเลต์อย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งจะผลิตนักเต้นและผลงานทางการแสดงบัลเลต์ออกสู่สาธารณะอย่างต่อเนื่อง

โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet) ได้ใช้หลักสูตรการเรียนการสอนที่ผสมผสานจากหลากหลายสถาบัน อาทิ Asami Maki Ballet ประเทศญี่ปุ่น, Tachibana Ballet School ประเทศญี่ปุ่น, Vaganova Method ประเทศรัสเซีย, The Australian Ballet ประเทศออสเตรเลีย, หลักสูตรที่คิดค้นใหม่โดย Mr.JanNuyts ชาวเบลเยียม ซึ่งเน้นการใช้ร่างกายให้ถูกวิธีในการเต้นตามหลักกายวิภาคศาสตร์และหลักสูตรของ Royal Academy of Dance, London RAD โดยรวบรวมเทคนิคและจุดเด่นของแต่ละหลักสูตรมาผสมขึ้นเป็นหลักสูตรเฉพาะของโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet)

โรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ (Bangkok City Ballet) ได้ตระหนักดีว่า ทำ्यที่สุดแล้ว เป้าหมายหลักของการเต้นบัลเลต์ก็คือ การแสดงบนเวที ดังนั้นจึงใช้การแสดงประจำปี จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เป็นส่วนหนึ่งของการเลื่อนระดับชั้นเรียนพร้อมทั้งช่วยเสริมทักษะและประสบการณ์ของนักเรียนในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งเป็นระบบเดียวกันกับที่สถาบันชั้นนำหลายประเทศใช้กันในปัจจุบัน

การแบ่งระดับชั้นการเรียนของโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ Bangkok City Ballet (BCB)

ในการเรียนการสอนแบ่งเป็น 9 ระดับ จำนวน 21 ชั้นเรียน

Pre – Primary	ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป
Primary	ตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Pre – Primary
Elementaly A	ตั้งแต่ 7 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Primary
Elementaly B	ตั้งแต่ 8 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Elementaly A
Junior G1	ตั้งแต่ 9 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Elementaly B
Junior G2	ตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป หรือผ่าน Junior G1
Junior G3	เป็นนักเรียนที่จบระดับ Junior G2
Advanced	เป็นนักเรียนที่จบระดับ Junior G3
Adult Class	สำหรับนักเรียนที่อายุ 15 ปีขึ้นไป เพื่อออกกำลังกาย

หลักสูตรการเรียนที่ต้องผ่านการแสดงมีดังนี้

Corps de Ballet	การเต้นแบบกลุ่ม
Solo Variation	การเต้นเดี่ยว
Pas de Trois	การเต้นแบบสามคน
Pas de Deux	การเต้นคู่
Soloist	การเต้นเดี่ยวในบทนักแสดงนำ
Grand Pas De Deux	การเต้นคู่ในบทนักแสดงนำ

การแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10

การแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เกิดขึ้นต่อเนื่องมาเป็นประจำทุกปีตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ขึ้นมา โดยมีเป้าหมายการจัดแสดงเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการแสดงถึงพัฒนาการที่ได้สั่งสมมาจากการเรียนการสอนตลอดปี ในปีนี้จึงจัดให้มีงานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 ขึ้นมา ในวันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย การแสดงในครั้งนี้ถือว่าเป็นงานฉลองครบรอบ 10 ปี จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต อีกด้วย การแสดงในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 การแสดงหลัก คือ

การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2	แสดงเวลา 13.00 น.
การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 15.00 น.
การแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 17.00 น.

การสร้างสรรคการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

ตำแหน่งและหน้าที่ในองค์กรทางการแสดง

การจัดการทางแสดงเป็นการทำงานร่วมกันของคนหลายคนเพื่อให้เกิดผลงานที่มีคุณภาพ จึงได้มีการแบ่งตำแหน่งหน้าที่ออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนอำนวยการแสดง คือ มีหน้าที่กำหนดรูปแบบและทิศทางการจัดงานเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของโรงเรียน พร้อมทั้งแก้ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น โดยผู้อำนวยการโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นทั้งผู้อำนวยการแสดงและผู้อำนวยการแสดง

2. ส่วนสนับสนุนการแสดง คือ ฝ่ายงบประมาณและการหารายได้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ และสมาคมผู้ปกครองของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์

3. ส่วนการแสดง คือ มีหน้าที่เตรียมและดำเนินการในส่วนของการแสดงที่จะเกิดขึ้น เช่น ฝ่ายการแสดง ฝ่ายเครื่องแต่งกาย ฝ่ายแสง ฝ่ายเสียง ฝ่ายฉากเวทีและอุปกรณ์การแสดง

ตำแหน่งหน้าที่ทั้งสามส่วนนี้เป็นองค์ประกอบสำคัญในการผลิตการแสดงให้เกิดความสมบูรณ์

ขั้นตอนในการผลิตการแสดง

การสร้างสรรคการแสดงในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ระยะเวลาเตรียมการ
2. ระยะเวลาดำเนินการ

3. ระยะเวลาแสดงจริง
4. ระยะเวลาประเมินผล

1. ระยะเวลาเตรียมการ

ในขณะนี้เป็นการทำงานของส่วนอำนวยการแสดง คือ มีการประชุมเตรียมงานในการจัดงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 โดยจะมีการจัดประชุมล่วงหน้าเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งเป็น การปรึกษาความคิดเห็นของผู้อำนวยการและอาจารย์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ว่าจะ ดำเนินการจัดการแสดงให้ดำเนินไปอย่างไร รวมทั้ง กำหนดและสรุปรูปแบบของการแสดงเพื่อ ประสานงานในฝ่ายต่างๆ ให้ดำเนินงานต่อไป ซึ่งการประชุมเตรียมงานนี้ประกอบด้วย

1.1 รูปแบบและแนวคิดการจัดงาน

การแสดงในครั้งนี้ถือว่าเป็นงานแสดงครบรอบ 10 ปี จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตรูปแบบ การแสดงจึงถูกกำหนดให้เป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลอง ที่มีความหลากหลายในด้านรูปแบบการ แสดง ซึ่งประกอบด้วยการแสดงบัลเลต์คลาสสิก 3 เรื่อง, การเต้นร่วมสมัยและการเต้นสมัยใหม่ โดยมีการเชิญนักเต้นจากต่างประเทศเข้ามาร่วมการแสดงด้วย

1.2 คัดเลือกการแสดงที่จะนำเสนอ

การคัดเลือกการแสดงที่จะนำเสนอ นั้นจะพิจารณาจากทักษะความสามารถของ นักเรียนในแต่ละชั้นเรียน โดยเป็นการประชุมปรึกษาจากอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้เรื่องที่จะนำมา แสดงเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ซึ่งการแสดงในปีนี้จะประกอบด้วยการแสดงบัลเลต์ คลาสสิก 3 เรื่อง คือ “The Nutcracker” องก์ที่ 2, “Coppelia” องก์ที่ 3 และ “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3 อีกทั้งยังประกอบด้วย การเต้นสมัยใหม่ การเต้นร่วมสมัยและการแสดงบัลเลต์ เดี่ยว (Solo Ballet) จากนักเต้นรับเชิญ

1.3 การกำหนดตำแหน่งและหน้าที่ในการจัดการแสดง

การจัดการแสดงเป็นการทำงานร่วมกันของคนหลายคนเพื่อให้เกิดผลงานที่มีคุณภาพ จึงได้มีการแบ่งตำแหน่งหน้าที่ออกเป็น 3 ฝ่ายคือ

1.3.1 ส่วนอำนวยการแสดง คือ มีหน้าที่กำหนดรูปแบบและทิศทางการจัดงานเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของโรงเรียนโดยมีคุณมาซาโกะ ฮิราตะ (Mrs.Masako Hirata) ผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้อำนวยการแสดง และอาจารย์ในโรงเรียนเป็นผู้ร่วมพิจารณาตัดสินใจ พร้อมทั้งแก้ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น

1.3.2 ส่วนสนับสนุนการแสดง คือ ฝ่ายงบประมาณและการหารายได้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์และสมาคมผู้ปกครองของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ โดยมีบุคลากรในโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

1.3.3 ส่วนการแสดง คือ มีหน้าที่เตรียมและดำเนินการในส่วนของการแสดงที่จะเกิดขึ้น เช่น ฝ่ายการแสดง ฝ่ายฉาก ฝ่ายเครื่องแต่งกาย และฝ่ายแสง ผู้ดูแลรับผิดชอบประกอบด้วย อาจารย์ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ บริษัทออร์กาไนซ์ และ ผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance)

1.4 วัน เวลา และสถานที่

กำหนดการจัดงานขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เวลา ตั้งแต่ 13.00 – 19.00 น.

สรุปในระยะเตรียมการถือเป็นการทำงานของส่วนอำนวยการแสดง ในเรื่องของการประชุมพูดคุยเพื่อหาข้อสรุปในการจัดงานและประสานฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินงานต่อไป ซึ่งในการจัดงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต นี้ได้จัดขึ้นเป็นครั้งที่ 10 ดังนั้นระบบการเตรียมงานและการประสานงานในส่วนต่างๆจึงถูกกำหนดรูปแบบการทำงานไว้เรียบร้อยแล้ว โดยส่วนอำนวยการแสดงยังเป็นส่วนควบคุมดูแลการผลิตงานในการแสดงในครั้งนี้ด้วย

2. ระยะดำเนินการ

ในระยะนี้จะเป็นการดำเนินการหลังจากประชุมกำหนดและสรุปรูปแบบของการจัดงานมาเรียบร้อยแล้ว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก คือ ส่วนสนับสนุนการแสดง และส่วนการแสดง โดยส่วนต่างๆมีการดำเนินงานดังนี้

ส่วนสนับสนุนการแสดง

ส่วนสนับสนุนการแสดง คือ การทำงานและการประสานงานในฝ่ายต่างๆให้ดำเนินการเพื่อให้งานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เกิดขึ้นทันตามกำหนดเวลา โดยได้แบ่งฝ่ายต่างๆในการดำเนินงานดังนี้

1. งบประมาณและการหารายได้
2. การประชาสัมพันธ์
  - 2.1 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคล
  - 2.2 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชน
  - 2.3 ไปสเตอร์
  - 2.4 ใบปลิว
  - 2.5 หนังสือเชิญ
  - 2.6 บัตรชมการแสดง
  - 2.7 สูจิบัตร
3. การจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร
  - 3.1 แผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร
  - 3.2 การจัดนิทรรศการในบริเวณงาน
  - 3.3 การออกร้านจำหน่ายของที่ระลึก
  - 3.4 การประดับตกแต่ง
4. สมาคมผู้ปกครองบางกอกซิตี้อัลเลต์

1. งบประมาณและการหารายได้

ในแต่ละปีโรงเรียนบางกอกซิตี้อัลเลต์จะจัดสรรงบประมาณส่วนหนึ่งเพื่อใช้สำหรับจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ขึ้นมา ก่อนที่จะมีเงินงบประมาณสนับสนุนเข้ามาจากการจัดหารายได้ในหลายส่วนดังนี้

1.1 ส่วนอุปถัมภ์การแสดง หรือที่รู้จักกันในนามสปอนเซอร์ ซึ่งผู้สนับสนุนหลักจะเป็นบริษัทของชาวญี่ปุ่นที่ประกอบธุรกิจอยู่ในประเทศไทย เนื่องด้วยผู้ก่อตั้งและนักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนบางกอกซิตี้อัลเลต์เป็นชาวญี่ปุ่นจึงทำให้กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อาศัยและทำงานในเมืองไทยให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี โดยกลุ่มผู้สนับสนุนเหล่านี้จะให้การอุปถัมภ์การแสดงมาอย่างต่อเนื่อง

1.2 ส่วนสนับสนุนการแสดงจากผู้ปกครอง ถือเป็นงบประมาณเสริมอีกทางหนึ่งซึ่งผู้ปกครองจะดูแลรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเรื่องของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการแสดง โดยผู้ปกครองจะต้องรับผิดชอบบัตรชมการแสดงส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการช่วยสนับสนุนในการแสดง

1.3 ส่วนจำหน่ายบัตร ได้มีการจัดจำหน่ายบัตรเข้าชมการแสดง โดยวางจำหน่ายตามที่ต่างๆ คือ

- Thai Ticket Master ซึ่งเป็นการซื้อบัตรเข้าชมการแสดงผ่านทางอินเทอร์เน็ตรวมทั้งสามารถซื้อได้โดยตรงที่สถานที่จัดจำหน่ายบัตรของ Thai Ticket Master
- ร้านฟูจิ ซุปเปอร์มาร์เก็ต หอยสุขุมวิท 33/1 ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชาวญี่ปุ่นนิยมมาจับจ่ายสินค้าต่างๆ
- ร้านวิลล่า ซุปเปอร์มาร์เก็ต สาขาสุขุมวิท 35, สาขาสุขุมวิท 49 และสาขาถนนทองหล่อ ซึ่งถือเป็นแหล่งที่ชาวญี่ปุ่นส่วนมากพักอาศัยและนิยมมาจับจ่ายสินค้าต่างๆ
- โรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์

1.4 ส่วนกระตุ้นการขาย โดยการจัดจำหน่ายสินค้า เช่น เสื้อยืด สติกเกอร์ ไปสเตอร์ ภาพวาด ภาพถ่าย และของที่ระลึกเกี่ยวกับบัลเลต์และการแสดงในครั้งนี้

ในการจัดงานแสดงลักษณะนี้ต้องมีรายได้มาจากแหล่งสำคัญ คือ รายได้จากการขายบัตร จากการอุปถัมภ์การแสดงหรือสปอนเซอร์ เงินสนับสนุนการแสดงจากผู้ปกครองและส่วนของการกระตุ้นการขาย จึงจะทำให้งานสามารถจัดงานได้อย่างสมบูรณ์

ส่วนของงบประมาณและการหารายได้ในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้มีรายได้หลักจะมาจากการจำหน่ายบัตรชมการแสดง เนื่องจากช่องทางในการจำหน่ายบัตรนั้นมีผู้ปกครองเป็นผู้รับผิดชอบในบางส่วน นอกจากนั้นยังมีการจำหน่ายบัตรชมการแสดงออกไปในวงกว้าง คือ ซุปเปอร์มาร์เก็ต และ Thai Ticket Master อีกด้วย ทำให้รายได้ของการจัดงานค่อนข้างที่จะแน่นชัด อีกประการหนึ่งเนื่องจากโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์มีจำนวนนักเรียนกว่า 200 คน และยังมีการจัดการแสดงถึง 3 รอบ จึงทำให้สามารถจำหน่ายบัตรชมการแสดงแก่ผู้ชมที่เป็นผู้ปกครองและญาติ ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักได้เป็นจำนวนมาก ทำให้ทราบว่าจำนวน

นักเรียนมีผลต่อการจัดหาทุนโดยการจำหน่ายบัตรชมซึ่งถือว่าเป็นรายได้หลัก หากงานแสดงอื่นมีจำนวนนักเรียนหรือนักแสดงน้อยการจัดหาทุนหรือรายได้หลักในลักษณะนี้อาจจะไม่เหมาะสม

นอกจากนี้ งบประมาณและการหารายได้ที่จัดหามาเพื่อการแสดงในครั้งนี้นั้น ส่วนหนึ่ง จะบริจาคเป็นการกุศลมอบให้แก่ศูนย์บริการสังคมผู้สูงอายุดินแดง

2. การประชาสัมพันธ์

โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ได้จัดรูปแบบของการประชาสัมพันธ์ในหลากหลายช่องทาง เพื่อให้ประชาชนได้ทราบข่าวสารและกระตุ้นใ้มนักข่าวให้มาชมการแสดง โดยแบ่งการประชาสัมพันธ์ออกเป็นส่วนต่างๆได้ดังนี้

2.1 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคล โดยการบอกข่าวสารการแสดงจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง เช่น นักแสดงชักชวนให้ครอบครัว ญาติ พี่น้องและเพื่อนมาชมการแสดงหรือการแจ้งข่าวสารจากทางโรงเรียนสู่ผู้ปกครองเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ในลักษณะที่แจ้งข่าวสารแสดงต่อกันไป

2.2 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชน เพื่อขยายข่าวสารการแสดงออกสู่สาธารณะในวงกว้าง ซึ่งการประชาสัมพันธ์ที่โรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ได้จัดทำขึ้นได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุ สื่อโทรทัศน์ และสื่อทางเว็บไซต์

2.2.1 สื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งจำแนกได้ดังต่อไปนี้

- หนังสือพิมพ์รายวันและหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ซึ่งทางโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ได้จัดส่งข่าวสารด้านการแสดงส่งไปให้ลงประชาสัมพันธ์ในหน้าที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมหรือบันเทิง ซึ่งมีรายชื่อของสื่อสิ่งพิมพ์คือ ไทยรัฐ, ข่าวสด, คม ชัด ลึก, บางกอก โพสต์, กรุงเทพธุรกิจ, มติชน, โพสต์ทูเดย์, สุสานเศรษฐกิจ, เนชั่นสุดสัปดาห์และผู้จัดการ
- นิตยสาร ที่มีเนื้อหาหลากหลาย ทั้งส่วนข่าวสารด้านบันเทิงหรือส่วนที่มีการแนะนำโปรแกรมการแสดงที่น่าสนใจประจำเดือนนั้น โดยส่วนหนึ่งทางนิตยสารเหล่านี้สามารถลงประชาสัมพันธ์การแสดงให้ทางเว็บไซต์ของ

นิตยสารมีรายชื่อ นิตยสารคือ Seventeen,แพรวสุดสัปดาห์, Metrolife, Web Magazine, Guru Magazine, Front, Hamburger, Instreams, Realltime, Flash, Hi Class Magazine และสุดสัปดาห์

โดยการจัดส่งข่าวสารให้สื่อสิ่งพิมพ์เหล่านี้ ทางฝ่ายประชาสัมพันธ์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์เป็นผู้จัดทำข่าวสาร ข้อมูลและรูปภาพของการแสดงแล้วนำเสนอ

2.2.2 สื่อวิทยุ ซึ่งประชาสัมพันธ์ในคลื่น FM 106.5 Greenwave และ Nation Radio ช่วงเวลา 17.00 น.

2.2.3 สื่อโทรทัศน์ เน้นรายการข่าวบันเทิงและรายการปิกนิกะบันเทิง คือ รายการเรื่องเล่าเช้านี้ รายการผู้หญิงถึงผู้หญิง ทางช่อง 3, รายการ Morning Talk สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์, รายการโต๊ะข่าวบันเทิง ทางเนชั่นทีวี

2.2.4 สื่อทางเว็บไซต์ ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ที่ www.Bangkokcityballet.com ซึ่งแจ้งรายละเอียดของการแสดง พร้อมทั้งข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์

ตารางที่ 4.1 รายละเอียดการประชาสัมพันธ์งานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10

ประเภทสื่อ	การประชาสัมพันธ์	
	มี	ไม่มี
นิตยสาร		
- Seventeen		√
- แพรวสุดสัปดาห์		√
- Metrolife		√
- Web Magazine	√	
- Guru Magazine		√
- Front	√	
- Hamburger		√

ตารางที่ 4.1 รายละเอียดการประชาสัมพันธ์งานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 (ต่อ)

ประเภทสื่อ	การประชาสัมพันธ์	
	มี	ไม่มี
- Realtime	√	
- Flash		√
- Hi Class Magazine		√
- สดส์ปดาร์		√
สื่อสิ่งพิมพ์		
- ไทยรัฐ		√
- ข่าวสด		√
- คม ชัด ลึก	√	
- บางกอก โพสต์		√
- กรุงเทพธุรกิจ		√
- มติชน	√	
- โพสต์ทูเดย์		√
- สุภาพบุรุษ		√
- เนชั่นสดส์ปดาร์	√	
- ผู้จัดการ		√
สื่อโทรทัศน์		
- รายการเรื่องเล่าเช้านี้ ทางช่อง 3		√
- รายการผู้หญิงถึงผู้หญิง ทางช่อง 3		√
- รายการ Morning Talk สถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์	√	
- รายการโต๊ะข่าวบันเทิง ทางเนชั่นทีวี		√
สื่อวิทยุ		
- 106.5 กรีนเวฟ	√	
- สถานีวิทยุเนชั่น	√	

จากการประชาสัมพันธ์การแสดงโดยสื่อมวลชน จะเห็นได้ว่า มีสื่อมวลชนจำนวนน้อยที่ให้ความสนใจลงรายละเอียดเกี่ยวกับงานแสดงในครั้งนี้ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าแม้สื่อมวลชนจะไม่มี การประชาสัมพันธ์เท่าที่ควรแต่ก็ไม่ส่งผลกระทบต่อเรื่องของงบประมาณและการหารายได้ในทาง

จัดงาน ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าวัตถุประสงค์ในการประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชนในครั้งนี้เป็นการสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์สู่สาธารณะชนมากกว่าการโฆษณาเพื่อจำหน่ายบัตรชมการแสดง

2.3 โปสเตอร์ เป็นการประชาสัมพันธ์ที่เน้นนำเสนอข้อมูลโดยรวมของการแสดงจูเนียร์บัลเลต์ คอนเสิร์ต มีแนวคิดที่นำเสนอถึงการเฉลิมฉลองด้วยการเต้นบัลเลต์ มีพื้นหลังสีน้ำตาลทอง แสดงถึงความเรียบหรู ในแบบฉบับของบัลเลต์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- 2.3.1 โปสเตอร์มีขนาดความกว้าง 43 ซม. ยาว 60 ซม. อด 4 สี บนกระดาษแข็ง ภาษาที่ใช้เน้นภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ตัวหนังสือขนาดใหญ่ เน้นชื่อของโรงเรียนที่จัดการแสดงขึ้นมาด้วยตัวหนังสือสีดำ คำว่า “Bangkok City Ballet” ในด้านบน, ชื่องานแสดงภาษาอังกฤษใช้ตัวหนังสือสีน้ำตาล คำว่า “The 10th Junior Ballet Concert”, ชื่องานแสดงภาษาญี่ปุ่นใช้ตัวหนังสือสีแดงจัดวางอยู่ตำแหน่งช่วงกลางของโปสเตอร์ เพื่อให้ผู้พบเห็นทราบถึงชื่อของการแสดงและระบุวันที่จัดแสดงด้านล่าง ด้วยตัวหนังสือสีน้ำตาล คำว่า “ Sunday 18, February 2007”
- 2.3.2 รายละเอียดของการจัดการแสดงในแต่ละรอบ ราคาบัตร เวลา และสถานที่จัดการแสดง ใช้ตัวหนังสือขนาดเล็กสีน้ำตาล
- 2.3.3 สถานที่จัดจำหน่ายบัตรชมการแสดงใช้ตัวหนังสือสีขาวอยู่ด้านล่างของโปสเตอร์ รวมถึงเว็บไซต์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ที่ใช้ตัวหนังสือสีเหลืองอยู่ส่วนล่างสุดของโปสเตอร์
- 2.3.4 มีสัญลักษณ์ของงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตที่อยู่ด้านบนของโปสเตอร์ โดยใช้ตัวหนังสือสีขาว
- 2.3.5 มีภาพนางฟ้ากำลังใช้คทาเนรมิตการแสดงบัลเลต์ขึ้นมา เปรียบเสมือนการเริ่มต้นสร้างสรรค์งานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์
- 2.3.6 ใช้ภาพท่าทางการเต้นบัลเลต์ในหลายลีลาของนักเต้นหญิงเข้ามาสร้างบรรยากาศ ความรู้สึกของการแสดงบัลเลต์
- 2.3.7 มีการเล่นแสงและเงาของภาพให้เกิดมิติ ช่วยให้ความรู้สึกของการแสดงบัลเลต์บนเวทีที่มีการใช้แสงเข้าช่วย

รูปที่ 4.1 ภาพโปสเตอร์งานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10

โดยรวมของโปสเตอร์มีความน่าสนใจ แต่ขนาดของตัวอักษรที่กล่าวถึงรายละเอียดของการแสดงอาจเล็กไป ทำให้ผู้อ่านรับข้อมูลได้ไม่ชัดเจนนัก การจัดทำโปสเตอร์ในครั้งนี้เป็นภาพ 4 สี อัดบนกระดาษแข็ง จำนวน 40 แผ่น เนื่องจากจำนวนผลิตไม่มากนัก คณะผู้จัดทำจึงเลือกวิธีการอัดภาพที่ร้านถ่ายภาพแทนการนำเข้าโรงพิมพ์ซึ่งมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าและรับพิมพ์งานในปริมาณที่มากกว่านั้น จากนั้นนำไปติดประกาศที่โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์, Thai Ticket Master, ซุปเปอร์มาร์เก็ตที่จัดจำหน่ายบัตร, ศูนย์วัฒนธรรมที่ใช้เป็นสถานที่ในการแสดง และบริเวณที่มีผู้พบเห็นได้ง่ายในบริเวณใกล้เคียงกับโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์

2.4 ใบปลิว จัดทำขึ้นเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์และกระจายการสื่อสารออกไปในวงกว้างและข้อมูลสามารถเข้าถึงตัวผู้รับสารได้ดีขึ้น มีแนวคิดนำเสนอความสดใสประกอบด้วยภาพวาดการ์ตูนในแต่ละการแสดง พื้นหลังสีฟ้าและสีชมพู ไล่สีจากอ่อนไปเข้มจนสีทั้งสองกลืนกันอย่างลงตัวโดยมีรายละเอียดของการแสดงปรากฏอยู่อย่างละเอียดชัดเจน ดังนี้

2.4.1 ใบปลิวมีขนาดเท่ากับกระดาษ A4 เป็นภาพ 4 สี อัดบนกระดาษมัน

2.4.2 ภาษาที่ใช้เน้นภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ใช้ตัวหนังสือสีดำในส่วนหัวข้อโรงเรียน ชื่องาน ชื่อการแสดง รายละเอียดของการแสดง เช่น เวลา และราคา

บัตร วันที่แสดง สถานที่แสดง สถานที่จำหน่ายบัตรและเว็บไซต์ของโรงเรียน โดยเน้นตัวอักษรขนาดใหญ่ในการบอกวันที่จัดแสดง

2.4.3 ใช้ตัวหนังสือสีชมพูบอกชื่อการแสดงแต่ละการแสดง ซึ่งสอดคล้องกับผู้รับสาร

2.4.4 ในรายละเอียดของแต่ละการแสดงจะมีภาพวาดการ์ตูนที่เกี่ยวข้องกับการแสดงนั้นๆประกอบด้วย ถือเป็นการเพิ่มความเข้าใจในเรื่องราวที่จะแสดงให้แก่ผู้พบเห็น

การจัดทำใบปลิวในครั้งนี้มีเน้นความสดใส อ่านง่าย มีรายละเอียดครบถ้วน จัดทำเป็นภาพ 4 สี อัดลงกระดาษมัน จำนวน 30,000 ใบ คณะผู้จัดทำจึงเลือกวิธีการอัดภาพสีที่ร้านถ่ายภาพแทนการนำเข้าโรงพิมพ์ซึ่งแท้จริงแล้วการผลิตใบปลิวในจำนวนมากขนาดนี้ ถ้าจัดพิมพ์ที่โรงพิมพ์ก็อาจช่วยลดค่าใช้จ่ายลงได้อีกส่วนหนึ่ง สำหรับช่องทางในการนำแจกนั้น ทางโรงเรียนบางกอกซิตี้อัลเลต์มีสื่อ นิตยสารที่ใช้เป็นโฆษณาประชาสัมพันธ์แจ้งข่าวสารของโรงเรียนเป็นประจำอยู่แล้ว นั่นคือ Web Magazine นิตยสารภาษาญี่ปุ่นที่แจกฟรีในสถานีรถไฟฟ้า(BTS), ร้านฟูจิ ซูเปอร์มาร์เก็ต, ร้านวิลล่า ซูเปอร์มาร์เก็ต เป็นต้น ดังนั้นจึงสามารถแนบใบปลิวประชาสัมพันธ์งานแสดงเข้าไปในนิตยสารฉบับนี้ได้และเข้าถึงกลุ่มผู้ชมชาวญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี

รูปที่ 4.2 ภาพใบปลิวงานแสดง จูเนียร์ อัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10

2.5 หนังสือเชิญ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ทางผู้จัดงานแสดงต้องส่งหนังสือเชิญแขกเข้ามาร่วมชมการแสดงไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานทางราชการ สื่อมวลชน บริษัทออร์กาไนซ์เซอร์ นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญทางการเต้น สถาบันสอนเต้น และสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์โรงเรียน รับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อนำมาปรับปรุง พัฒนาการแสดงในครั้งต่อไป โดยในครั้งนี้ได้มีการเชิญแขกเข้าชมการแสดงดังนี้

2.5.1 หน่วยงานราชการ ได้แก่ สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม และ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

2.5.2 สื่อมวลชน ได้แก่ รายการโต๊ะข่าวบันเทิง เนชั่นทีวี, คุณคม นพรัตน์ จาก สถานีวิทยุเนชั่น, ช่อง 9 อสมท., รายการข่าวสังคม ทางช่อง 3, บางกอกโพสต์, เดลินิวส์, ไทยรัฐ, เนชั่นสุดสัปดาห์, กรุงเทพธุรกิจ, Web Magazine, ตัวแทน คอลัมนิสต์

2.5.3 บริษัทออร์กาไนซ์เซอร์ ได้แก่ CM Organizer, Index Organizer, Extraorganizer

2.5.4 นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญทางการเต้น ได้แก่ คุณสุดา เชิดเกียรติกุล, คุณธงชัย หาญณรงค์

2.5.5 สถาบันการศึกษา ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตารางที่ 4.2 รายชื่อการเชิญแขกและการเข้าร่วมชมงานแสดง

ประเภทผู้ที่เข้าร่วมชมการแสดง	การเข้าร่วมชมการแสดง	
	เข้าชม	ไม่เข้าชม
หน่วยงานราชการ		
- สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม	√	
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย		√
สื่อมวลชน		
- เนชั่นทีวี		
- รายการโต๊ะข่าวบันเทิง		√
- คุณคม นพรัตน์ จากสถานีวิทยุเนชั่น	√	
- ช่อง 9 อสมท.		√
- ช่อง 3		√

ตารางที่ 4.2 รายชื่อการเชิญแขกและการเข้าร่วมชมงานแสดง (ต่อ)

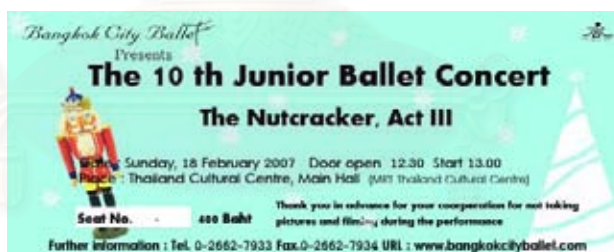
ประเภทผู้ที่เข้าร่วมชมการแสดง	การเข้าร่วมชมการแสดง	
	เข้าชม	ไม่เข้าชม
- เคนินิวส์		✓
- ไทยรัฐ		✓
- เนชั่นสุดสัปดาห์		✓
- กรุงเทพธุรกิจ		✓
- Web Magazine	✓	
- คุณเดี่ยว ตัวแทนคอลัมนิสต์	✓	
บริษัทออร์กาไนซ์เซอร์/นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญทางการเต้น		
- CM Organizer	✓	
- คุณสุดา เชิดเกียรติกุล	✓	
- คุณธงชัย หาญณรงค์	✓	
- Index Organizer	✓	
- Extraorganizer	✓	
สถาบันการศึกษา		
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย		✓
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	✓	
- มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์		✓

เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มคนที่เป็นแขกรับเชิญให้มาร่วมชมการแสดงครั้งนี้ ในกลุ่มของสื่อมวลชนหรือกลุ่มคนที่น่าสนใจชาวบ้านที่นั่นมีการเข้าชมการแสดงน้อยอาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การดำเนินงานจัดการเชิญแขกของโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอลดียังไม่สมบูรณ์มากนักเพราะไม่มีการให้รายละเอียดที่ชัดเจนรวมถึงไม่มีการสำรวจการตอบรับของสื่อมวลชนในสาขาต่างๆ ให้แน่นอน จึงทำให้ไม่สามารถทราบจำนวนที่แน่นอนของสื่อมวลชนที่เข้าชมและไม่มีโอกาสสื่อสารกันเพิ่มเติมถึงสาเหตุของการไม่เข้าชมการแสดงและความน่าสนใจของงานแสดงในครั้งนี้ อีกส่วนหนึ่งมีแนวโน้มที่จะเป็นไปได้ว่าคนบ้านเทิงหรือสื่อมวลชนเหล่านี้เห็นว่าการแสดงครั้งนี้เป็นธุรกิจหรือการสอบของโรงเรียน จึงทำให้ไม่เข้าชมเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ และอาจเพราะการแสดงในครั้งนี้อาจไม่มีจุดขายหรือจุดเด่นของงาน เช่น ไม่มีดารา นักแสดงและคนดังเข้าร่วมชมหรือร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแสดง ทำให้ไม่สามารถทำชาวบ้านเทิงที่ทำให้คนสนใจได้

ส่วนแขกรับเชิญในส่วนของบริษัทออร์กาไนซ์เซอร์ปรากฏว่าได้เข้าร่วมการแสดงในครั้งนี้ทุกคน อาจเนื่องมาจากประโยชน์ในแง่ธุรกิจที่เกี่ยวกับการจัดการตลาดเชิงกิจกรรม (Event Marketing) ซึ่งปัจจุบันนิยมนำเอาการเดินเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอ ซึ่งบุคคลในกลุ่มนี้สามารถนำเอา ลีลา สีสัน ความงามที่ได้จากการแสดงทั้งในส่วนรูปแบบการเดิน เสื้อผ้า แสงเสียงไปปรับใช้ในการสร้างสรรค์งานจัดการแสดงของตนเองต่อไป

2.6 บัตรชมการแสดง ในการจัดทำบัตรใช้ตัวหนังสือภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อให้ผู้ชมแต่ละเชื้อชาติเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน โดยจำแนกบัตรออกเป็น 3 สี เพื่อใช้เข้าชมในแต่ละการแสดง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับชื่องาน ชื่อการแสดง วันที่ เวลา สถานที่ที่จัดการแสดง หมายเลขโทรศัพท์และเว็บไซต์ที่สามารถติดต่อกับผู้จัดทำการแสดง อีกทั้งมีการกำหนดตำแหน่งที่นั่งและระบุราคาไว้ด้วย

2.6.1 บัตรชมการแสดง เรื่อง The Nutcracker จัดทำเป็นสีฟ้า ซึ่งแสดงถึงความสดใสและสนุกสนาน มีภาพการ์ตูน The Nutcracker ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของบัลเลต์เรื่องนี้ปรากฏอยู่

รูปที่ 4.3 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Nutcracker

2.6.2 บัตรชมการแสดง เรื่อง Coppelia จัดทำเป็นสีเหลือง ซึ่งแสดงถึงความรื่นเริงสนุกสนาน มีภาพการ์ตูนที่ใช้สื่อแทนตัวนางเอกที่เป็นตุ๊กตาไซลาน

รูปที่ 4.4 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง Coppelia

2.6.3 บัตรชมการแสดง เรื่อง The Sleeping Beauty จัดทำเป็นสี่ชมพู ซึ่งแสดงถึงเรื่องราวความรักที่แสนหวาน ซึ่งมีการออกแบบบัตรชมการแสดงเป็น 2 แบบ ที่มีสี เนื้อหาข้อความเหมือนกัน แบบแรกสื่อด้วยภาพการ์ตูนนางเอกที่เป็นเจ้าหญิงแสนสวย แบบที่สองมีภาพการเต้นรำของเจ้าหญิงและเจ้าชายซึ่งเป็นตัวแสดงเอกของเรื่อง

รูปที่ 4.5 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Sleeping Beauty แบบที่ 1

รูปที่ 4.6 ภาพบัตรชมการแสดงเรื่อง The Sleeping Beauty แบบที่ 2

2.7 สูจิบัตร จัดทำขึ้นเพื่ออธิบายรายละเอียดของการแสดง เพิ่มความเข้าใจให้กับผู้ชม และยังเป็นเสมือนของที่ระลึกแก่ผู้ชมที่ได้เข้าชมการแสดงในครั้งนี้ สูจิบัตรมีรายละเอียดดังนี้

2.7.1 สูจิบัตรประกอบด้วยคำอธิบาย 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย

2.7.2 ส่วนหน้าปกของสูจิบัตรมีการออกแบบเหมือนกับโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์การแสดง

- 2.7.3 รายละเอียดของโปรแกรมการแสดง เป็นการอธิบายรายการที่แสดง เวลาแสดงและระยะเวลาการแสดง
- 2.7.4 สารจากผู้อำนวยการของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ สารจากผู้อำนวยการกรุงเทพมหานคร สารจากสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม สารจากผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสารจากผู้อำนวยการโรงเรียน Asami Maki Ballet จากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีเนื้อหา กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของการจัดงาน รวมทั้งแสดงความยินดีอวยพร ในการจัดงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ในครั้งนี้
- 2.7.5 ประวัตินักแสดงรับเชิญ เนื่องจากการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต จะมีการเชิญนักแสดงจากต่างประเทศมาร่วมในการแสดงเป็นประจำอย่างต่อเนื่องจึงมีส่วนประวัตินักแสดงรับเชิญเพื่อเป็นการให้เกียรติสำหรับนักแสดงรับเชิญ
- 2.7.6 รายละเอียดของแต่ละชุดการแสดง ส่วนนี้จะอธิบายว่าในแต่ละการแสดงนั้นจะประกอบไปด้วยการแสดงชุดใด ของนักเรียนชั้นใดบ้าง
- 2.7.7 เรื่องย่อเกี่ยวกับเนื้อหาของการแสดง
- 2.7.8 ประมวลภาพงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ตั้งแต่ครั้งที่ 1 จนถึงการแสดงในครั้งที่ 9
- 2.7.9 ภาพถ่ายและชื่อของนักเรียนในแต่ละชั้นเรียน
- 2.7.10 คำขอบคุณ
- 2.7.11 ประวัติความเป็นมาของศูนย์บริการทางสังคมผู้สูงอายุ
- 2.7.12 ประมวลภาพกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์
- 2.7.13 รายชื่อทีมงานและนักแสดง

สูจิบัตรในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต มีรายละเอียดจำนวน 34 หน้า ขนาดเท่ากับกระดาษ A4 โดยผู้ชมสามารถนำบัตรเข้าชมการแสดงมารับสูจิบัตรก่อนเพื่อศึกษา รายละเอียดและทำความเข้าใจก่อนเข้าชมการแสดง

3. การจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร

มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอผลงานของทางโรงเรียน อำนวยความสะดวกสำหรับผู้เข้าชมการแสดง และให้เกิดความรู้สึกถึงบรรยากาศของการแสดงบัลเลต์ ประกอบด้วย

3.1 แผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร ซึ่งจัดตั้งอยู่ด้านหน้าโรงละคร มีเจ้าหน้าที่ทั้งคนไทยและคนญี่ปุ่นเพื่อประสานงาน ให้ข้อมูลในส่วนต่างๆรวมทั้งเป็นจุดรับสูจิบัตรและเป็นส่วนจำหน่ายบัตรหน้างานแก่ผู้ชมอีกด้วย โดยแผนกต้อนรับแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ แผนกต้อนรับสำหรับผู้ชมทั่วไปและแผนกต้อนรับสำหรับสื่อมวลชนหรือผู้ที่ได้รับเชิญให้มาร่วมชมการแสดง

รูปที่ 4.7 ภาพแผนกต้อนรับหน้างาน

3.2 การจัดนิทรรศการในบริเวณงาน แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนประชาสัมพันธ์นำเสนอข้อมูลของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ผ่านทางวีดิทัศน์ และ ส่วนนิทรรศการภาพวาดและภาพถ่ายเกี่ยวกับบัลเลต์

ส่วนประชาสัมพันธ์นำเสนอข้อมูลของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ผ่านทางวีดิทัศน์ ซึ่งจัดทำขึ้นมาจากการประมวลภาพประวัติ ผลงาน การซ้อม การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน โดยการติดต่อเป็นวีดิทัศน์ คลอดด้วยเสียงเพลงประกอบ นำเสนอผ่านจอโปรเจคเตอร์ บริเวณด้านหน้าโรงละครใกล้แผนกต้อนรับ อีกทั้งในบริเวณรอบข้างทางผู้จัดทำได้สร้างบรรยากาศจำลองของห้องเรียนบัลเลต์ขึ้นมา ประกอบด้วยราวเดินบัลเลต์ รองเท้าบัลเลต์ เครื่องแต่งกายและอุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้ในการแสดงบัลเลต์ ซึ่งได้รับความสนใจจากผู้ชมเป็นอย่างดี

รูปที่ 4.8 ภาพในมุมที่นำเสนอวิถีทัศน์และการจำลองห้องเรียนบัลเลต์

ส่วนนิทรรศการภาพวาดและภาพถ่ายเกี่ยวกับบัลเลต์ เป็นบอร์ดจัดนิทรรศการภาพวาดและภาพถ่ายที่เกี่ยวข้องกับงานจูเนียร์บัลเลต์ ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศการซ้อม เบื้องหลังการทำงาน รวมทั้งภาพจากศิลปินสมัยใหม่ โดยวาดภาพสีน้ำมันซึ่งมีแนวคิดเกี่ยวกับบัลเลต์ลงบนแผ่นเฟรมขนาดย่อม เข้ากรอบอย่างเรียบง่าย อีกทั้งยังมีการจัดแสงไฟเพื่อช่วยให้การแสดงผลนิทรรศการมีมิติดึงดูดผู้ชม และตกแต่งเพิ่มเติมความสวยงามด้วยต้นไม้และดอกไม้ขนาดเล็ก

รูปที่ 4.9 ภาพนิทรรศการภายในงาน

3.3 การออกจำหน่ายของที่ระลึก เป็นการสร้างบรรยากาศหน้าโรงละครให้มีความคึกคัก สนุกสนาน อบอุ่นและเป็นกันเอง ผู้ชมงานมีโอกาสได้อุดหนุนเลือกซื้อของที่ระลึกต่างๆ ทำให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการจัดงาน ซึ่งของที่ระลึกประกอบด้วย เสื้อยืด สู้จิ๊บตร โปสเตอร์ ภาพวาด ภาพถ่าย และของที่ระลึกเกี่ยวกับบัลเลต์

3.4 การประดับตกแต่ง เนื่องจากบริเวณหน้าโรงละครเป็นห้องโถงกว้าง จึงทำให้มีพื้นที่ใช้สอยมาก นอกจากการจัดส่วนต่างๆ ในบริเวณงานที่ได้กล่าวมาแล้ว การประดับตกแต่งสถานที่ จะช่วยให้บรรยากาศภายในโรงละครมีความสวยงามมากขึ้น ทั้งการใช้แสง ตกแต่งด้วยดอกไม้ ต้นไม้ขนาดเล็ก ภาพวาดและประติมากรรมต่างๆ ซึ่งการตกแต่งส่วนหนึ่งนั้นทางเจ้าของสถานที่ คือศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยได้ออกแบบไว้แล้วอย่างลงตัว จึงทำให้เกิดมุมนั่งเล่น สันทนาการหลายจุด เมื่อผู้ชมมาถึงก็สามารถนั่งพักผ่อน พูดคุยกันอย่างสบาย สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ก่อนเข้าชมการแสดง

รูปที่ 4.10 ภาพบรรยากาศหน้าโรงละคร

ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดบรรยากาศน่านางานแสดงนั้นมีความจำเป็นมากเพราะนอกเหนือจากการมาชมการแสดงแล้วยังเป็นการสร้างความเป็นสังคมกลุ่มเดียวกันให้เกิดขึ้น อีกทั้งยังทำให้การชมเกิดอรรถรสมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ จากประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้วิจัย ยังเห็นว่าหากไม่มีการจัดบรรยากาศน่านางานแสดงแล้วก็เหมือนกับว่าผู้ชมต้องมารอเพื่อเตรียมเข้าไปสู่นั่งโดยไม่มีกิจกรรมอื่นใดเพื่อเป็นการสร้างความรู้สึกร่วมหรืออยากคุยให้กับผู้ชมเลย จึงทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่ายก่อนเข้าชม แต่หากมีจัดบรรยากาศน่านางานให้มีความหลากหลายเช่นการแสดงในครั้ง นี้ที่มีในส่วนของการต้อนรับ การจัดนิทรรศการ การแสดงผลงานของโรงเรียน การออกร้านจำหน่ายของที่ระลึกและการตกแต่งที่สวยงามแล้ว จะเป็นการสร้างความรู้สึกรอบอุ้ม เป็นกันเอง ไม่เบื่อหน่ายและพร้อมที่จะเข้าชมการแสดงบัลเล่ต์ อีกทั้งการแสดงผลงานที่ผ่านมาของโรงเรียน บางกอกซิติ์ยังทำให้ผู้ชมเกิดความมั่นใจและเชื่อมั่นในความสามารถของสถาบันมากขึ้น

4. สมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติ์บัลเลต์ (BCB Mother Association)

สมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติ์บัลเลต์ (BCB Mother Association) จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นตัวกลางในการเชื่อมข่าวสารและความเข้าใจระหว่างผู้ปกครองและอาจารย์ รวมทั้งเป็นสื่อกลางในการประสานงานระหว่างระยะดำเนินงานก่อนการแสดง วันแสดง จนถึงหลังเสร็จสิ้นการแสดง ทั้งนี้สมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติ์บัลเลต์ถือเป็นกลุ่มคนที่มีความสำคัญในการดำเนินการจัดงานแสดงในด้านการสื่อสารระหว่างทีมงานชาวญี่ปุ่นและชาวไทย โดยมีการทำงานแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนสนับสนุนการแสดง และส่วนการแสดง

ส่วนสนับสนุนการแสดง สมาคมผู้ปกครองทำหน้าที่ในการจัดบรรยากาศหน้างานแสดงทั้งในส่วนแผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร การออกرایจำหน่ายของที่ระลึก การอำนวยความสะดวกในการเข้าชมการแสดงแก่ผู้ชม อีกทั้งยังช่วยประสานงานฝ่ายต่างๆหน้าโรงละครเพื่อให้เกิดความราบรื่น รวมถึงการตอบคำถามและการสื่อสารกับผู้ชมทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทย

ส่วนการแสดง สมาคมผู้ปกครองทำหน้าที่หลักในการช่วยประสานงานหลังเวที ลำดับคิวการแสดง ช่วยกำกับเวทีร่วมกับทีมงานบริษัททอริกาไนซ์เซอร์และทีมงานจากโรงเรียนบางกอกซิติ์บัลเลต์

ปัจจุบันสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติ์บัลเลต์แบ่งตำแหน่งหน้าที่ภายในองค์กร ดังนี้

- นายกสมาคม
- อุปนายกสมาคม 2 คน
- หัวหน้าผู้ประสานงานหลังเวที (Backstage) และผู้ช่วย 2 คน
- หัวหน้าฝ่ายปฎิคมต้อนรับ และผู้ช่วย 2 คน
- หัวหน้าฝ่ายบัตรการแสดง และผู้ช่วย 2 คน
- หัวหน้าฝ่ายต้อนรับ (นักแสดงรับเชิญจากต่างประเทศ) และผู้ช่วย 2 คน
- หัวหน้าชั้นเรียน แบ่งเป็นชั้นเรียนละ 1 คน (จำนวน 21 ชั้นเรียน)

เป็นที่น่าสนใจว่า ส่วนใหญ่แล้วในการแสดงจะไม่อนุญาตให้ผู้ปกครองเข้ามาเกี่ยวข้องกับ โดยเฉพาะส่วนหลังเวทีเพราะอาจจะทำให้เกิดความไม่สะดวกขึ้น แต่ด้วยวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่มีความเป็นระเบียบ ดังนั้นการเข้าไปร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานหลังเวทีของผู้ปกครองจึงทำให้ไม่เกิดปัญหาขึ้น

ส่วนการแสดง

ส่วนการแสดง คือ ขั้นตอนในการสร้างงานต้นตั้งแต่ระยะเริ่มต้นจนถึงวันที่แสดงจริง ซึ่งต้องอาศัยการทำงานอย่างเป็นระบบจากทีมงานในฝ่ายต่างๆเพื่อให้เกิดการแสดงที่สมบูรณ์แบบ โดยมีลำดับการทำงานดังนี้

- 1.แนวคิดในการแสดง
- 2.รูปแบบในการนำเสนอ
- 3.การคัดเลือกนักแสดง
- 4.การฝึกซ้อม
- 5.การออกแบบท่าเต้น
- 6.ดนตรีประกอบการแสดง
- 7.เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า
- 8.แสงประกอบการแสดง
- 9.ฉาก เวที และอุปกรณ์ประกอบการแสดง

เมื่อแต่ละฝ่ายต่างทำงานในหน้าที่ของตนเองแล้ว ในช่วงสุดท้ายของระยะการดำเนินงานจะมีการร่วมงานของทุกฝ่ายเกิดขึ้นเพื่อเป็นการตรวจสอบความพร้อมของแต่ละฝ่าย และสร้างความเข้าใจร่วมกันของทีมงานทุกส่วน

เนื่องจากบุคลากรในโรงเรียนบางกอกซีทีบีลเล่ต์มีอยู่จำกัด ไม่เพียงพอในการดำเนินงานจึงมีความจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทีมงานที่มีความชำนาญในด้านต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตการแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต เพื่อให้เกิดความสำเร็จดังเป้าหมายที่วางไว้ ดังนั้นจึงได้จัดแบ่งทีมงานออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- ทีมงานจากโรงเรียนบางกอกซีทีบีลเล่ต์ ดูแลรับผิดชอบในส่วนแนวคิดในการแสดง รูปแบบในการนำเสนอ การคัดเลือกนักแสดง การฝึกซ้อม ดนตรีประกอบการแสดง และการออกแบบท่าเต้น โดยมีคุณมาชาโกะ ฮิราตะเป็นผู้ควบคุมการแสดง

- ทีมงานจากบริษัทการะเกด ออร์กาไนซ์เซอร์ ดูแลรับผิดชอบในส่วนแสง ประกอบการแสดง ฉาก เวทีและอุปกรณ์การแสดง รวมทั้งการจัดการและประสานงานหลังเวที
- ทีมงานจากผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ดูแลรับผิดชอบในส่วนเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า

กระบวนการผลิตการแสดงมีรายละเอียดในการดำเนินงานของส่วนต่างๆ ดังนี้

1.แนวคิดในการแสดง

แนวคิดหลักในการแสดงถูกกำหนดให้เป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลอง ที่มีความหลากหลายในด้านรูปแบบการแสดง เนื่องจากเป็นวาระครบรอบ 10 ปีของการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

2.รูปแบบในการนำเสนอ

จากแนวคิดหลักของการแสดงจึงทำให้รูปแบบในการแสดงมีความหลากหลาย โดยมีการนำเสนอเป็น 3 การแสดง ซึ่งมีการเน้นในแบบบัลเลต์คลาสสิกเป็นหลัก โดยมีการเลือกมาเฉพาะองค์และฉากที่มีบรรยากาศของการเฉลิมฉลองของบัลเลต์เรื่องที่มีความดังเป็นที่นิยม รวมทั้งยังมีการต้นแบบสมัยใหม่และการต้นร่วมสมัย ประกอบในการแสดงครั้งนี้ด้วย ซึ่งแต่ละการแสดงมีรายละเอียดดังนี้

การแสดงที่ 1 เรื่อง "The Nutcracker" องก์ที่ 2

The Nutcracker เป็นหนึ่งในเรื่องที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในการแสดงบัลเลต์ซึ่งประพันธ์เรื่องโดย อี.ที.เอ.ฮอฟแมน โดยมีโครงเรื่องมาจากเทพนิยายในวันคริสต์มาสอีฟ เนื้อเรื่องมีอยู่ว่าคุณพ่ออุปถัมภ์ดรอสเซลมีเยอร์ ได้ให้ของขวัญที่ไม่น่าเชื่อว่าเป็นของขวัญแก่คลาราในคืนวันคริสต์มาสอีฟ ซึ่งเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนของวันคริสต์มาสอีฟ นัทแครกเกอร์ได้แปลงกายเป็นเจ้าชายหนุ่ม และพาคลาร่าออกเดินทางผจญภัยไปในดินแดนแห่งความฝันและสุดท้ายพวกเขาได้พากันเดินทางมายังดินแดนแห่งขนมหวาน

องก์ที่ 2 กล่าวถึง ดินแดนแห่งขนมหวานได้มีการจัดงานเลี้ยงต้อนรับขึ้น บรรดาเหล่า นักเต้นแสนสวยต่างแสดงระบำขนมหวานต่างๆ มากมาย และผู้คนหลากหลายจากทั่วโลกต่าง

พากันมาเต้นระบำพื้นเมืองของพวกเขาอีกด้วย ฉากสุดท้าย นางฟ้าชูการ์พลัมและเจ้าชายได้แสดง การเต้นคู่ (Pas de Deux) ให้คล้ายว่าได้ชม อีกทั้งยังประกอบด้วยชุดการแสดงต่างๆ ดังนี้

- Marshmallows
- Spanish
- Apple Pies
- Cookies
- Arab
- China
- Russia
- Reed Flutes
- Candy Bonbons
- Flower Waltz
- Snow Fairy
- การเต้นคู่ (Pas de Deux) ของ เจ้าชาย และ นางฟ้าชูการ์พลัม

The Nutcracker มีเนื้อเรื่องเป็นเทพนิยายซึ่งอยู่เหนือความเป็นจริง เสมือนเรื่องราว แห่งจินตนาการที่ตุ๊กตาทันท์แคกรเกอร์แปลงกายแล้วนำสาวน้อยคล้ายว่าตัวเด่นของเรื่องเดินทางไป ยังดินแดนแห่งความฝัน “ดินแดนแห่งขนมหวาน” โดยการแสดงนี้มีประกอบด้วยระบำ หลากหลายชุดการแสดง เป็นการรำร่าอย่างสนุกสนานของเหล่าบรรดาขนม เช่น Marshmallows, Apple Pies, Cookies และ Candy Bonbons เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีการ เต้นรำพื้นเมืองจากนานาชาติรอบโลกเข้ามาร่วมสร้างความสนุกสนานอีกด้วย เช่น Chian&Russia, Spanish และ Arab เป็นต้น ปิดท้ายด้วยการเต้นคู่บัลเลต์คลาสสิกอันงดงามของเจ้าชายและ นางฟ้าชูการ์พลัม โดยระบำขนมหวานใช้ดนตรีประกอบการแสดงที่ฟังแล้วสดใสน่ารักและมีความ สนุกสนาน ส่วนระบำพื้นเมืองจากนานาชาตินั้นใช้ดนตรีประกอบการแสดงที่บอกถึงเอกลักษณ์ ของชนชาตินั้นๆ ได้อย่างชัดเจน เช่นระบำ Spanish จะมีเสน่ห์ของเสียงกรับสเปนให้ได้ยิน เป็นต้น สำหรับการเต้นบัลเลต์คลาสสิกใช้ดนตรีประกอบที่บันทึกจากการแสดงสดของวงออเครสตราที่มีความไพเราะเสนาะหูซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของบัลเลต์คลาสสิก

ลีลาการเต้นของการแสดงนี้มีรูปแบบที่หลากหลายเน้นความสนุกสนานเฮฮาแห่งการเฉลิมฉลอง ประกอบด้วยเสื้อผ้าที่มีความงามน่ารักตามแต่ละชุดการแสดง ฉากเวทีของการแสดงชุดนี้ช่วยสื่อให้ผู้ชมเข้าใจในบรรยากาศของเนื้อเรื่องและกระตุ้นสายตาด้วยสีสันที่มีความสดใส กล่าวคือ เป็นฉากที่ประกอบไปด้วยรูปขนมหวานต่างๆมีหลากสีทั้งสีเขียว สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน ซึ่งเมื่อมองดูแล้วทำให้รู้สึกว่าการแสดงดำเนินอยู่ในดินแดนที่มีขนมหวานสีสดใสดุจตาข่ายรอบ การให้แสงช่วยให้การแสดงแต่ละชุดมีมิติ เสริมความเด่นให้นักแสดงและเพิ่มความงดงามบนเวทีให้มากยิ่งขึ้น

รสที่เกิดขึ้นจากการแสดงนี้เป็นรสที่นำมาซึ่งความสนุกสนานหลายรส มีทั้ง "ศฤงคารรส" ที่เกิดจากการรับรู้อารมณ์แห่งรักของท่าทางการเต้นและลีลาการแสดงของเจ้าชายและนางฟ้าชูการ์พัลม นอกจากนี้ยังมีรสที่ทำให้เกิดความขบขัน " হাসยรส" จากลักษณะร่างกายของนักแสดงและการแต่งตัว และ อัทฤตรส ซึ่งเกิดจากความอัศจรรย์ใจในดินแดนแห่งขนมหวานและการปรากฏกายของเหล่าบรรดานางฟ้าที่มาร่วมเฉลิมฉลองในดินแดนเหนือจริงแห่งนี้

การแสดงที่ 2 เรื่อง " Coppe'lia องก์ที่ 3

เป็นการแสดงบัลเลต์เรื่องราวที่น่าชวนหัวเรื่องหนึ่ง เรื่องราวชวนหัวนี้เป็นเรื่องของชายหนุ่มผู้มีนามว่าฟรานซ์ ผู้ซึ่งให้คำมั่นสัญญากับสวานิลดาหญิงสาวในเมืองเดียวกันว่าจะแต่งงานกับเธอแต่แล้วได้เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ทั้งคู่ต้องผิดใจกันเนื่องจากฟรานซ์เกิดไปหลงรักกับสาวน้อยแสนงามนามว่าคอปเปเลีย โดยหารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นเพียงตุ๊กตาไขลานตัวหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตามสุดท้ายแล้วทั้งคู่ก็ได้กลับมาคืนดีและเข้าสู่ประตูวิวาห์ร่วมกัน

องก์ที่ 3 กล่าวถึง ท่านเจ้าเมืองได้ประกาศจัดพิธีเฉลิมฉลองการรับมอบระฆังประจำเมืองอันใหม่อย่างยิ่งใหญ่ขึ้น โดยมีผู้คนในเมืองต่างมาร่วมเต้นระบำพื้นเมืองกันอย่างสนุกสนาน ในวันที่น่ายินดีนี้ทั้งสวานิลดาและฟรานซ์ก็ได้เดินรำกันอย่างรื่นเริง เพื่อแสดงถึงความสุขในพิธีสมรสและความรักอันเป็นนิรันดร์ของพวกเขา และฉากสุดท้ายชาวเมืองทุกคนก็ได้ร่วมกันเต้นรำให้กับทั้งคู่เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองงานวิวาห์ของทั้งสอง อีกทั้งยังประกอบด้วยชุดการแสดงต่างๆ ดังนี้

- Dance Of Hour
- L'Aurore, La Prie're
- Doll Waltz and Le Travail
- The Chapel

- La Discorde et La Guerre
- Czardas
- Waltz and Gigue
- Mazurka
- การเต้นคู่ (Pas de Deux) ของ สวานิลดาและฟรานซ์

การแสดงนี้เป็นนอกจากเป็นการเฉลิมฉลองที่มีระบำนำรักจากหลายชุดการแสดงแล้ว ยังเป็นการแสดงถึงความรักในงานวิวาท์ของนักแสดงนำทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายอีกด้วย ผู้ชมจึงจะได้สัมผัสถึงความโรแมนติกแสนหวานในการเต้นคู่ที่สื่อความหมายจากการแสดงท่าทางที่บอกถึงการแสดงความรักออกมา ผนวกกับทักษะทางการเต้นที่ของนักแสดงทำให้ผู้ชมสามารถตกเข้าไปสู่ห้วงของความรักนั้นได้ และปิดท้ายความสุขด้วยการเต้นรำเฉลิมฉลองงานวิวาท์ของชาวเมืองทุกคน ความสดใสและความน่ารักของนักแสดงที่มีอายุไม่มากนักของการแสดงชุดนี้ สร้างความประทับใจและรอยยิ้มให้เกิดผู้ชมได้เป็นอย่างดี รวมถึงความแปลกใจในความสามารถที่เกินวัยของนักแสดงก็ช่วยเพิ่มรสในการชมให้มีมากยิ่งขึ้น

อีกสิ่งหนึ่งที่ช่วยเสริมให้ผู้ชมเข้าถึงการแสดงได้ดีคือ ฉากและเวทีที่มีความงามตกแต่งด้วยระฆังขนาดใหญ่ที่ถูกจัดไว้ด้านบนกึ่งกลางของเวที พร้อมกับมีการโยงผ้าจากระฆังไปสู่บริเวณด้านข้างของเวทีอย่างลงตัว ยังเพิ่มความงามด้วยการใช้แสงสร้างมิติให้เกิดขึ้นบนเวที เมื่อผู้ชมมองแล้วจะสัมผัสได้ถึงความโดดเด่นของระฆังซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ประจำเมือง นอกจากนี้เนื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตามเอกลักษณ์รูปแบบของบัลเลต์คลาสสิกที่เน้นความเรียบหรู ผ้าเนื้อบางพลิ้วไหว และการประดับตกแต่งที่สวยงามถือเป็นการสื่อสารความงามกับผู้ชมได้อย่างดี ผู้ชมจะได้รับรสความสนุกสนานและรสแห่งความรัก ทั้งหาสยรสและศฤงคารรส

การแสดงที่ 3 “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3

ณ อาณาจักรฟอเรสแทน เจ้าหญิงออรรอว่าได้ประสูติขึ้นจากความปรารถนาอันยาวนานในวันเกิดอายุครบ 16 ปี ของเจ้าหญิงออรรอว่า คำสาปของแม่มดคาราบอสนผู้ชั่วร้ายได้กลายเป็นจริงขึ้น เจ้าหญิงออรรอว่าได้ตกอยู่ภายใต้คำสาปทำให้เธอต้องหลับไหลไปเป็นเวลา 100 ปี แม้ไม่ตายตั้งแต่บัดนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในอาณาจักรฟอเรสแทนก็ได้หลับไหลไปพร้อมกับเธอและถูกซ่อนเร้นอยู่ในป่าอันที่บนหนา จนกระทั่ง 100 ปีต่อมา เจ้าหญิงออรรอว่าได้ฟื้นขึ้นจากการจุมพิตของเจ้าชายเดซีเรผู้ซึ่งมีรักแท้ให้เธอ

องค์ที่ 3 กล่าวถึง อาณาจักรฟอเรสแทนก็ตั้งขึ้นจากการหลับใหลและมีชีวิตชีวาขึ้นอีกครั้ง มีผู้มาร่วมงานอภิเษกสมรสระหว่างเจ้าหญิงออรร่าและเจ้าชายเดซีเรออย่างคับคั่ง เหล่านางฟ้าอัณมณีได้ร่ายรำอย่างยินดีปรีดา รวมทั้งนางฟ้าไลแลค นางฟ้าแห่งความอ่อนโยน นางฟ้าแห่งความอิสระ นางฟ้าแห่งความเอื้อเฟื้อ นางฟ้าแห่งความร่าเริง นางฟ้าแห่งความกล้าหาญ ต่างก็มาร่วมแสดงความยินดีในงานนี้ด้วย ตัวละครเอกในเทพนิยายต่างๆ เช่น ลูกเหมียวร้อยในรองเท้าบูทส์กับเจ้าแมวสีขาว หนูน้อยหมวกแดงกับหมาป่าเจ้าเล่ห์ นกสีฟ้าเบิรด์และเจ้าหญิงฟลอรินาก็มาร่วมในงานนี้ด้วย ทุกคนในอาณาจักรฟอเรสแทนรวมทั้งพระสหายของเจ้าหญิงออรร่าและนางระบำในวังต่างร่วมกันเต้นรำและเฉลิมฉลองในความสุขความเจริญรุ่งเรืองของอาณาจักรฟอเรสแทน อีกทั้งยังประกอบด้วยชุดการแสดงต่างๆ ดังนี้

- Lilac Fairy
- Fairy of Tenderness
- Fairy of Carefreeness
- Fairy of Generosity
- Fairy of Mischievousness
- Fairy of Bravery
- Jewels
- Puss in Boots and The White Cat
- Princess Florina
- Blue Bird
- Red Raiding Hood and The Wolf
- Dance of Palace
- Aurora's Friend
- Flower Waltz

ในการแสดงที่ 3 นี้ ยังประกอบด้วยชุดการแสดงต่างๆ ดังนี้

- Hip Hop ชุด Love Stoned เป็นการแสดงในเพลงแนวฟังก์กี แสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างการเต้นฮิปฮอปและแจ๊ส ซึ่งเคลื่อนไหวอย่างสนุกสนาน การแสดงชุดนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากความเข้มแข็ง ความรวดเร็วและความคล่องแคล่วว่องไวที่ออกมาจากตัวเด็ก ๆ ซึ่งมีท่าเต้นอย่าง

การตั้งศีรษะขึ้นกับพื้น การวิดพื้น และการหมุนบนพื้นขึ้นไปด้วย ทำให้เด็กๆ รู้สึกสนุกไปกับการทำท่ายนี้ อีกทั้งเด็กๆ ยังสร้างความตื่นเต้นให้กับผู้ปกครอง ด้วยท่าเต้นเดี่ยวที่ออกแบบท่าเต้นขึ้นเองในแบบฉบับของพวกเขาอีกด้วย

- Tap Dance ชุด Modern Millie เป็นการเต้นแทปในรูปแบบของบรอดเวย์ ดั้งเดิม เรื่องราวของการแสดงในชุดนี้แสดงถึงหนุ่มสมัยใหม่ 4 คน ซึ่งมีความสุขเพียงเพื่อจะได้เต้นแทปไปในทุกๆ ที่ ซึ่งหากจะเปรียบไปแล้วก็ เหมือนกับความนิยมที่เด็กๆ ในปัจจุบันจะเต้นฮิปฮอปในสถานที่ต่างๆ เพื่อ ขับเคลื่อนและปลดปล่อยพลังความมุ่งมั่นของชีวิตในแต่ละวันออกมา
- Contemporary Dance ชุด White Cat / Black Cat และ NostalGia
- ส่วนหนึ่งจากบัลเลต์ เรื่อง Paquita เป็นเรื่องราวความรักระหว่างหญิงฮิปซีผู้ มีนามว่าปากีต้าและลูกชายของนายพลทหารฝรั่งเศส ซึ่งเรื่องราว ดั้งเดิมนั้นเกิดขึ้นในประเทศสเปน สมัยยังตกอยู่ภายใต้การปกครองของนโปเลียน ในการแสดงครั้งนี้ได้เลือกฉากงานเลี้ยงเฉลิมฉลอง อันตระการตา ณ ห้องบอลรูม ซึ่งจะแสดงการเต้นรำอย่างรื่นเริง ประกอบด้วยชุดการเต้นคู่ (Pas de deux) รวมทั้งการแสดงเดี่ยว (Variation) ต่างๆ อีกด้วย
- การแสดงบัลเลต์เดี่ยวชุด Satanelle เรื่องราวตั้งเดิมนั้นกล่าวถึง คาร์ล นักศึกษาวิทยาลัยในเฮลเลนเบิร์ก แม้ว่าเขาจะหมั้นอยู่แล้วแต่ก็ถูกแม่ตสาว ที่น่าหลงใหลซึ่งมีนามว่า ซาทาเมลา สะกดให้หลงเสน่ห์ เขาได้กลายเป็นทาส ของเธอและหลังจากนั้นเขาก็ไม่สนใจคู่หมั้นของเขาอีกเลย อย่างไรก็ตามใน การแสดงบัลเลต์นั้นมักจะไม่นำเรื่องราวทั้งหมดมาแสดง สำหรับการแสดง ครั้งนี้นักแสดงรับเชิญจะนำท่านผู้ชมให้เกิดความประทับใจและตรึงใจไปกับ ความสามารถทางด้านบัลเลต์ของนักเต้น

การแสดงนี้ใช้นักแสดงส่วนมากเป็นนักเรียนในระดับสูงของโรงเรียนซึ่งที่มีทักษะการเต้น ที่มากขึ้น ประกอบกับมีนักแสดงอิสระและนักแสดงรับเชิญจากต่างชาติเข้ามาช่วยสร้างความ งดงามทางการเต้นให้เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี รูปแบบการแสดงในช่วงแรกจะเป็นการเต้นสมัยใหม่ และการเต้นร่วมสมัย ถือเป็น การสร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้ชมให้เห็นถึงความสามารถทางการเต้น ของนักแสดงในการเต้นฮิปฮอปที่เน้นความสนุกสนาน ทันสมัย มีการใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายด้วย สีฉูดฉาด ตรงกับแฟชั่นกระแสนิยมในปัจจุบัน จากนั้นสร้างความคึกคักด้วยการเต้นแทปที่เน้น จังหวะของเพลง และสร้างอรรถรสในการชมด้วยเสียงของรองเท้าแทปที่กระทบกับพื้นเวที จากนั้น ลดระดับจังหวะความเร็วของดนตรีเข้าสู่การเต้นร่วมสมัยที่เน้นการประยุกต์ทักษะความสามารถ

ทางการเต้นบัลเลต์และการเต้นสมัยใหม่ของผู้แสดงมาเป็นการเต้นร่วมสมัยที่เปี่ยมด้วยพลังทางการเต้น จากนั้นเริ่มเข้าสู่การเต้นบัลเลต์ที่เสมือนการเรียกน้ำย่อยในการชมด้วยที่มีทั้งการเต้นคู่และการแสดงเดี่ยวบัลเลต์ แล้วเข้าสู่การแสดงชุด The Sleeping Beauty องก์ที่ 3 ซึ่งเป็นนิยายที่โด่งดังมีคนรู้จักแทบทุกมุมโลกและเป็นเรื่องราวที่มีการผสมผสานนวนิยายที่มีคนรู้จักหลายเรื่อง เช่น หนูน้อยหมวกแดง นกสีฟ้า(Blue Bird) เป็นต้น โดยการออกแบบท่าเต้นแสดงถึงทักษะทางการเต้นที่มีมากขึ้นของนักแสดง ทั้งในเรื่องของการหมุน การกระโดด ซึ่งจะทำให้มองเห็นความงามในท่วงท่าลีลาของการเคลื่อนไหวและการจัดองค์ประกอบท่วงท่าของนักเต้นในกระบวนท่าต่างๆ ของบัลเลต์ หรือแม้กระทั่งการแสดงออก(Expression) ที่สื่อให้เห็นถึงบทบาทของผู้แสดงผ่านท่วงท่าลีลา เช่น การแสดงของนกสีฟ้า(Blue Bird) ที่ประยุกต์การเคลื่อนไหวบางท่วงท่าที่คล้ายคลึงกับนก ทำให้เกิดความงดงามลงตัวและสื่อสารกับผู้ชมได้ง่ายขึ้น หรือการเต้นของหมาป่าในหนูน้อยหมวกแดง และ White Cat ใน Puss in Boots and White Cat ที่ทำเดินบางส่วนถูกดัดแปลงประยุกต์มาจากลักษณะของสัตว์แต่ละชนิดเพื่อความสมจริงและสร้างอรรถรสผสมความขบขันให้แก่ผู้ชม

ฉากที่ใช้ในการแสดงช่วงแรกซึ่งเป็นการเต้นสมัยใหม่และการเต้นร่วมสมัยจะไม่มีรายละเอียดมากนัก เน้นความเรียบง่ายไม่มีอุปกรณ์ประกอบการแสดง แต่สร้างความน่าติดตามชมด้วยการใช้ไฟเปลี่ยนอารมณ์ไปตามแนวคิดของการแสดงแต่ละชุด ส่วนฉากเวทีและอุปกรณ์ประกอบฉากในการแสดงชุด The Sleeping Beauty นั้น เป็นฉากที่อยู่ในห้องพระโรงในพระราชวังประดับตกแต่งด้วยความหรูหรา ทั้งโคมไฟ เสาในพระราชวัง บัลลังก์ ที่นั่ง ที่สวยงาม ประกอบกับการให้แสดงที่ค่อนข้างสว่างทำให้เห็นรายละเอียดของฉากและเวทีชัดเจนขึ้น

การแสดงหลายชุดฉากเวทีรวมถึงอุปกรณ์ประกอบการแสดงถูกเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้ชมเกิดความตื่นตาและรอลุ้นว่าจะได้ชมอะไรในลำดับต่อไป รวมถึงเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนักแสดงก็ช่วยดึงดูดให้การแสดงน่าสนใจยิ่งขึ้น

การแสดงนี้ผู้ชมจะได้รับรสในการชมหลากหลายรส ทั้งรสแห่งความรัก “ศฤงคารรส” ที่สัมผัสได้อย่างชัดเจนจากลีลาท่าทางและอารมณ์ของนักแสดงที่เป็นเจ้าหญิงและเจ้าชาย รสแห่งความขบขัน “หาสยรส” ที่รับรู้จากท่าทาง เช่น การเลียนแบบท่าทางสัตว์ต่างๆ ในแต่ละชุดการแสดง รสแห่งความดุร้าย “เราทรส” รับรสจากลักษณะท่าทาง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และดนตรีที่ดุเดือดของหมาป่าในเรื่องหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

โดยรูปแบบการแสดงหลากหลายเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ช่วงเวลา ดังนี้

การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2	แสดงเวลา 13.00 น.
การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppelia” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 15.00 น.
การแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 17.00 น.

3. การคัดเลือกนักแสดง

เริ่มต้นจากการประชุมพิจารณาของอาจารย์โรงเรียนบางกอกซีทีบีลเลต์ ว่าในชั้นเรียนที่ตนเองรับผิดชอบสอนอยู่นั้นนักเรียนมีความสามารถเหมาะสมกับการแสดงชุดใด โดยในหลักสูตรการเรียนการสอนมีจำนวนชั้นเรียนทั้งหมด 21 ชั้นเรียน และมีนักเรียนทั้งหมดกว่า 200 คน ซึ่งการคัดเลือกนักแสดงจะแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 นักแสดงที่แสดงเป็นกลุ่ม	คือกลุ่มนักแสดงที่เป็นนักเรียนทั้ง 21 ชั้นเรียน
กลุ่มที่ 2 นักแสดงในบทแสดงนำ	คือกลุ่มนักแสดงที่เป็นนักเรียนในระดับสูงสุดของหลักสูตร รวมทั้งกลุ่มของนักเต้นอิสระที่เป็นสมาชิกของทางโรงเรียน (BCB Member)
กลุ่มที่ 3 นักแสดงรับเชิญ (Guest)	คือกลุ่มนักแสดงที่โรงเรียนบางกอกซีทีบีลเลต์เชิญมาร่วมแสดงในครั้งนี้

ดังนั้น การคัดเลือกนักแสดงจึงถูกกำหนดจากชั้นเรียนทั้ง 21 ชั้นเรียน ที่มีการเรียนการสอนอยู่ในขณะนั้น จากนั้น จึงกำหนดตัวนักแสดงนำตามบทบาทและความสามารถต่อไป ซึ่งแบ่งได้จากรายละเอียดของการแสดงดังนี้

การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2

มีรายละเอียดการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

ตารางที่ 4.3 การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2

ชื่อชุดการแสดง	นักแสดง
Marshmallows	Elementary B
Spanish	Junior G1
Apple Pies	Pre – Primary
Cookies	Primary
Arab	Junior G3
China	Elementary A
Russia	Elementary
Reed Flutes	R.A.D. Elementary , R.A.D. Grade 1
Candy Bonbons	Primary
Flower Waltz	Elementary B, Junior G3
Snow Fairy	Junior G2
การเต้นคู่ (Pas de Deux)	BCB Member

การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3

มีรายละเอียดการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

ตารางที่ 4.4 การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3

ชื่อชุดการแสดง	นักแสดง
Dance Of Hour	Elementary B
L'Aurore, La Prie're	Elementary A, Junior G1
Doll Waltz and Le Travail	Pre – Primary
The Chapel	R.A.D. Pre – Primary
La Discorde et La Guerre	Junior G3
Czardas	Pre – Primary
Waltz and Gigue	Primary
Mazurka	Elementary A
การเต้นคู่ (Pas de Deux)	BCB Member

การแสดงที่ 3 “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3

มีรายละเอียดการคัดเลือกนักแสดง ดังนี้

ตารางที่ 4.5 การคัดเลือกนักแสดงการแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3

ชื่อชุดการแสดง	นักแสดง
The Sleeping Beauty	BCB Member
Lilac Fairy	Junior G3
Fairy of Tenderness	Junior G3
Fairy of Carefreeness	Junior G3
Fairy of Generosity	Junior G3
Fairy of Mischievousness	Junior G3
Fairy of Bravery	Junior G3
Jewels	Junior G3, BCB Member
Puss in Boots and The White Cat	BCB Member
Princess Florina	Junior G3
Blue Bird	BCB Member
Red Raiding Hood and The Wolf	Junior G3, BCB Member
Dance of Palace	Junior G2
Aurora’s Friend	Junior G2
Flower Waltz	Junior G1
การเต้นคู่ (Pas de Deux)	Guest
Hip Hop ชุด Love Stoned	Hip Hop Class
Tap Dance ชุด Modern Millie	BCB Member
Contemporary Dance:White Cat/Black Cat	Contemporary Beginner Class
Contemporary Dance : NostalGia	Contemporary Intermediate Class
Paquita	BCB Member
Satanella	Guest

การคัดเลือกนักแสดงในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ มาจากการประชุมร่วมกันของคณะอาจารย์โรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ โดยมีผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง รวมถึงการคัดเลือกนักแสดงรับเชิญเพื่อเข้าร่วมการแสดง ซึ่งในปีนี้ได้ได้รับความร่วมมือจาก

สถาบันสอนบัลเล่ต์ที่มีชื่อเสียงจากประเทศญี่ปุ่นคือ Asami Maki Ballet ได้ส่งนักแสดงรับเชิญ (Guest) มาร่วมงาน คือ

1. คุณคาโอรุ โยชิกาวา (Kaori Yoshikawa) เป็นนักแสดงอาชีพแสดงให้กับคณะ Asami Maki Ballet และสอน Tachibana Ballet School, Kyozo Mitani Ballet School รวมทั้ง NHK Academy อีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็นนักแสดงรับเชิญให้กับหลายเวทีการแสดง
2. คุณยูยะ คอน (Yuya kon) เป็นนักแสดงอาชีพแสดงให้กับคณะ Asami Maki Ballet อีกทั้งยังเข้าร่วมการแสดงแจ๊สและละครเพลงหลายเรื่องให้กับหลายเวทีการแสดง

อย่างไรก็ตาม บทบาทในการแสดงนั้นจะขึ้นอยู่กับระดับชั้นของการเรียนโดยมีการจัดวางตำแหน่งตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนจะได้ขึ้นเวทีแสดงเพื่อพัฒนาทักษะในด้านการเต้นซึ่งสัมพันธ์กับเป้าหมายของหลักสูตรที่จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สัมผัสกับการแสดงบนเวทีจริง เมื่อคัดเลือกนักแสดงเรียบร้อยแล้วก็เข้าสู่กระบวนการฝึกซ้อมต่อไป

4. การฝึกซ้อม

งานแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ตใช้ระยะเวลาในการวางแผนเตรียมงานล่วงหน้าเป็นเวลา 1 ปี (ตั้งแต่เดือนมีนาคมปี พ.ศ.2549) ตั้งแต่การประชุมวางแผนแนวคิด กำหนดรูปแบบ และรายละเอียดต่างๆ ของการจัดงาน ส่วนการฝึกซ้อมแบ่งออกเป็น 5 ระยะเวลา เพื่อให้ให้นักแสดงเต้นได้อย่างเต็มความสามารถมากที่สุด ดังนี้

- ระยะที่ 1 ในช่วงเดือนพฤษภาคม – กรกฎาคม เป็นระยะเตรียมความพร้อมด้านทักษะความสามารถทางการเต้นให้แก่ นักเรียน รวมทั้งประเมิน และสังเกตการณ์ว่านักเรียนในแต่ละชั้นเรียนนั้นสามารถเต้นได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เพื่อปรับ พัฒนา และเพิ่มทักษะของนักเรียนให้สูงขึ้นในระดับที่สามารถแสดงบนเวทีได้
- ระยะที่ 2 ในช่วงเดือนสิงหาคม – ตุลาคม เป็นระยะที่อาจารย์ผู้สอนเริ่มถ่ายทอดกระบวนการท่าเต้นบางส่วนที่จะใช้ในการแสดงในการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับดนตรี กระบวนการท่าเต้น เสมือนเป็นการปูพื้นฐานที่นำไปสู่กระบวนการท่าจริงที่ใช้ในการแสดงต่อไป

- ระยะที่ 3 ในช่วงเดือนพฤศจิกายน – มกราคม เป็นระยะที่อาจารย์ผู้สอนเริ่มถ่ายทอดกระบวนการทําเต้นทั้งหมดที่ใช้ในการแสดง รวมทั้งมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความเหมาะสม ความพร้อมเพรียงและความงดงามในการแสดง
- ระยะที่ 4 เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ก่อนการแสดง ซึ่งจะมีการซ้อมรวมของแต่ละชุดการแสดง โดยเป็นการซ้อมเรียงลำดับตั้งแต่การแสดงชุดแรกไปจนถึงชุดการแสดงสุดท้าย (Run Through) เพื่อกําหนดทิศทางการเข้าออก ในระยะนี้จะมีการซ้อมเต้นโดยสวมใส่เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงจริงทำให้เห็นการแสดงในภาพรวมแล้วนำไปปรับแก้ให้การแสดงมีความสมบูรณ์มากขึ้น
- ระยะที่ 5 ระยะนี้คือการซ้อมในสถานที่จริงของแต่ละการแสดง ซึ่งจะมีตารางเวลานัดหมายกําหนดการซ้อมระบุนวัน เวลา ของการซ้อมในแต่ละชุดการแสดง เพื่อเป็นการซ้อมทิศทางการเข้าออก การจัดวางตำแหน่งบนเวที (Blocking) ให้เกิดความเหมาะสมสวยงาม

รูปที่ 4.11 ภาพการเตรียมทักษะความพร้อม

รูปที่ 4.12 ภาพถ่ายทอดกระบวนการทําเต้น

รูปที่ 4.13-4.14 ภาพการซ้อมรวมของการแสดงแต่ละชุด

รูปที่ 4.15-4.16 ภาพการซ้อมในสถานที่จริง

5.การออกแบบท่าเต้น

ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ได้แบ่งการออกแบบท่าเต้นออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

5.1 ส่วนการแสดงบัลเลต์คลาสสิก

5.2 ส่วนการเต้นร่วมสมัยและการเต้นสมัยใหม่

โดยมีกระบวนการออกแบบท่าเต้น คือ

5.1 ส่วนการแสดงบัลเลต์คลาสสิก

ส่วนใหญ่ท่าเต้นในบัลเลต์คลาสสิกจะถูกออกแบบไว้เรียบร้อยแล้ว โดยผู้ที่นำการแสดงเรื่องนั้นๆ มาแสดงอีกครั้งหนึ่ง สามารถประยุกต์และปรับเปลี่ยนท่าเต้นเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้แสดงได้ ซึ่งในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ มีการแสดงบัลเลต์คลาสสิกทั้งหมด 5 ชุดการแสดง คือ The Nutcracker องค์กรที่ 2, Coppe'lia องค์กรที่ 3, The Sleeping Beauty องค์กรที่ 3, ส่วนหนึ่งจากบัลเลต์เรื่อง Paquita และ การแสดงเดี่ยวชุด Satanella มีขั้นตอน ดังนี้

5.1.1 คัดเลือกเรื่องและตอนที่แสดง

5.1.2 ศึกษากระบวนการท่าเต้นจากดีวีดี, วีซีดี และวิดีโอบันทึกการแสดง

5.1.3 บันทึกและจดจำท่าเต้นเพื่อเตรียมที่จะนำมาฝึกซ้อม

5.1.4 ประยุกต์และปรับเปลี่ยนท่าเต้นให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้แสดง

5.1.5 ถ่ายทอดท่าเต้นให้แก่ผู้แสดง

5.1.6 ฝึกซ้อมให้เกิดความแม่นยำ รวมทั้งตรวจสอบรายละเอียดและจัดองค์ประกอบของกระบวนการทำให้สมบูรณ์ สวยงาม

5.2 ส่วนการเต้นร่วมสมัยและการเต้นสมัยใหม่

เป็นการออกแบบท่าเต้นขึ้นมาใหม่ ซึ่งประกอบด้วยการแสดง Hip Hop ชุด love Stoned ,Tap Dance ชุด Modern Millie ,Contemporary Dance ชุด White Cat / Black Cat และ Nostalgia มีขั้นตอนดังนี้

- 5.2.1 กำหนดแนวคิดในการแสดง
- 5.2.2 ตีความและกำหนดรูปแบบการเต้นที่จะนำเสนอว่าจะเป็นการเต้นเดี่ยว เต้นคู่หรือเต้นกลุ่ม หรือต้องใช้นักเต้นจำนวนกี่คน
- 5.2.3 คิดกระบวนการท่าเต้น
- 5.2.4 ถ่ายทอดท่าเต้นให้แก่ผู้แสดง
- 5.2.5 ฝึกซ้อมให้เกิดความแม่นยำ รวมทั้งตรวจสอบรายละเอียดและจัดองค์ประกอบของกระบวนการทำให้สมบูรณ์ สวยงาม

ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตมีผู้ออกแบบท่าเต้นหลายคนตามความหลากหลายของแต่ละชุดการแสดง โดยมีอิสระในการคิดสร้างสรรค์ท่าเต้นซึ่งต้องยึดเอาความสามารถทางการเต้นของนักเรียนเป็นหลัก ทั้งนี้ผู้ออกแบบท่าเต้นแต่ละคนต้องพยายามดึงเอาศักยภาพของนักเรียนออกมาให้ได้มากที่สุดเพื่อเป็นการเพิ่มพูนทักษะความสามารถทางการเต้นของนักเรียนให้สูงขึ้น

รูปที่ 4.17 ภาพบรรยากาศการออกแบบท่าเต้น

6.ดนตรีประกอบการแสดง

เมื่อทราบแนวคิด กำหนดรูปแบบและคัดเลือกนักแสดงเรียบร้อยแล้ว จากนั้นจึงเป็นการเลือกดนตรีที่จะนำมาใช้ประกอบการแสดง เนื่องจากดนตรีที่ใช้ในการแสดงบัลเลต์นั้นได้มีการประพันธ์ดนตรีเอาไว้ในหลากหลายแบบฉบับ ดังนั้นดนตรีที่ใช้ในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ จึงถูกพิจารณาจากคณะอาจารย์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

6.1 เลือกบทประพันธ์ดนตรีที่จะนำมาใช้ประกอบการแสดง ดังนี้

- การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2 ประพันธ์ดนตรีโดย ปีเตอร์ อิลยิส ไชคอฟสกี (Peter Ilyich Tchaikovsky)
- การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3 ประพันธ์ดนตรีโดย ลีโอ เดลีเบส (Leo Delibes)
- การแสดงที่ 3 “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3 ประพันธ์ดนตรีโดย ปีเตอร์ อิลยิส ไชคอฟสกี (Peter Ilyich Tchaikovsky) ทั้งนี้เนื่องจากการแสดงที่ 3 ประกอบด้วยการเต้นร่วมสมัยและการเต้นสมัยใหม่ จึงทำให้มีการเลือกบทประพันธ์เพิ่มเติมคือ
  - *Hip Hop* ชุด *love Stoned* เป็นการเรียบเรียงดนตรีขึ้นมาใหม่โดยใช้แนวดนตรีที่กำลังได้รับความนิยม เน้นความสนุกสนาน
  - *Tap Dance* ชุด *Modern Millie* เพลง *Thoroughly Modern Millie* โดย เจนีน เทซอริ (Jeanine Tesori)
  - *Contemporary Dance* ชุด *White Cat / Black Cat* และ *Nostalgia* เป็นการเรียบเรียงดนตรีขึ้นมาใหม่ โดยใช้แนวดนตรีที่มีความแปลกใหม่ เน้นความน่ารัก สนุกสนาน
  - *Paquita* ประพันธ์ดนตรีโดย ลูควิช มิงคัส (Ludwig Minkus)
  - *Satanella* ประพันธ์ดนตรีโดยปีเตอร์ ลูควิก และ เซซาเร ปุกนี (Ludwig Herter,Cesare Pagni)

6.2 คัดเลือกดนตรีในช่วงที่เหมาะสมกับแต่ละชุดการแสดง

6.3 ตัดต่อเพลงให้ได้ตามเวลาที่ต้องการสำหรับแต่ละชุดการแสดงเพื่อใช้ในการฝึกซ้อม

6.4 นำเพลงที่ตัดต่อมาแล้วของแต่ละชุดการแสดงมาเรียงร้อยต่อกันเป็นดนตรีสำหรับการแสดง เพื่อใช้ในการซ้อมรวม

6.5 จัดทำสำเนาดนตรีที่ตัดต่ออย่างสมบูรณ์เพื่อใช้ในวันซ้อมใหญ่และวันแสดงจริง

7. เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า

เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้าเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มอรรถรสในการแสดง ในส่วนของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายจะใช้เวลาเตรียมงานล่วงหน้า 4 เดือน โดยเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ส่วนใหญ่จะเป็นการตัดเย็บใหม่ ซึ่งผู้รับผิดชอบในหน้าที่นี้คือผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ที่มีความชำนาญในการตัดเย็บชุดบัลเลต์ มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

- ระยะที่ 1 ในช่วงเดือนตุลาคม รับแนวคิดของงานเพื่อออกแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายนำเสนอที่ประชุม แล้วสรุปแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดงครั้งนี้
- ระยะที่ 2 ในช่วงเดือนพฤศจิกายน – ธันวาคม คัดแยกนักแสดงแต่ละชุดมาทำการวัดตัว และดำเนินการตัดเย็บ
- ระยะที่ 3 ในช่วงเดือนมกราคม นำชุดที่ตัดเย็บเสร็จแล้วมาให้นักแสดงทดลองสวมใส่ เพื่อปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งประดับตกแต่งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้ดูสวยงามยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะใช้ในการแสดงจริง

รูปที่ 4.18 ภาพเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนักแสดงนำเรื่อง The Sleeping Beauty

รูปที่ 4.19 ภาพเครื่องแต่งกายชุดการแสดง Czardas รูปที่ 4.20 ภาพเครื่องแต่งกายชุดการแสดง Flowers

สำหรับการแต่งหน้า รวมทั้งการทำผมของนักแสดงถือเป็นสีสรรที่ทำให้การแสดงดูมีชีวิตชีวาและช่วยเพิ่มให้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายโดดเด่นสวยงามยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารการแสดงให้ผู้ชมเข้าใจในเรื่องที่แสดงได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งมีทีมผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ที่มีความชำนาญในการแต่งหน้าทำผมเข้ามาควบคุมดูแลจำนวน 10 คน โดยมีการเตรียมงานล่วงหน้าก่อนการแสดงเป็นเวลา 1 เดือน มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

- ผู้ควบคุมทีมแต่งหน้าทำผมเข้ามารับรายละเอียดในการแสดง
- ทดลองแต่งหน้า ทำผม เหมือนจริงในแต่ละชุดการแสดง จากนั้นถ่ายภาพเพื่อเก็บไว้เป็นตัวอย่างในวันซ้อมใหญ่และวันแสดงจริง
- ทีมงานแต่งหน้าและทำผม เข้าทำงานในสถานที่จริงในวันซ้อมใหญ่และวันแสดงจริง

รูปที่ 4.21 ภาพการทำผมของนักแสดง รูปที่ 4.22 ภาพถ่ายที่ใช้เป็นตัวอย่างในการทำงาน

8. แสงประกอบการแสดง

ผู้ควบคุมและออกแบบแสงจะเข้ามาดูการซ้อมรวมทั้งหมดในระยะ 4 สัปดาห์สุดท้าย ก่อนการแสดง เพื่อทำความเข้าใจการแสดงทั้งหมดและเก็บรายละเอียดต่างๆ เตรียมที่จะออกแบบแสงและกำหนดให้เป็นไปตามลำดับของการแสดง โดยจะนำเสนอรูปแบบแสงในแบบคร่าวๆให้กับผู้อำนวยการโรงเรียนทราบในเบื้องต้นก่อน จากนั้นเมื่อนักแสดงได้เข้าทำการฝึกซ้อมในสถานที่จริง จึงมีการติดตั้งระบบไฟที่พร้อมใช้งาน ผู้ควบคุมและออกแบบแสงก็จะทำการออกแบบแสงและปรับเปลี่ยนให้ตรงกับความต้องการของผู้ควบคุมการแสดงอีกครั้งหนึ่ง

การออกแบบแสงในงานแสดงครั้งนี้ เน้นแสงที่ให้ความสว่างและชัดเจนเป็นหลัก จะไม่ใช้แสงที่มีดิสโก้เพื่อเป็นการโชว์ความสามารถทางการเต้นและเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนักแสดง

รูปที่ 4.23 ส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 1 The Nutcracker

รูปที่ 4.24 ส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 2 Coppelia

รูปที่ 4.25 ส่วนหนึ่งของการออกแบบแสงในการแสดงที่ 3 The Sleeping Beauty

9. ฉาก เวที และอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ฉาก เวที และอุปกรณ์ประกอบการแสดงเป็นส่วนช่วยให้การแสดงดูสมจริงมากขึ้น ทีมผู้ควบคุมการจัดสร้างในส่วนนี้จึงต้องทำความเข้าใจในแต่ละการแสดงให้ลึกซึ้ง เพื่อสื่อสารความหมายของเรื่องผ่านออกมาทางฉาก เวที และอุปกรณ์การแสดงให้ได้มากที่สุด มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

- ผู้ควบคุมการจัดสร้างฉากรับแนวคิดในการแสดง
- นำเสนอแบบ โครงร่างและรายละเอียดเกี่ยวกับราคา วัสดุที่ใช้ในการสร้างงานแก่ผู้ควบคุมการแสดง
- เริ่มจัดสร้างฉากจำแนกตามส่วนต่างๆของแต่ละการแสดง
- ทำการติดตั้งฉากในสถานที่จริง ตรวจสอบความแข็งแรง ปลอดภัย และแก้ไขงานให้ตรงกับความต้องการในแต่ละการแสดง

รูปที่ 4.26 ภาพการเตรียมงานของฝ่ายฉาก

- ทดลองเปลี่ยนฉากตามลำดับการแสดงเพื่อให้เกิดความชำนาญ รวดเร็ว ประสานกับการแสดงในแต่ละชุดได้

รูปที่ 4.27 ฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 1 The Nutcracker

รูปที่ 4.28 ฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 2 Coppelia

รูปที่ 4.29 ฉากส่วนหนึ่งในการแสดงที่ 3 The Sleeping Beauty

การร่วมงานของทุกฝ่าย

เป็นการร่วมงานของส่วนสนับสนุนแสดงและส่วนการแสดง เมื่อทุกฝ่ายต่างทำงานใน ส่วนที่ตนเองรับผิดชอบได้สำเร็จแล้ว จึงกำหนดให้มีการร่วมงานของทุกฝ่ายขึ้นมาเพื่อเตรียม ความพร้อมในการแสดงบนเวทีปรับ แก้ไขการงานในแต่ละส่วนให้มีความสมบูรณ์มากที่สุด โดย การร่วมงานแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ

1. ช่วง 4 สัปดาห์ก่อนการแสดง เกิดการร่วมงานของแต่ละฝ่าย ณ โรงเรียนบางกอกซีที บัลเลต์ ซึ่งมีการร่วมงานของฝ่ายต่างๆ ดังนี้

1.1 ทีมงานอาจารย์ผู้ควบคุมการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ทำหน้าที่ ในการประสานงาน ลำดับการแสดงให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ด้วยบางครั้ง นักแสดงยังไม่มีสมาธิในลำดับการแสดง รวมทั้งปรับกระบวนการท่าเต้น และการเข้า – ออก เพื่อให้การแสดงเกิดความราบรื่น นอกจากนี้ยังต้องดู ภาพรวมของงานเพื่อนำข้อมูลไปจัดทำสคริปงานแสดง แจกจ่ายให้แก่ทีมงาน ทุกฝ่ายเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ส่วนงานประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนก็ เร่งกระจายข่าวสารออกไปให้มากที่สุด พร้อมจัดทำบัตร Staff ให้แก่ทีมงาน ส่วนต่างๆ เพื่อใช้ในการเข้า – ออก โรงละคร

1.2 ทีมงานบริษัทการะเกด ออร์กาไนซ์เซอร์ ดูแลรับผิดชอบในส่วนแสดง ประกอบการแสดง ฉาก เวทีและอุปกรณ์การแสดง รวมทั้งการจัดการและ ประสานงานหลังเวที เข้ามาสังเกตการณ์การฝึกซ้อมเพื่อทำความเข้าใจใน การแสดงทั้งหมด พร้อมทั้งเสนอแบบร่างและแก้ไขจนเป็นที่พอใจของทีม อาจารย์ผู้ควบคุมการแสดง เนื่องจากต้องรับผิดชอบในการกำกับเวทีใน ระยะนี้ทีมงานจึงต้องจดจำลำดับการแสดงและการเข้า - ออกของนักแสดง ให้แม่นยำ รวมทั้งวางแผนงานการเคลื่อนย้ายฉากและอุปกรณ์การแสดงใน วันที่ต้องเข้าไปซ้อมในสถานที่จริง

1.3 ทีมงานจากผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ดูแลรับผิดชอบในส่วนเสื้อผ้า เครื่อง แต่งกายและการแต่งหน้า นำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายมาให้ผู้แสดงได้ทดลอง สวมใส่และใช้ในการซ้อมเดิน เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการตัดเย็บ และ เพิ่มเติมความสวยงามด้วยการประดับตกแต่งต่างๆ สำหรับการแต่งหน้าทำ ผมนั้นได้มีการออกแบบการแต่งหน้า เลือกโทนสี และทรงผมของผู้แสดงแต่ ละชุด ทดลองแต่งจริงพร้อมเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายจนเป็นที่พอใจของทีม

อาจารย์ผู้ควบคุมการแสดงแล้วถ่ายภาพเก็บไว้เพื่อใช้เป็นตัวอย่างในวันที่แสดงจริง

- 1.4 สมาคมผู้ปกครองบางกอกซีทีบีแอลด์ มีหน้าที่จัดการและประสานงานหลังเวทีร่วมกับทีมงานของบริษัทการะเกด ออร์กาไนซ์เซอร์ โดยมีตัวแทนที่ทำงานในส่วนของประสานงานหลังเวทีเข้ามาร่วมสังเกตการณ์การในขณะนี้เพื่อทำความเข้าใจในลำดับการแสดง ทิศทางการเข้า - ออกและวางแผนงานการประสานงานหลังเวทีร่วมกับทีมอาจารย์ผู้ควบคุมการแสดงและบริษัทการะเกด ออร์กาไนซ์เซอร์
- 1.5 ทีมงานบันทึกภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวในการแสดง เมื่อถึงระยะ 4 สัปดาห์ก่อนการแสดง ทางทีมอาจารย์ผู้ควบคุมการแสดงจะดำเนินการติดต่อทีมงานบันทึกภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวซึ่งเคยร่วมงานกันมาอย่างต่อเนื่อง ให้เข้ามาร่วมดูการฝึกซ้อมเพื่อจะได้ศึกษาและทำความเข้าใจการจัดวางตำแหน่งของการแสดงแต่ละชุด รวมทั้งยังมีการทดสอบการบันทึกภาพเพื่อให้เกิดผลงานการถ่ายภาพที่สมบูรณ์ที่สุด ทั้งยังมีการบันทึกภาพเบื้องหลังระหว่างการซ้อมอีกด้วย

ในช่วงสุดท้ายก่อนเข้าทำงานในสถานที่จริงจะมีการประชุมทีมงานทุกฝ่าย แจกสคริปรายละเอียดต่างๆ ของงานเพื่อให้เกิดความเข้าใจและปรับแก้ให้เกิดความคิดเห็นที่ตรงกัน ซึ่งสคริปงานแบ่งเป็นรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

- สคริปการแสดงบนเวที
- สคริปการซ้อมการแสดงวันที่ 16 – 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550
- สคริปการประสานงานหลังเวที
- สคริปการแต่งหน้า ทำผม
- สคริปการจัดห้องพักนักแสดง

2. ช่วงเข้าทำงานในสถานที่จริง งานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต จะจัดแสดงขึ้นในวันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ที่หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย โดยจะมีการเข้าทำงานในสถานที่จริงของทีมงานทุกฝ่ายล่วงหน้า 3 วัน คือวันที่ 15 – 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ซึ่งมีการทำงานแบ่งตามวัน ดังนี้

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

- ฝ่ายฉากเริ่มนำส่วนประกอบต่างๆที่ทำการก่อสร้างไว้แล้วมาติดตั้งบนเวที จัดวางในตำแหน่งที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความลงตัวในการแสดง
- ฝ่ายแสงเริ่มทำการติดตั้งไฟ ตามแผนงานที่ได้ออกแบบไว้แล้ว
- ฝ่ายเสียงเข้าติดตั้งและตรวจสอบระบบเพื่อให้พร้อมต่อการใช้งาน
- เป็นการประชุมงานด้านการประสานงานหลังเวทีของทีมงานบริษัทกระแสดอริก้าไนซ์เซอร์ สมาคมผู้ปกครองบางกอกซีทีบีแอลด์และทีมงานของโรงเรียนบางกอกซีทีบีแอลด์ ทบพวนศรียานและทำความเข้าใจให้ตรงกัน, จัดเตรียมห้องพักนักแสดง ติดป้ายชื่อหน้าห้องและติดตารางการซ้อม ตารางลำดับการแสดง

วันที่ 16 – 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

ทีมงานแสดงเข้าซ้อมในสถานที่จริง พร้อมเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย ตามสคริปการซ้อมที่กำหนด โดยฝ่ายฉาก เสียง แสง และทีมประสานงานหลังเวทีจะมีการดำเนินงานไปพร้อมๆกัน แล้วตรวจสอบข้อผิดพลาดเพื่อนำไปแก้ไขให้การแสดงดำเนินไปอย่างราบรื่น รวมทั้งการจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร

- ฝ่ายฉาก ฝึกซ้อมการนำฉากเข้าออกในขณะที่ซ้อมเต้นของแต่ละการแสดง ตรวจสอบข้อผิดพลาดของการเคลื่อนย้ายเพื่อปรับปรุงแก้ไข
- ฝ่ายแสงจะทำการควบคุมไฟตามที่ได้ออกแบบมาแล้วสำหรับการแสดงแต่ละชุด พร้อมปรับแก้ให้ตรงตามความต้องการของผู้ควบคุมการแสดง
- ฝ่ายเสียงจะทำการตรวจสอบระบบ และทำการเปิดดนตรีไปพร้อมกับการแสดง ซึ่งจังหวะการเปิดดนตรีนั้นต้องสัมพันธ์กับการเต้นของนักแสดงบนเวที
- การจัดบรรยากาศหน้างาน เป็นการจัดตกแต่งสถานที่ในส่วนของแผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร ส่วนของนิทรรศการในบริเวณงาน ส่วนออกจำหน่ายของที่ระลึก รวมทั้งประดับตกแต่งสถานที่โดยรอบเพื่อให้เกิดความสวยงาม อีกทั้งมีการประชุมทีมงานของสมาคมผู้ปกครองบางกอกซีทีบีที่รับผิดชอบในส่วนด้านหน้างานเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

- การประสานงานและกำกับเวที เป็นส่วนสำคัญซึ่งต้องควบคุมลำดับการแสดงให้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและราบรื่น โดยตามนักแสดงมาเตรียมความพร้อมด้านหลังเวที เมื่อแสดงเสร็จแล้วก็พานักแสดงกลับไปสู่อีกนักแสดง

วันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

ในช่วงเข้าก่อนการแสดงจริงจะมีการซ้อมใหญ่ของทั้ง 3 การแสดง จากนั้นผู้ทำงานในแต่ละฝ่ายแยกย้ายกันเพื่อเตรียมพร้อมในการแสดงจริง

3. ระยะเวลาแสดงจริง

การแสดงจริงมีขึ้นในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 3 การแสดง ดังนี้

การแสดงที่ 1 เรื่อง "The Nutcracker" องก์ที่ 2
 ประตูเปิดเวลา 12.30 น.
 แสดงเวลา 13.00 – 14.15 น. เป็นเวลา 75 นาที

รูปที่ 4.30 ภาพการแสดงชุด Snow Fairies

รูปที่ 4.31 ภาพการแสดงชุด Flower Waltz

รูปที่ 4.32 ภาพการแสดงชุด Sugar Plum Fairy & Prince

การแสดงที่ 2 เรื่อง "Coppe'lia" องก์ที่ 3

ประตูเปิดเวลา 14.30 น.

แสดงเวลา 15.00 – 16.15 น. เป็นเวลา 75 นาที

รูปที่ 4.33 ภาพการแสดงชุด L'Aurora,L'Priere

รูปที่ 4.34 ภาพการแสดงชุด La Discorde et la Guerre

รูปที่ 4.35 ภาพการแสดงชุด Dance of Hour

การแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3
 ประตูเปิดเวลา 16.30 น.
 แสดงเวลา 17.00 - 18.30 น. เป็นเวลา 90 นาที

รูปที่ 4.36 ภาพการแสดงชุด Hip Hop

รูปที่ 4.37 ภาพการแสดงชุด Tap Dance

รูปที่ 4.38 ภาพการแสดงชุด Paquita

รูปที่ 4.39 ภาพการแสดงชุด Dance of Palace

เป็นช่วงเวลาที่มีการแสดงจริงเกิดขึ้น ทุกฝ่ายปฏิบัติงานในส่วนที่ได้รับมอบหมาย ทั้งในส่วนกระบวนการจัดการทางการแสดงและส่วนกระบวนการผลิตการแสดง

4. ระยะเวลาประเมินผล

การจัดในงานครั้งนี้ ปรากฏการประเมินผลของการแสดงลักษณะแบบไม่เป็นทางการ โดยในส่วนสนับสนุนการแสดงจะมีการประเมินผลจากผู้อำนวยการแสดงโรงเรียนเป็นส่วนๆไป ซึ่งไม่มีการประชุมประเมินผลหรือการสำรวจแบบสอบถามอย่างเป็นทางการ ส่วนการแสดงมีการประเมินผลตั้งแต่ในระยการฝึกซ้อม เมื่อทำการซ้อมเสร็จในแต่ละครั้งครูผู้ดูแลการฝึกซ้อมจะทำการประเมินการเต้นแล้วปรับแก้ให้เหมาะสมสวยงาม

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า หากมีการประเมินผลอย่างเป็นทางการในเรื่องของผลที่มุ่งหวังของการจัดงาน ด้านการลงทุน ด้านจำนวนผู้ชม ด้านสุนทรียทัศน์ของผู้ชม ข้อแสดงความคิดเห็นของสื่อมวลชนและนักวิชาการ หรือบุคคลทั่วไปที่เข้าชมการแสดง จะทำให้มองเห็นจุดแข็งและจุดอ่อน เพื่อการพัฒนาการแสดงให้ดียิ่งขึ้นไป

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

การศึกษาสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยคำถามปลายเปิดและคำถามปลายเปิดที่สอบถามถึงความคิดเห็น ทศนคติและความพึงพอใจของผู้ชมที่มีต่อการแสดง โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

- แบบสอบถามภาษาญี่ปุ่นสำหรับผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 300 ชุด ได้กลับคืนมา 100 ชุด
- แบบสอบถามภาษาไทยสำหรับผู้ชมชาวไทย จำนวน 150 ชุด ได้กลับคืนมา 50 ชุด

ในการนำเสนอผลงานวิจัยซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดนั้นจะใช้สถิติอย่างง่ายและการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ส่วนคำถามปลายเปิดจะใช้การจัดกลุ่มของประเภทคำตอบแล้วจึงนำมา

วิเคราะห์และบรรยายสรุป โดยจะสรุป วิเคราะห์ และบรรยายผลที่ละหัวข้อตามแบบสอบถาม ควบคู่กันไปทั้งภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีผลการสำรวจข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลและสรุปวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ ข้อมูลตาม ลักษณะทางประชากรศาสตร์ และ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการชมบัลเลต์

ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์

วิเคราะห์ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ของแบบสอบถามในข้อที่ 1 – 4 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ เชื้อชาติ(การอาศัยอยู่ในประเทศไทย) การศึกษา และอาชีพ

ตารางที่ 4.6 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 4

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
1	เพศ 1. ชาย 2. หญิง รวม	24.00 76.00 100.00	46.00 54.00 100.00
2	อายุ 1. อายุต่ำกว่า 20 ปี 2. 21 – 30 ปี 3. 31 – 40 ปี 4. 41 – 50 ปี 5. 51 – 60 ปี 6. 61 ปีขึ้นไป รวม	16.00 10.00 42.00 26.00 6.00 0.00 100.00	6.00 40.00 22.00 2.00 2.00 28.00 100.00

ตารางที่ 4.6 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 1 – 4 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
3	เชื้อชาติ 1. ญี่ปุ่น อาศัยอยู่ในไทย 1.1 น้อยกว่า 3 ปี 1.2 4 – 6 ปี 1.3 7 – 9 ปี 1.4 10 ปีขึ้นไป 2. ไทย รวม	 46.00 25.00 17.00 12.00 - 100.00	 - - - - 100.00 100.00
4	4.1 การศึกษา 1. ประถมศึกษา 2. มัธยมศึกษา 3. อนุปริญญา 4. ปริญญาตรี 5. ปริญญาโท 6. ปริญญาเอก 7. ไม่กรอกข้อมูล รวม 4.2 อาชีพ 1. นักเรียน นักศึกษา 2. รับราชการ 3. รัฐวิสาหกิจ 4. พนักงานบริษัท 5. ธุรกิจส่วนตัว 6. แม่บ้าน 7. อื่นๆ 8. ไม่กรอกข้อมูล รวม	 4.00 4.00 0.00 21.00 0.00 0.00 71.00 100.00 18.00 0.00 0.00 1.00 28.00 52.00 1.00 0.00 100.00	 6.00 8.00 4.00 64.00 14.00 4.00 0.00 100.00 14.00 18.00 2.00 36.00 8.00 12.00 4.00 6.00 100.00

จากตารางสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. เพศ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ผู้ชมเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 24 ผู้ชมเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 76 จะเห็นได้ว่าผู้ชมเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนแตกต่างกันมาก อาจเนื่องมาจากผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นผู้ปกครองซึ่งเป็นคุณแม่ของนักแสดงจึงต้องมาคอยดูแลบุตรหลาน อีกทั้งผู้ชมเพศหญิงส่วนมากเป็นชาวญี่ปุ่นที่ย้ายตามสามีเข้ามาอาศัยในประเทศไทย จึงมีหน้าที่เป็นแม่บ้านและสามารถทุ่มเทเวลาให้กับบุตรหลานและมาชมแสดงครั้งนี้ได้มากกว่าผู้ชมเพศชาย

ผู้ชมชาวไทย

ผู้ชมเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 46 ผู้ชมเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54 ซึ่งผู้ชมทั้งเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน

2. อายุ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 16, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปีคิดเป็นร้อยละ 10, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปีคิดเป็นร้อยละ 42, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปีคิดเป็นร้อยละ 26, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 51 – 60 ปีคิดเป็นร้อยละ 6, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 61 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 0, ซึ่งผู้ชมที่มีช่วงอายุระหว่าง 31- 40 มาชมมากที่สุด เนื่องมาจากผู้ชมในช่วงวัยนี้ส่วนใหญ่เป็นพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มาเข้าชมการแสดงของบุตรหลาน

ผู้ชมชาวไทย

ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 6, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปีคิดเป็นร้อยละ 40, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปีคิดเป็นร้อยละ 22, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปีคิดเป็นร้อยละ 2, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 51 – 60 ปีคิดเป็นร้อยละ 2, ผู้ชมที่มีอายุระหว่าง 61 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 28 ซึ่งผู้ชมที่มีช่วงอายุระหว่าง 21- 30 มาชมมากที่สุด เนื่องจากผู้ชมส่วนใหญ่ในช่วงอายุนี้อาจจะเป็นผู้ที่มีความชอบ สนใจในบัลเลต์ และทำงานมีรายได้สามารถมีกำลังในการซื้อบัตรเข้าชมการแสดง

3.เชื้อชาติ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลาน้อยกว่า 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 46 , 4 – 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 25, 7 – 9 ปี คิดเป็นร้อยละ 17, 10 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 12 จากการพิจารณาพบว่าผู้ชมชาวญี่ปุ่น ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยต่ำกว่า 3 ปีมีจำนวนมากที่สุด อาจเพราะครอบครัวชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยส่วนใหญ่นั้น เข้ามาเพื่อประกอบธุรกิจในช่วงระยะเวลาไม่นาน จากนั้นก็โยกย้ายกลับประเทศหรือไปอาศัยในต่างประเทศอื่นๆ จึงทำให้ผู้ที่มาชมส่วนมากนั้นมีอายุการอยู่อาศัยในประเทศไทยไม่มากนัก

ผู้ชมชาวไทย

เป็นชาวไทยและอาศัยอยู่ในประเทศไทยทั้งหมด

4.การศึกษา / อาชีพ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ที่มีระดับการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 4, ชั้นมัธยมศึกษาร้อยละ 4, ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 21, ไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 71 จะพิจารณาได้ว่าผู้ชมที่กรอกแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และมีผู้ชมจำนวนมากที่ไม่กรอกข้อมูลในส่วนนี้ เนื่องจากในวัฒนธรรมญี่ปุ่นการสอบถามเรื่องการศึกษา อาจถือได้ว่าเป็นข้อมูลส่วนตัวบุคคล ด้านอาชีพผู้ชมชาวญี่ปุ่นที่เป็นนักเรียน นักศึกษามีร้อยละ 18, พนักงานบริษัทร้อยละ 1, ธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 28, แม่บ้านร้อยละ 52 อื่นๆที่ไม่ระบุอาชีพร้อยละ 1, จะเห็นได้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มแม่บ้าน

ผู้ชมชาวไทย

ที่มีระดับการศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 6, ชั้นมัธยมศึกษาร้อยละ 8, ระดับอนุปริญญาร้อยละ 4, ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 64, ระดับปริญญาโทร้อยละ 14, ระดับปริญญาเอกร้อยละ 4 จะพิจารณาได้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ด้านอาชีพผู้ชมชาวไทยที่เป็นนักเรียน นักศึกษามีร้อยละ 14, รับราชการร้อยละ 18, รัฐวิสาหกิจร้อยละ 2, พนักงานบริษัทร้อยละ 36, ธุรกิจส่วนตัวร้อยละ 8, แม่บ้านร้อยละ 12 อื่นๆที่ไม่ระบุอาชีพร้อยละ 4, ไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 6 จะเห็นได้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มพนักงานบริษัท

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการชมบัลเลต์

โดยแบ่งการวิเคราะห์แบบสอบถามที่ละหัวข้อ ตั้งแต่ข้อที่ 5 – 9 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.7 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 5

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
5	ทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จาก		
	1. คนรู้จัก/ญาติ/เพื่อน	85.00	56.00
	2. โปสเตอร์	0.00	10.00
	3. ใบปลิว	0.00	0.00
	4. นิตยสาร	0.00	6.00
	5. หนังสือพิมพ์	1.00	6.00
	6. อินเทอร์เน็ต	0.00	8.00
	7. อื่นๆ	14.00	14.00
	รวม	100.00	100.00

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ เพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85, หนังสือพิมพ์ร้อยละ 1 และอื่นๆร้อยละ 14

ผู้ชมชาวไทย

ทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ เพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56, โปสเตอร์ร้อยละ 10, นิตยสารร้อยละ 6, หนังสือพิมพ์ร้อยละ 6, อินเทอร์เน็ตร้อยละ 8 และอื่นๆร้อยละ 14

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามจะเห็นชัดว่าผู้ชมทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ เพื่อน มากที่สุด ทำให้สรุปได้ว่าการประชาสัมพันธ์งานแสดงด้วยสื่อบุคคลได้รับประสิทธิผลสูงสุด อีกทั้งยังเป็นการกระจายข่าวสารให้แก่กลุ่มผู้ชมที่คาดว่าจะเข้าชมการแสดงโดยตรง

6. คุณมาชมการแสดงครั้งนี้เพราะอะไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ส่วนใหญ่จะมาชมการแสดงเพราะลูกสาวแสดง รองลงมาคือมาชมเพราะเพื่อนและญาติแสดง และมาชมการแสดงเพราะชอบบัลเลต์ ตามลำดับ

ผู้ชมชาวไทย

ส่วนใหญ่จะมาชมการแสดงเพราะชอบและอยากมาชมบัลเลต์ รองลงมาคือมาชมเพราะเพื่อนและญาติแสดง และมาชมการแสดงเพราะต้องการเห็นความสามารถของนักเรียนโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์เพื่อจะนำไปใช้ประโยชน์ในการนำเสนอลูกค้า ตามลำดับ

7. คุณเคยรับชมการแสดงบัลเลต์บ่อยแค่ไหน

ตารางที่ 4.8 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 7

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
7	คุณเคยรับชมการแสดงบัลเลต์บ่อยแค่ไหน		
	1. ปีละ 1-2 เรื่อง	42.00	40.00
	2. ปีละ 3-4 เรื่อง	10.00	8.00
	3. อื่นๆ	5.00	4.00
	4. ไม่กรอกข้อมูล	43.00	48.00
	รวม	100.00	100.00

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

เคยรับชมการแสดงบัลเลต์ปีละ 1-2 เรื่อง ร้อยละ 42, ปีละ 3-4 เรื่อง ร้อยละ 10, อื่นๆ ร้อยละ 5 และไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 43 โดยปกติชาวญี่ปุ่นมักนิยมเข้าชมการแสดงบัลเลต์อยู่แล้วบ่อยครั้ง

ผู้ชมชาวไทย

เคยรับชมการแสดงบัลเลต์ปีละ 1-2 เรื่อง ร้อยละ 40, ปีละ 3-4 เรื่อง ร้อยละ 8, อื่นๆ ร้อยละ 4 และไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 48 ซึ่งผู้ที่มาชมส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ชื่นชอบบัลเลต์อยู่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และมักจะหาโอกาสชมการแสดงอย่างน้อยปีละ 1 เรื่อง

8. คุณเคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนหรือไม่

ตารางที่ 4.9 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 8

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
8	คุณเคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนหรือไม่		
	1. เคย	17.00	22.00
	2. ไม่เคย	36.00	52.00
	3. ไม่กรอกข้อมูล	47.00	26.00
	รวม	100.00	100.00

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 17 ไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 36 ไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 47 แต่มีการสนับสนุนให้บุตรหลานได้เรียน

ผู้ชมชาวไทย

เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 22 ไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 52 ไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 26 อาจเป็นเพราะการเรียนบัลเล่ต์ในประเทศไทยถูกจำกัดพื้นที่และกลุ่มคน ถึงแม้สนใจก็อาจหาที่เรียนได้ยาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9. คุณได้รับชมการแสดงบัลเลต์เรื่องอะไร

ตารางที่ 4.10 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 9

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
9	คุณได้รับชมการแสดงบัลเลต์เรื่องอะไร		
	1. The Nutcracker	39.00	36.00
	2. Coppe'lia	26.00	12.00
	3. The Sleeping Beauty	35.00	62.00

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ได้รับชมบัลเลต์เรื่อง The Nutcracker ร้อยละ 39, Coppe'lia ร้อยละ 26, The Sleeping Beauty ร้อยละ 35

ผู้ชมชาวไทย

ได้รับชมบัลเลต์เรื่อง The Nutcracker ร้อยละ 36, Coppe'lia ร้อยละ 12, The Sleeping Beauty ร้อยละ 62

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงบัลเลต์

การวิเคราะห์แบบสอบถามส่วนนี้เป็นการแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจทัศนคติและความคิดเห็นของผู้ชมที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10. ระดับความชอบของผู้ชมที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

ตารางที่ 4.11 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 10

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
10	การออกแบบท่าเต้น		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	0.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	3.00	4.00
	3. 3 = ปานกลาง	18.00	18.00
	4. 4 = ชอบมาก	32.00	52.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	47.00	26.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	4.23	4.00
	รวม	100.00	100.00
	รูปแบบการแสดง		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	0.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	8.00	6.00
	3. 3 = ปานกลาง	30.00	32.00
	4. 4 = ชอบมาก	37.00	52.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	25.00	10.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	3.79	3.66
	รวม	100.00	100.00
	เครื่องแต่งกาย		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	0.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	0.00	4.00
	3. 3 = ปานกลาง	12.00	14.00
	4. 4 = ชอบมาก	31.00	40.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	57.00	42.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	4.45	4.20
	รวม	100.00	100.00

ตารางที่ 4.11 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 10 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
	ดนตรี		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	0.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	0.00	4.00
	3. 3 = ปานกลาง	14.00	24.00
	4. 4 = ชอบมาก	39.00	32.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	47.00	40.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	4.33	4.08
	รวม	100.00	100.00
	ฉาก		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	0.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	4.00	6.00
	3. 3 = ปานกลาง	38.00	42.00
	4. 4 = ชอบมาก	26.00	36.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	22.00	16.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	3.36	3.62
	รวม	100.00	100.00
	แสง		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	3.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	5.00	10.00
	3. 3 = ปานกลาง	38.00	32.00
	4. 4 = ชอบมาก	39.00	34.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	15.00	24.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	3.58	3.72
	รวม	100.00	100.00

ตารางที่ 4.11 การวิเคราะห์แบบสอบถาม ข้อที่ 10 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ	ผู้ชมชาวไทย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ
	ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	4.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	16.00	4.00
	3. 3 = ปานกลาง	23.00	22.00
	4. 4 = ชอบมาก	35.00	50.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	22.00	24.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	3.55	3.94
	รวม	100.00	100.00
	สถานที่ที่ใช้ในการแสดง		
	1. 1 = ชอบน้อยที่สุด	2.00	0.00
	2. 2 = ชอบน้อย	7.00	4.00
	3. 3 = ปานกลาง	23.00	12.00
	4. 4 = ชอบมาก	27.00	42.00
	5. 5 = ชอบมากที่สุด	41.00	42.00
	6. ระดับความชอบเฉลี่ย	3.98	4.22
	รวม	100.00	100.00

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องออกแบบท่าเต้น คือ 4.23

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องรูปแบบการแสดง คือ 3.79

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องเครื่องแต่งกาย คือ 4.45

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องดนตรี คือ 4.33

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องฉาก คือ 3.36

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องแสง คือ 3.58

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง คือ 3.55

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องสถานที่ที่ใช้ในการแสดง คือ 3.98

ผู้ชมส่วนใหญ่มีลำดับความชอบดังนี้คือ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 ดนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36

ผู้ชมชาวไทย

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องออกแบบท่าเต้น คือ 4.00

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องรูปแบบการแสดง คือ 3.66

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องเครื่องแต่งกาย คือ 4.20

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องดนตรี คือ 4.08

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องฉาก คือ 3.62

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องแสง คือ 3.72

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง คือ 3.94

ระดับความชอบเฉลี่ยในเรื่องสถานที่ที่ใช้ในการแสดง คือ 4.22

ผู้ชมส่วนใหญ่มีลำดับความชอบดังนี้คือ สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ดนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62

11. คุณคิดว่าการแสดงในครั้งนี้แตกต่างจากการแสดงในปีที่ผ่านมาอย่างไร (สำหรับท่านที่ได้รับชมการแสดงในปีที่ผ่านมา)

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ส่วนใหญ่เห็นว่าการแสดงในปีที่ดีขึ้นกว่าปีที่แล้วทั้งด้านทักษะการเต้นของนักแสดงที่เก่งขึ้นทำให้สื่อสารการเต้นออกมาได้อย่างสวยงาม, เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย สวยงามมากกว่าปีที่แล้ว, รูปแบบการแสดงที่จัดขึ้นในแต่ละรอบกระชับไม่นานจนเกินไปทำให้การแสดงไม่น่าเบื่อและยังเป็นการเพิ่มความสุขสนานในการชมเพราะมีหลากหลายเรื่องราว รวมทั้งมีการจัดการงานแสดงดีกว่าปีที่ผ่านๆมา แต่ในขณะเดียวกันก็มีผู้ชมบางคนที่มีความคิดเห็นว่าชอบการแสดงในปีที่แล้วที่แสดงเป็นเรื่องราวมากกว่า เพราะการแสดงในปีนี้มีหลากหลายแต่ไม่เข้าใจเรื่องราว อีกทั้งยังมีการหยุดพักระหว่างการแสดงบ่อยครั้งทำให้ขาดอรรถรสในการชมการแสดงอย่างต่อเนื่อง

ผู้ชมชาวไทย

ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่ากระบวนท่าเต้นดีขึ้นไป เวลาในการแสดงแต่ละชุดมีความกระชับ รวมทั้งมีหลายการแสดงให้ได้ชม แม้ปีนี้จะมีการจัดการแสดงที่หลากหลายกว่าเดิมแต่ก็มีผู้ชมบางส่วนชอบการแสดงครั้งที่แล้วเนื่องจากเป็นเรื่องราวและเข้าใจง่าย

12. คุณคิดว่าการแสดงจูเนียร์บัลเลต์ คอนเสิร์ตในครั้งนี้แตกต่างจากการแสดงของโรงเรียนอื่นหรือไม่อย่างไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าการแสดงจูเนียร์บัลเลต์ คอนเสิร์ตในครั้งนี้มีความแตกต่างจากการแสดงของโรงเรียนอื่น ในเรื่องของความสามารถและทักษะทางการเต้นของนักแสดงซึ่งมีเทคนิคสูงกว่า มีจำนวนนักเรียนมากกว่าโรงเรียนอื่น รวมทั้งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายก็มีความสวยงามกว่า อย่างไรก็ตาม ผู้ชมบางส่วนก็ได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจในอีกแง่มุมหนึ่ง คือนักแสดงขาดอารมณ์ความรู้สึกร่วมในการแสดงหรือการชมของผู้ชมเรียบร้อยจนเกินไปไม่มีปฏิริยาตอบสนองต่อการแสดงเท่าที่ควร ซึ่งอาจมาจากลักษณะทางวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่นที่ไม่แสดงออกทางอารมณ์ที่โจ่งแจ้งมากนัก ทั้งนี้พบว่าผู้ชมบางส่วนที่ไม่เคยชมการแสดงบัลเลต์จากโรงเรียนอื่นมาก่อน

ผู้ชมชาวไทย

ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าการแสดงจูเนียร์บัลเลต์ คอนเสิร์ตในครั้งนี้มีความแตกต่างจากการแสดงของโรงเรียนอื่น คือ นักแสดงมีความสามารถมากและการแสดงนี้ยังใช้นักแสดงในจำนวนที่มากกว่า อีกทั้งการแสดงยังมีความพร้อมเพรียงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมได้ดีกว่าและมีการลงทุนในการจัดการแสดงสูง ทั้งนี้พบว่าผู้ชมบางส่วนที่ไม่เคยชมการแสดงบัลเลต์จากโรงเรียนอื่นมาก่อนและเห็นว่าการจัดงานแสดงครั้งนี้ไม่มีความต่างจากการแสดงของโรงเรียนอื่นเลย

13. คุณคิดว่ารูปแบบการแสดง (อาทิ บัลเลต์คลาสสิก การเต้นรำร่วมสมัย หรืออื่นๆ) ในครั้งต่อไปควรเป็นอย่างไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ผู้ชมส่วนใหญ่ต้องการชมรูปแบบการแสดงที่เป็นเรื่องราว โดยรูปแบบการแสดงที่ผู้ชมมีความต้องการชมมากที่สุดคือ บัลเลต์ คลาสสิก, โมเดิร์น แด็นซ์และโรแมนติค บัลเลต์ ตามลำดับ ส่วนการแสดงอื่นๆที่ผู้ชมมีความต้องการชมในระดับที่เท่ากันคือ แจ๊ส, แท็ป, โมเดิร์น บัลเลต์และคอนเทมโพรารี แด็นซ์

ผู้ชมชาวไทย

ผู้ชมส่วนใหญ่ต้องการชมรูปแบบการแสดงที่เป็นเรื่องราว โดยรูปแบบการแสดงที่ผู้ชมมีความต้องการชมมากที่สุดคือ การเต้นร่วมสมัยที่มีการผสมผสานทางวัฒนธรรม บัลเลต์คลาสสิก ตามลำดับ ส่วนการแสดงอื่นๆที่ผู้ชมมีความต้องการชมในระดับที่เท่ากันคือ การเต้นสเปนและ Fusion Dance

14. ในการแสดงครั้งต่อไปคุณต้องการชมบัลเลต์เรื่องใด

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

การแสดงบัลเลต์เรื่องที่คุณผู้ชมมีความต้องการชมมากที่สุดในครั้งต่อไป คือ Swan Lake, Don Quixote ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่คุณผู้ชมมีความต้องการชมในระดับที่เท่ากันคือ Coppe'lia, Giselle, Romeo and Juliet, Raymonda และ Cinderella

ผู้ชมชาวไทย

การแสดงบัลเลต์เรื่องที่คุณผู้ชมมีความต้องการชมมากที่สุดในครั้งต่อไป คือ Swan Lake, Romeo and Juliet ตามลำดับ ส่วนเรื่องที่คุณผู้ชมมีความต้องการชมในระดับที่เท่ากันคือ The Nutcracker, Giselle, A Midsummer Night's Dream, La Bayade're, Pinocchio และ The Sleeping Beauty

15. คุณคิดว่าสิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้คืออะไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

สิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้ คือ จำนวนของนักแสดงเด็กๆมีมากเกินไป, การแสดงแท็ป แด็นซ์ เสียงดนตรีดังกว่าเสียงรอกเท้า, ระยะเวลารวมที่ใช้ในการแสดงทั้ง 3 การแสดงนั้นค่อนข้างนาน อาจจะต้องเพิ่มวันแสดงอีกหนึ่งวัน

ผู้ชมชาวไทย

สิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้ คือ ควรมีการจัดระดับความสูง-ต่ำ ของนักแสดงให้เกิดความสวยงาม, ช่วงระยะเวลาในการเปลี่ยนฉากแต่ละฉากค่อนข้างนาน. ลำดับของการให้แสงและการแสดงไม่สัมพันธ์กัน

16. แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ผู้ชมมีความคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้ ระยะเวลารวมที่ใช้ในการแสดงทั้ง 3 การแสดง นานเกินไป, ควรลดจำนวนการแสดงจาก 3 การแสดงให้เหลือเพียง 2 การแสดง, งานแสดงเล็กลง

เกินไปไม่มีรถบริการสาธารณะไว้ให้บริการ,มารับสูจิบัตรไม่ทัน,มีผู้ชมคนอื่นถ่ายภาพขณะชมการแสดงมีผู้ชมบางส่วนที่กล่าวคำชื่นชมและให้กำลังใจในการจัดงานแสดงครั้งต่อไป

ผู้ชมชาวไทย

ผู้ชมมีความคิดเห็นเพิ่มเติมดังนี้ ระยะเวลาในการเปลี่ยนฉากนานมากควรจัดให้มีการแสดงอื่นมาคั่น, ถ้ากระโปรงของนักบัลเลต์หญิงสั้นกว่านี้อีกนิดจะทำให้เห็นช่วงขาที่สวยงาม,มีผู้ชมบางส่วนที่กล่าวคำชื่นชมและให้กำลังใจในการจัดงานแสดงครั้งต่อไป

ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง และกลุ่มผู้รับสาร สามารถสรุปแนวคิดในการจัดการแสดงและการสร้างสรรค์งานเพื่อให้เกิดสุนทรียทัศน์แก่ผู้ชม ดังนี้

กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง

ประกอบด้วยบุคลากรของโรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์และนักเต้นอิสระที่เข้าร่วมการแสดง โดยผู้วิจัยได้สรุปประเด็นในการสัมภาษณ์ต่างๆ ดังนี้

กำหนดแนวคิดและโอกาสในการจัดงานแสดง เมื่อจะทำการจัดงานแสดงขึ้นมา นั้นเบื้องต้นทีมงานผลิตต้องกำหนดแนวคิดหลักในการแสดงให้ชัดเจน วางเป้าหมายและวัตถุประสงค์ไว้ก่อนแล้วจึงดำเนินการด้านต่างๆ ไปทีละส่วน หากเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่วางเอาไว้มีความชัดเจนจะทำให้การทำงานในส่วนต่างๆพัฒนาไปได้เร็วขึ้น สำหรับการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์คอนเสิร์ต ในครั้งนี้ โรงเรียนบางกอกชิตี้บัลเลต์ได้กำหนดแนวคิดในการจัดงานเอาไว้อย่างชัดเจนตามแนวนโยบายของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งไม่ต้องการให้มีการจัดสอบเก็บคะแนนเพื่อวัดระดับความสามารถและทักษะของนักเรียน แต่จัดให้มีการทดสอบทางอ้อมผ่านการแสดงที่ไม่ใช่การจัดสอบเพียงวันเดียวแต่เป็นการทดสอบระยะเวลาที่นักเรียนเองก็มีความชอบและรู้สึกสนุกสนานไปด้วย อีกทั้งการจัดการแสดงขึ้นในโอกาสนี้ยังช่วยฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบและเข้าถึงศิลปะการแสดงได้มากที่สุด “ที่สำคัญการจัดการแสดงในครั้งนี้ถือว่าเป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่จะถ่ายทอดเรื่องราวผ่านการเต้นให้แก่คนดู นักเรียนต้องเข้าใจว่าศิลปะต้องสื่อสารกับผู้ชม จึงจะทำให้การแสดงประสบความสำเร็จ” (มาซาโกะ ฮิราตะ, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

รูปแบบการจัดงานแสดง จากการกำหนดรูปแบบงานที่ชัดเจนว่าเป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลองครบรอบ 10 ปี จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เน้นการแสดงที่มีความหลากหลาย หยิบแต่ละครจากแต่ละตอนมาจากบัลเลต์เรื่องต่างๆ “ส่งผลให้การทำงานในครั้งนี้นี้ยากกว่าการทำงานในทุกปีที่ผ่านมาเพราะได้นำเรื่องที่มีการออกแบบท่าเต้นอยู่แล้วมาทำการแสดง ที่ผ่านมานั้นโรงเรียนบางกอกซิตี้จะต้องสร้างเรื่องใหม่ ออกแบบการแสดงใหม่ขึ้นมา ซึ่งต้องใช้เวลาในการเตรียมงานมากกว่าเพราะต้องสร้างเรื่องราว หาเพลง ออกแบบท่าเต้น ทำให้เกิดความซับซ้อนมากกว่า” (อิโรฟาร กฤตยาเกียรติ, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2550)

การผลิตงานการแสดง ต้องมีระยะเวลาเตรียมงานนานพอสมควรเพราะนักเรียนที่จะร่วมแสดงของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์มีมากกว่า 200 คน โดยสิ่งสำคัญที่เน้นในการผลิตการแสดงคือเรื่องการฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดความพร้อมในการแสดง ซึ่งที่มหาวิทยาลัยต้องออกแบบวางแผนการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ “การซ้อมเป็นระบบมาก จึงทำให้เราสามารถพัฒนาการเต้นให้ได้มาตรฐานเหมาะกับการแสดง ทำให้ไม่ค่อยมีความกดดันหรือไม่มั่นใจก่อนขึ้นเวทีแสดง” (พัลลภ นามโสม, สัมภาษณ์, 25 กุมภาพันธ์ 2550) อีกเรื่องที่มีความสำคัญถือว่าเป็นเอกลักษณ์ในการแสดงบัลเลต์คือเรื่องของการแต่งกายที่ผู้จัดงานแสดงไม่ควรมองข้ามที่จะสื่อสารเรื่องราวของการแสดงผ่านเสื้อผ้าอาภรณ์ บางครั้งผู้ชมก็สามารถเข้าใจเรื่องราวการแสดงได้มากขึ้นพร้อมทั้งซึมซับความงดงามได้จากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอีกด้วย “ด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายชุดบัลเลต์ จึงทำให้การตัดเย็บมีความซับซ้อน ยุ่งยากกว่าชุดการแสดงรูปแบบอื่น เพราะต้องมีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะส่วนแขน และกระโปรงบัลเลต์ (Tutu) ซึ่งต้องมีการปรับแก้ตลอดเวลาจนเกิดความเหมาะสม ที่สำคัญต้องสวมใส่ง่ายและไม่ทำให้ผู้แสดงบาดเจ็บ” (มาชาโกะ อิราตะ, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550) ส่วนฉากที่ใช้เป็นตัวเล่าเรื่องราวแก่ผู้ชมได้อีกทางหนึ่ง เน้นประหยัด มีความสมจริงและแข็งแรงไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุในการแสดง

ปัญหาและข้อเสนอแนะ จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดงพบปัญหาและมีข้อเสนอแนะดังนี้

- เนื่องจากเป็นการร่วมงานของทีมงานชาวญี่ปุ่นและชาวไทย จึงทำให้เกิดปัญหาทางการสื่อสารขึ้นมา ซึ่งต้องใช้ทีมงานจากสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิตี้บัลเลต์เข้ามาเป็นผู้ประสาน
- เรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย แม้จะจัดงานแสดงขึ้นมาเป็นครั้งที่ 10 แต่ยังไม่สามารถหาช่างตัดเย็บชุดที่มีความเข้าใจในชุดการแสดงบัลเลต์ได้ หากช่าง

แต่ละคนมีการเก็บงานในแต่ละปีไว้ศึกษา เก็บแบบโครงร่างไว้ก็จะทำให้การสร้างงานในปีถัดไปรวดเร็วขึ้น โดยไม่ต้องแก้ไขใหม่ทุกครั้งไป

- ควรมี Cue Sheet ในทุกรายละเอียด เพื่อจะได้รู้ว่าในเวลาแสดงนั้นแต่ละส่วนต้องดำเนินการเรื่องอะไร และยังเป็นการสร้างความเข้าใจให้ตรงกัน
- งบประมาณเป็นข้อจำกัดหลักอย่างหนึ่งในการสร้างสรรค์การแสดง ทำให้บางครั้งผู้สร้างสรรค์งานไม่สามารถออกแบบงานให้ได้ดังฝันเท่าที่ควร

กลุ่มผู้ชม

ประกอบด้วยผู้ปกครอง นักวิชาการทางด้านนาฏศิลป์สากล 2 คน ผู้ทำงานในบริษัท ออร์กาไนซ์เซอร์ 2 คน สื่อมวลชน 2 คน และบุคคลทั่วไป 4 คน โดยผู้วิจัยได้สรุปประเด็นในการสัมภาษณ์ต่างๆ ดังนี้

รูปแบบการจัดงานแสดง เป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลองโดยมีการนำเสนอการเต้นหลากหลายชุด ซึ่งกลุ่มผู้รับสารต่างแสดงความคิดเห็นต่างกันไป คือ ทำให้รู้สึกว่าการเต้นมีความหลากหลายทำให้ผู้ชมไม่เบื่อ อีกทั้งยังเป็นไปตามจุดประสงค์ในการพัฒนานักเรียนในแต่ละชั้นเรียน และทำให้ผู้ชมเกิดความคิดเห็นว่าโรงเรียนบางกอกซิติบอลเล่ต์มีการเรียนการสอนเต้นหลายรูปแบบแต่ในการนำเสนอการเต้นที่หลากหลายก็ทำให้ผู้ชมบางส่วนไม่รู้เรื่องเพราะไม่เข้าใจเรื่องราวการแสดงมาก่อน ดังนั้น ในการนำเสนอรูปแบบการเต้นที่หลากหลายควรมีการสร้างความเข้าใจให้ผู้ชมก่อน “หากแสดงหลายเรื่อง หลายตอน ควรมีการปูความเข้าใจในเรื่องราวที่จะแสดงให้ผู้ชมรู้รายละเอียด รู้ที่มาก่อนจะได้ไม่งง” (พิมพ์พร จำรัสพันธ์, 19 กุมภาพันธ์ 2550) นอกจากนี้ต้องนำการแสดงแต่ละชุดมาจัดเรียงลำดับการแสดงให้ดี ผสมผสานกลมกลืนกันอย่างลงตัวก็จะช่วยแก้ปัญหาความไม่เข้าใจของผู้ชมได้ “การจัดเรียงการแสดงต้องคำนึงถึงความรู้สึกของคนดู พิถีพิถันในการเรียงร้อยการแสดงแต่ละชุด อาจมีเสียงพากย์ระหว่างจะเปลี่ยนการแสดงหรือกำหนดให้มีตัวเล่าเรื่อง ก็จะสามารถผูกเรื่องราวการแสดงแต่ละชุดให้มีความเป็นเอกภาพมากขึ้น” (ประยุทธ์ ศิริกุล, 19 กุมภาพันธ์ 2550)

อีกแง่มุมหนึ่งมีผู้ให้ข้อคิดที่น่าสนใจเกี่ยวกับการจัดรูปแบบการแสดงว่า “หากมีการแสดงเป็นเรื่องราวเรื่องเดียว จะทำให้คนดูติดตามและมีอารมณ์ร่วมมากกว่า รวมทั้งจะทำให้ผู้ชมเกิดความซาบซึ้งเหมือนตกเข้าไปอยู่ในการแสดงบัลเล่ต์เรื่องนั้นด้วย” (ธงชัย หาญณรงค์, 22 กุมภาพันธ์ 2550)

การออกแบบท่าเต้น กระบวนท่าเต้นส่วนใหญ่เป็นบัลเลต์ คลาสสิก ซึ่งปรับท่าเต้นมาจากต้นฉบับเดิมให้ง่ายและมีความเหมาะสมกับผู้แสดงที่เป็นนักเรียน ผู้ชมทั้งหมดมีความพอใจในการออกแบบท่าเต้น เนื่องจากทักษะความสามารถทางการเต้นของนักเรียนอยู่ในขั้นดี “แต่บางครั้งการให้ท่าที่ง่ายเกินไป อาจทำให้ไม่สามารถดึงศักยภาพทางการเต้นของนักเรียนออกมาได้ไม่หมด ถ้ามีการใส่ท่าที่มีความยากหรือเทคนิคที่สูงกว่านี้ก็จะทำให้คนดูรู้สึกทึ่งในความสามารถและเป็นสุนทรียรสอีกอย่างหนึ่งที่ผู้ชมได้รับ” (ประยูทธ ศิริกุล, 19 กุมภาพันธ์ 2550)

ส่วนการออกแบบท่าเต้นในการเต้นสมัยใหม่และการเต้นร่วมสมัย อาจต้องเพิ่มระยะเวลาการฝึกซ้อมให้มากกว่านี้เพราะขาดความพร้อมเพียงและการเชื่อมท่าที่ดี ส่วนเรื่องการแปรแถว การเต้นคู่ การเต้นเดี่ยว ถือว่าเป็นเรื่องเด่นของโรงเรียน

อย่างไรก็ตามการออกแบบท่าเต้นก็เป็นสิ่งสำคัญในการสื่อเรื่องราวแก่ผู้ชมให้เกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่องและบทบาทของนักแสดงมากขึ้น

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย มีความสำคัญในการสื่อความหมาย ถ้าหากเต้นดีแล้วมีเครื่องแต่งกายเหมาะสมก็จะช่วยให้การแสดงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และยังเพิ่มอรรถรสและความเพลินเพลินแก่ผู้ชม เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในการแสดงครั้งนี้ มีการตัดออกแบบอย่างดี โดดเด่นด้วยการคุมโทนสีเพื่อให้เกิดการกลมกลืนในการแสดง

“สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในเรื่องของการแต่งกายนั้น คือ ต้องสะดวกการเคลื่อนไหวของนักแสดง หาข้อมูลของเสื้อผ้าแต่ละชุดให้ทอแก่ ผู้เต้นต้องเข้าใจในเสื้อผ้าที่ตนสวมใส่เพราะเราไม่ได้เต้นคนเดียว เสื้อผ้าก็ต้องร่วมเต้นกับเราด้วย ถ้าท่าเต้นต้องหมุนเยอะเสื้อผ้าก็ต้องมีความพลิ้วไหว ห้ามใช้อุปกรณ์ชิ้นเล็ก ชิ้นน้อยเพราะอาจขำหลุด ร่วงหล่นขณะทำการแสดงได้ หากการเต้นต้องมีท่าทางที่ต้องเคลื่อนไหวไปกับพื้นก็ต้องเป็นเสื้อผ้าง่ายๆ เนื้อผ้าเอื้อต่อการเต้น และเครื่องประดับก็ต้องเข้ากัน ที่สำคัญต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการเต้น ถ้าจะให้ดีการออกแบบท่าเต้นกับเสื้อผ้าต้องมีความสัมพันธ์กันด้วย” (ธงชัย หาญณรงค์, 22 กุมภาพันธ์ 2550)

“เครื่องแต่งกายจะมีความสำคัญต่อการแสดงถึง 30 % ทำให้ภาพการแสดงองค์รวมชัดเจนขึ้น สื่อได้ว่าการแสดงนั้นๆอยู่ในยุคสมัยใด ผู้เต้นเป็นใคร ถ้าคุมโทนสีได้ดี ก็จะทำให้ดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้” (ประยูทธ ศิริกุล, 19 กุมภาพันธ์ 2550)

“นอกจากนั้นการแต่งหน้าทำผมก็ช่วยเพิ่มสุนทรียรสให้กับผู้ชมได้มาก และต้องแต่งให้เหมาะสมกับบทบาทที่นักแสดงได้รับและต้องแต่งหน้าให้เข้มข้น เน้นที่ดวงตา เพื่อให้ผู้ชมที่อยู่ในระยะไกลเห็นได้ชัดเจนขึ้น” (สุดา เขิดเกียรติกุล, 20 กุมภาพันธ์ 2550)

“ทำผมบอกไม่ได้ด้วยคำพูดแต่ใช้สื่อผ่านทางเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายได้” (พิมพ์พร จำรัสพันธุ์, 19 กุมภาพันธ์ 2550)

ฉากที่ใช้ในการแสดง เป็นส่วนสำคัญในการแสดงโดยเฉพาะในบัลเลต์ คลาสสิกเพราะฉากช่วยบอกเรื่องราว สถานที่และช่วงเวลาในขณะนั้นๆ การสร้างฉากต้องสมจริง ถ้าเป็นพระราชวังก็ต้องยิ่งใหญ่อลังการ ฉากที่ดีควรมี 3 มิติ เพื่อเพิ่มความสมจริง ทำให้สื่อสารและสื่ออารมณ์ได้ดี ถ้าจะให้ดีฉากต้องไม่กินเงินลงทุนในการผลิตมาก แต่ต้องใช้พื้นที่ของฉากให้คุ้มค่า บางครั้งแค่ปรับเปลี่ยนอุปกรณ์ก็สามารถลดค่าใช้จ่ายลงมาได้

ส่วนอุปกรณ์ประกอบการแสดงนั้นถือว่าจะช่วยเพิ่มอรรถรสให้กับผู้ชมได้มาก แต่ก็ควรกลมกลืนเข้ากับสีสันของเสื้อผ้า การแสดง และการเดินเพื่อให้ได้อารมณ์และควรทำให้เหมือนจริงมากที่สุด ควรมีการทดลองปรับเปลี่ยน เคลื่อนย้ายฉากต่างๆ ให้เหมือนจริงเพื่อทดสอบความพร้อมและความแข็งแรงของฉาก

แสงที่ใช้ในการแสดง เป็นการใช้แสงที่ค่อนข้างสว่าง ถือว่าเหมาะสมกับการเต้นบัลเลต์ที่ต้องการนำเสนอเทคนิคท่าเต้น เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อีกทั้งยังช่วยให้การแสดงน่าสนใจ สื่ออารมณ์และเสริมให้การแสดงดีขึ้น

การจัดการงานแสดง ทุกฝ่ายต่างประสานงานในหน้าที่ของตนได้เป็นอย่างดี การเข้ามาร่วมงานของสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติบัลเลต์ถือว่าเป็นกำลังสำคัญในการจัดการให้งานราบรื่นไปได้ด้วยดี การจัดบรรยากาศหน้างานที่มีแผนกต้อนรับ จัดจำหน่ายของที่ระลึก มีสถานที่ให้นั่งพัก พูดคุยกันด้วยความเป็นกันเอง ช่วยสร้างอารมณ์ความอยากชมให้แก่ผู้ชมได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังทำให้ทุกคนรู้สึกว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเป็นการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้ชมอยากเริ่มเรียนรู้การเต้นบัลเลต์หรือกลับมาเต้นบัลเลต์อีกครั้งหนึ่ง

จากเดิมค่านิยมของการเต้นบัลเลต์ถูกจำกัดอยู่ในสังคมชั้นสูง ถ้ามีการจัดแสดงบ่อยครั้งขึ้นจะช่วยให้การแพร่ขยายของบัลเลต์กระจายออกไปในวงกว้าง ทำให้คนไทยเข้าใจสนใจการแสดงบัลเลต์มากขึ้น อีกทั้งศิลปะการแสดงบัลเลต์ยังเป็นการเชื่อมวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติให้ได้มาเจอกัน เช่น การผสมผสานวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่ร่วมงานหรือเข้าชมการแสดง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์การแสดงบัลเลต์ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ รวมถึงสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีต่อการแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีที่กำหนดมาเป็นกรอบในการศึกษา ด้วยวิธีการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple Methodology) จากการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมโดยการร่วมแสดงและการทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอน รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้สร้างสรรค์การแสดง เพื่อทราบถึงกระบวนการสร้างสรรค์งานบัลเลต์ และกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้วัดสุนทรียทัศน์ของผู้ชม และการออกแบบสอบถามกับกลุ่มผู้รับสารเพื่อใช้ประกอบในการวิเคราะห์สุนทรียทัศน์ต่อการแสดงบัลเลต์ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์สื่อสารการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

สรุปผลการวิจัย ดังนี้

การแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต จัดเป็นส่วนสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งของหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ด้วยเห็นว่าเป้าหมายสูงสุดของการเต้นบัลเลต์ก็คือการได้มีโอกาสแสดงบนเวทีต่อหน้าผู้ชม ทั้งนี้ นักเรียนไม่เพียงแต่จะได้เรียนรู้ท่าเต้นต่างๆ และตระหนักถึงความสำคัญในการทำงานร่วมกันจนสัมฤทธิ์ผล แต่ยังสามารถเรียนรู้และค่อยๆ ซึมซับบทละครตัวละครและบทเพลงจากบัลเลต์เรื่องต่างๆ ผ่านการฝึกซ้อมรวมกันอีกด้วย

ในปีนี้จึงจัดให้มีงานแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 ขึ้นมา ในวันอาทิตย์ที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งการแสดงในครั้งนี้อถือว่าเป็นงานฉลองครบรอบ 10 ปี จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต อีกด้วย การแสดงในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 การแสดงหลัก คือ

การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2	แสดงเวลา 13.00 น.
การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppelia” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 15.00 น.
การแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3	แสดงเวลา 17.00 น.

โดยการสร้างสรรค์การแสดงในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1. ระยะเวลาเตรียมการ
2. ระยะเวลาดำเนินการ
3. ระยะเวลาการแสดงจริง
4. ระยะเวลาประเมินผล

1. ระยะเวลาเตรียมการ

เป็นการประชุมเตรียมงานในการจัดงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตโดยจะมีการจัดประชุมล่วงหน้าเป็นเวลา 1 ปี คือตั้งแต่เดือนมีนาคม – เมษายน ปี พ.ศ.2549 ถือเป็นการจัดเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ในเบื้องต้น ซึ่งเป็นการลงมตความคิดเห็นของคณะอาจารย์ของโรงเรียนบางกอกซิตี้บัลเลต์ เพื่อกำหนดรูปแบบและแนวคิดของการแสดง คัดเลือกนักแสดงที่จะนำเสนอ กำหนดตำแหน่งและหน้าที่ในการจัดแสดง และวัน เวลา สถานที่ เนื่องจากงานแสดงครั้งนี้ได้จัดงานขึ้นเป็นครั้งที่ 10 แล้ว รูปแบบการทำงาน การเตรียมความพร้อมต่างๆ จึงถูกกำหนดเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาก่อนแล้ว

ผลจากการวิจัยในระยะเตรียมการนี้ เมื่อนำมาวิเคราะห์ตามแนวคิดเกี่ยวกับองค์การทางการแสดงของสุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2544) ที่กล่าวถึงปัจจัยสนับสนุนที่ควรนำมาพิจารณาซึ่งประกอบด้วยเรื่องของเงิน คน ของ เวลา วิธีการและโอกาสแล้ว พบว่า ในระยะเตรียมงานแสดงครั้งนี้เรื่องเงินหรืองบประมาณในการจัดการแสดงไม่ได้เป็นปัจจัยที่ถูกนำมาพิจารณาเพราะในการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต นั้น เป็นงานแสดงที่ถูกจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี จึงมีการจัดแบ่งงบประมาณในส่วนนี้ไว้ล่วงหน้าแล้วตั้งแต่มีการเปิดภาคเรียนในปีการศึกษานั้นๆ และจะจัดประชุมหารายได้เพิ่มเติมต่อไปในระยะดำเนินการ

2. ระยะเวลาดำเนินการ

เป็นระยะเวลาการทำงานที่เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2549 - กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนสนับสนุนการแสดงและส่วนการแสดง

ส่วนสนับสนุนการแสดง

ส่วนสนับสนุนการแสดง คือ การทำงานและการประสานงานในฝ่ายต่างๆที่จะดำเนินการ เพื่อให้งานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เกิดขึ้นทันตามกำหนดเวลา แบ่งการทำงานออกเป็น 4 ส่วน คือ งบประมาณและการหารายได้ การประชาสัมพันธ์ การจัดบรรยากาศหน้าโรงละครและสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติ้บัลเลต์ สามารถสรุปการทำงานได้ดังนี้

1. งบประมาณและการหารายได้ มีแหล่งที่มาของรายได้ 4 ส่วน คือ ส่วนอุปถัมภ์การแสดง ซึ่งเป็นรายได้ที่มาจากสปอนเซอร์ ส่วนใหญ่เป็นบริษัทของชาวญี่ปุ่น เริ่มดำเนินงานในเดือน พฤษภาคม - กรกฎาคม พ.ศ.2549 ต่อมาคือส่วนสนับสนุนการแสดงจากผู้ปกครองรับผิดชอบ เรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ที่ใช้ในการแสดงและบัตรชมการแสดงส่วนหนึ่ง ส่วนจำหน่าย บัตรซึ่งถือว่าเป็นรายได้หลักโดยจัดจำหน่ายบัตรเข้าชมการแสดงที่ Thai Ticket Master, ร้านฟูจิ ซูเปอร์มาร์เก็ต, ร้านวิลล่า ซูเปอร์มาร์เก็ต และโรงเรียนบางกอกซิติ้บัลเลต์และส่วนกระตุ้นการขายซึ่งเป็นการจำหน่ายสินค้าเกี่ยวกับการแสดงในครั้งนี ทั้ง 3 ส่วนนี้เริ่มดำเนินงานในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.2549 - มกราคม พ.ศ.2550

การศึกษาในเรื่องงบประมาณและการหารายได้ในครั้งนี้ มีข้อจำกัดที่ผู้วิจัยไม่สามารถ เจาะลึกลงไปในเรื่องละเอียดเรื่องจำนวนตัวเลข เนื่องจากเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ ทั้งนี้ ผู้อำนวยการโรงเรียนบางกอกซิติ้บัลเลต์ ได้กล่าวว่า เรื่องเงินงบประมาณนั้นก็ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ ช่วยให้การแสดงดำเนินการต่อไปได้ รวมทั้งงบประมาณนั้นยังเป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่งในการ สร้างสรรค์งานแสดง (มาซาโกะ ฮิราตะ,สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

2. การประชาสัมพันธ์ ในครั้งนี้มีการกระจายข่าวสารหลายช่องทางเพื่อประชาสัมพันธ์การ แสดงสู่ผู้ชมในวงกว้างที่สุด โดยเริ่มการประชาสัมพันธ์ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2549 - มกราคม พ.ศ.2550 ดังนี้

- การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคล
- การประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชน
- ไปสเตอร์
- ไปปลิว
- หนังสือเชิญ
- บัตรชมการแสดง
- สูจิบัตร

จากการวิจัยพบว่า การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคลสามารถกระจายข่าวสารได้มากและมีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากการบอกกล่าวกันในกลุ่มผู้ที่มีความสนใจที่จะชมการแสดงอยู่แล้ว เช่น นักแสดง นักเรียน ผู้ร่วมงาน ผู้ปกครอง บอกเล่าข่าวสารเรื่องการแสดงครั้งนี้ให้แก่คนรู้จัก อีกทั้งยังเป็นการเชิญชวนและโน้มน้าวให้ไปชมการแสดงไปด้วย

ส่วนการประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชนนั้นเป็นการกระจายข่าวสารการแสดงและสร้างภาพลักษณ์ของโรงเรียน ฝ่ายประชาสัมพันธ์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ เป็นผู้จัดทำข่าวสาร ข้อมูลและรูปภาพ นำส่งเอง ซึ่งหากมีการประชาสัมพันธ์หลากหลายช่องทางก็จะสามารถส่งข่าวสารถึงผู้รับสารได้อย่างทั่วถึง และถ้าหากใช้เวลาเตรียมการล่วงหน้าก็จะทำให้ข่าวสารที่ส่งไปเกิดความสัมฤทธิ์ผลมากขึ้น โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชนมีความจำเป็นต้องติดต่อประสานงานก่อนอย่างเป็นระบบเพื่อให้เกิดความแน่นอนในการลงข่าวหรือการตอบรับการเข้าชมการแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในออกหนังสือเชิญสื่อมวลชน นักวิชาการ และสถาบันการศึกษาต่างๆ ให้มาร่วมชมงานนั้น เมื่อจะส่งหนังสือเชิญควรจัดทำเอกสารตอบรับเข้าชมการแสดงแนบไปพร้อมกันด้วย เพื่อให้หน่วยงานหรือบุคคลที่ได้รับเชิญไปนั้น ตอบแสดงความจำนงในการเข้าชมงานกลับมา แล้วประเมินจำนวนแขกที่จะเข้าร่วมชมงานเพื่อจัดสรรตำแหน่งที่นั่งชมให้ลงตัว ไม่ให้เกิดที่ว่างหรือปัญหาที่นั่งไม่เพียงพอ

3. การจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร แบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

- แผนกต้อนรับและเจ้าหน้าที่บัตร
- การจัดนิทรรศการในบริเวณงาน
- การออกร้านจำหน่ายของที่ระลึก
- การประดับตกแต่ง

ผู้วิจัยเห็นว่า การจัดบรรยากาศหน้าโรงละครในส่วนต่างๆมีความจำเป็นมากเพราะถือเป็นการกำหนดสภาพแวดล้อมเพื่อให้ผู้ชมมีความรู้สึกพร้อม ตื่นตัวที่จะชมการแสดง และสร้างความเป็นสังคมกลุ่มเดียวกันของผู้ชมให้เกิดขึ้น ซึ่งพื้นที่แต่ละส่วนนั้นจะต้องมีการออกแบบจัดตกแต่งให้เป็นไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน อีกทั้งยังต้องเน้นความสะดวกสบายของผู้เข้าชมเป็นหลัก

4. สมาคมผู้ประกอบการบางกอกซิดีบัลเลต์ ทำหน้าที่ในส่วนสนับสนุนการแสดงและส่วนการแสดง โดยมีการประสานงานทั้งในส่วนของนักแสดง ทีมงานและการต้อนรับหน้าโรงละคร มีการแบ่งฝ่ายการทำงานอย่างชัดเจน ผู้วิจัยพบว่าบทบาทการทำงานของสมาคมผู้ประกอบการมีความสำคัญและจำเป็นมากในการแสดงครั้งนี้ เนื่องจากนักแสดงส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่นมักจะมีปัญหาเรื่องการสื่อสารกับทีมงานคนไทย ดังนั้นสมาคมผู้ประกอบการจึงต้องเข้ามาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารให้การแสดงออกมาอย่างสมบูรณ์

ส่วนการแสดง

ประกอบด้วยการทำงานของบุคคล 3 กลุ่มที่มาจากโรงเรียนบางกอกซิดีบัลเลต์ ทีมงานจากบริษัทกระแสด ออร์กาไนซ์เซอร์ และทีมงานจากผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) มีขั้นตอนการทำงานดังนี้

1. กำหนดแนวคิดในการแสดง

กำหนดให้เป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลอง ที่มีความหลากหลายในด้านรูปแบบการแสดงเนื่องจากเป็นวาระครบรอบ 10 ปีของการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

2. รูปแบบในการนำเสนอ

โดยมีการนำเสนอรูปแบบเป็น 3 การแสดง ซึ่งมีการเดินในแบบบัลเลต์คลาสสิก การเต้นแบบสมัยใหม่และการเต้นร่วมสมัย ประกอบด้วย

การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องก์ที่ 2

การแสดงที่ 2 เรื่อง “Coppe'lia” องก์ที่ 3

การแสดงที่ 3 เรื่อง “The Sleeping Beauty” องก์ที่ 3

จากแนวคิดที่กำหนดให้เป็นเทศกาลแห่งการเฉลิมฉลอง รูปแบบของการแสดงจึงได้นำ บัลเลต์ซึ่งเป็นที่นิยมทั้ง 3 เรื่องนี้มานำเสนอ โดยในแต่ละเรื่อง แต่ละองค์ที่นำมาเสนอนั้นล้วนเป็น ฉากของการเฉลิมฉลองทั้งสิ้น และเพิ่มความสนุกสนาน รื่นเริงด้วยการแสดงรูปแบบอื่นๆ

3. การคัดเลือกนักแสดง

โดยในหลักสูตรการเรียนการสอนมีจำนวนชั้นเรียนทั้งหมด 21 ชั้นเรียน ซึ่งการ คัดเลือกนักแสดงจะแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 นักแสดงที่แสดงเป็นกลุ่ม

กลุ่มที่ 2 นักแสดงในบทแสดงนำ

กลุ่มที่ 3 นักแสดงรับเชิญ (Guest)

งานแสดงครั้งนี้มีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะทางด้านการเต้นและการขึ้นแสดงจริง บนเวทีของนักเรียน ดังนั้น นักเรียนทุกคนในโรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์จึงได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่ง ของการแสดง

4. ดนตรีประกอบการแสดง

ดนตรีที่ใช้ในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ พิจารณาจากคณะอาจารย์ ของโรงเรียนบางกอกซิติบัลเลต์ โดยการแสดงบัลเลต์คลาสสิกใช้ดนตรีที่มาจากบทประพันธ์เดิม ส่วนการเต้นร่วมสมัย หรือการเต้นสมัยใหม่ จะมีการเรียบเรียงดนตรีขึ้นมาใหม่

5. การออกแบบท่าเต้น

ในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ มีการแสดงบัลเลต์คลาสสิกทั้งหมด 5 ชุดการแสดง คือ The Nutcracker องก์ที่ 2, Coppe'lia องก์ที่ 3, The Sleeping Beauty องก์ที่ 3, ส่วนหนึ่งจากบัลเลต์เรื่อง Paquita และการแสดงเดี่ยวชุด Satanelle ส่วนการเต้นร่วมสมัยและ การเต้นสมัยใหม่ เป็นการออกแบบท่าเต้นขึ้นมาใหม่ ซึ่งประกอบด้วยการแสดง Hip Hop ชุด love Stoned , Tap Dance ชุด Modern Millie , Contemporary Dance ชุด White Cat / Black Cat และ Nostalgia ซ โดยสามารถสรุปขั้นตอนการออกแบบท่าเต้น ดังนี้

- กำหนดแนวคิดในการแสดง
- ตีความและกำหนดรูปแบบการเต้นที่จะนำเสนอ
- ประดิษฐ์กระบวนการท่าเต้น
- ถ่ายทอดท่าเต้นให้แก่ผู้แสดง
- ประยุกต์และปรับเปลี่ยนท่าเต้นให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้แสดง
- ฝึกซ้อมให้เกิดความแม่นยำ รวมทั้งตรวจสอบรายละเอียดและจัดองค์ประกอบของกระบวนการท่าให้สมบูรณ์ สวยงาม

6. การฝึกซ้อม

งานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตใช้ระยะเวลาการฝึกซ้อมแบ่งออกเป็น 5 ระยะเวลาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2549 – กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 เริ่มต้นด้วยการปรับ พัฒนา และเพิ่มทักษะของนักเรียนให้สูงขึ้นในระดับที่สามารถแสดงบนเวทีได้ จากนั้นถ่ายทอดกระบวนการท่าเต้นบางส่วนเพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับดนตรีและกระบวนการท่าเต้น ต่อมาถ่ายทอดกระบวนการท่าเต้นจริงเพื่อให้เกิดความเหมาะสม ความพร้อมเพรียงและความงดงามในการแสดง เมื่อถึงสัปดาห์ก่อนการแสดงจริงจะมีการซ้อมรวมของแต่ละชุดการแสดง แล้วเข้าซ้อมในสถานที่จริงของแต่ละการแสดง เพื่อเป็นการซ้อมทิศทาง การเข้าออก การจัดวางตำแหน่งบนเวที (Blocking) ให้เกิดความเหมาะสมสวยงาม

การแสดงในครั้งนี้ถือเป็นเป้าหมายสำคัญในการเรียนการสอนโรงเรียนบางกอกซิตี้ บัลเลต์ ในแต่ละปีจึงมีการจัดตารางและการเตรียมการซ้อมที่ค่อนข้างดี ทำให้มีระยะเวลาในการฝึกฝนทักษะทางการเต้นของนักเรียนเป็นเวลานาน ทำให้การแสดงเกิดความสมบูรณ์ อีกทั้งการสอดแทรกการซ้อมเข้าไปในการเรียนการสอนนั้นก็ทำให้นักเรียนไม่รู้สึกรำคาญ และยังเป็นการไม่รบกวนนอกเวลาเรียนอีกด้วย

7. เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า

ซึ่งผู้รับผิดชอบในหน้าที่นี้คือผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ที่มีความชำนาญในการตัดเย็บชุดบัลเลต์ มีระยะเวลาในการทำงานตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ.2549 – มกราคม พ.ศ.2550 ซึ่งต้องมารับแนวคิดของงานเพื่อออกแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย นำเสนอที่ประชุม แล้วสรุปแบบเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่ใช้ในการแสดง จากนั้นคัดแยกนักแสดงแต่ละชุดมาทำการวัดตัว ดำเนินการตัดเย็บแล้วนำให้นักแสดงทดลองสวมใส่เพื่อปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งประดับตกแต่งเสื้อผ้า

เครื่องแต่งกายให้ดูสวยงามยิ่งขึ้นและพร้อมที่จะใช้ในการแสดงจริง ส่วนการแต่งหน้าและทำผม นั้นจะมีการออกแบบสำหรับการแสดงแต่ละชุด โดยทดลองแต่งแล้วบันทึกภาพเก็บไว้เพื่อใช้เป็นตัวอย่างในวันแสดงจริง

การตัดเย็บชุดบัลเลต์ต้องมีความละเอียดมากเพราะเป็นชุดที่มีเอกลักษณ์ ชุดบัลเลต์ที่ดี ต้องง่ายต่อการสวมใส่ ยืดหยุ่นได้ไม่ทำให้นักแสดงบาดเจ็บ ดังนั้น การตัดเย็บต้องมีการปรับแก้ตลอดเวลา (มาซาโกะ ฮิราตะ, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2550)

8. แสงประกอบการแสดง

ผู้ควบคุมและออกแบบแสงจะเข้ามาดูการซ้อมรวมทั้งหมดในระยะ 4 สัปดาห์สุดท้ายก่อนการแสดง เพื่อทำความเข้าใจการแสดงทั้งหมดและเก็บรายละเอียดต่างๆ เตรียมที่จะออกแบบแสงและกำหนดให้เป็นไปตามลำดับของการแสดง

การแสดงในครั้งนี มีการออกแบบแสงเน้นให้แสงสว่างเพื่อให้ผู้ชมได้เห็นการแสดงอย่างชัดเจน เสริมให้ส่วนต่างๆ ของการแสดงดูเด่นขึ้น เช่น การเต้น เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ การแต่งหน้าทำผม เป็นต้น

9. ฉาก เวที และอุปกรณ์ประกอบการแสดง

วิธีการทำงานเริ่มจาก ผู้ควบคุมการจัดสร้างฉากรับแนวคิดในการแสดง นำเสนอแบบโครงร่างจำแนกตามส่วนต่างๆของแต่ละการแสดง จากนั้นทำการติดตั้งฉากในสถานที่จริง ตรวจสอบความแข็งแรง ปลอดภัย และแก้ไข รวมทั้ง ทดลองเปลี่ยนฉากตามลำดับการแสดง เพื่อให้เกิดความชำนาญ รวดเร็ว ประสานกับการแสดงในแต่ละชุดได้

การแสดงในครั้งนี ได้ปรากฏรูปแบบฉากในแบบ Single Set ที่เป็นฉากสมบูรณ์เพียงฉากเดียว สถานที่เดียวที่ใช้ดำเนินเรื่องราวตลอดการแสดง เช่น ฉากในพระราชวัง ฉากหิมะ เป็นต้น

การร่วมงานของทุกฝ่าย

เป็นการร่วมงานของส่วนสนับสนุนแสดงและส่วนการแสดง โดยการทำงานแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ช่วง 4 สัปดาห์ก่อนการแสดง และ ช่วงเข้าทำงานในสถานที่จริงของฝ่ายต่างๆ ซึ่งในส่วนนี้จะเน้นให้การแสดงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทุกฝ่ายเข้าใจและมองเห็นภาพรวมของงานแสดง แล้วปรับแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นก่อนการแสดงจริง

3. ระยะแสดงจริง

การแสดงจริงมีขึ้นในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550 ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 3 การแสดง

ถือเป็นช่วงเวลาที่มีการแสดงจริงเกิดขึ้น ทุกฝ่ายปฏิบัติงานในส่วนที่ได้รับมอบหมายทั้งในส่วนกระบวนการจัดการทางการแสดงและส่วนกระบวนการผลิตการแสดง

4. ระยะประเมินผล

ในการจัดงานแสดงครั้งนี้ ปรากฏการประเมินผลแบบไม่เป็นทางการ โดยอาจารย์ผู้ฝึกซ้อมจะทำการประเมินตั้งแต่ในระยะเวลาการฝึกซ้อมและปรับแก้ไขไปเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการแสดง ส่วนภาพรวมในการแสดงทั้งส่วนสนับสนุนการแสดงและส่วนการแสดงจะมีผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้ทำการพิจารณาประเมินผลเป็นระยะ

ผู้วิจัยเห็นว่า หากมีการจัดประเมินผลหลังการแสดงอย่างเป็นทางการของผู้ร่วมงานทุกฝ่าย จะทำให้ได้รับทราบข้อมูล ความคิดเห็น เพื่อนำไปใช้ปรับปรุง พัฒนารูปแบบการทำงานทั้งในส่วนสนับสนุนการแสดงและส่วนการแสดงให้ทำงานได้อย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังจะทำให้เห็นถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นของคณะทำงานแต่ละฝ่าย เพื่อหาแนวทางการแก้ไขต่อไป

ตารางที่ 5.1 แผนการทำงานในการจัดงานแสดงजूनीरू बूडूलेटू कूनेलेरूटू कूरूंगूते 10

ขั้นตอนการทำงาน	ปี พ.ศ.2549										ปี พ.ศ. 2550		
	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.
1. ระยะเตรียมการ													
1.1 รูปแบบและแนวคิดการจัดงาน													
1.2 คัดเลือกการแสดงที่จะนำเสนอ	←→												
1.3 การกำหนดตำแหน่งหน้าที่ในการจัดการแสดง													
1.4 วันเวลาและสถานที่													
2. ระยะดำเนินการ			←→										
ส่วนสนับสนุนการแสดง			←→										
1. งบประมาณและการหารายได้			←→										
1.1 ส่วนอุปถัมภ์การแสดง			←→										
1.2 ส่วนสนับสนุนการแสดงจากผู้ประกอบการ									←→				
1.3 ส่วนจำหน่ายบัตร									←→				
1.4 ส่วนกระตุ้นการขาย									←→				
2. การประชาสัมพันธ์													
2.1 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคล													
2.2 การประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชน													

ตารางที่ 5.1 แผนการทำงานในการจัดงานแสดงजूनीयर် บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 (ต่อ)

ขั้นตอนการทำงาน	ปี พ.ศ.2549										ปี พ.ศ. 2550		
	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.
2.3 โปสเตอร์									←→				
2.4 ใบปลิว									←→				
2.5 หนังสือเชิญ											←→		
2.6 บัตรชมการแสดง									←→				
2.7 สูจิบัตร											←→		
3. การจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร												←→	
3.1 แผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร												←→	
3.2 การจัดนิทรรศการในบริเวณงาน												←→	
3.3 การออกจำหน่ายของที่ระลึก												←→	
3.4 การประดับตกแต่ง												←→	
4. สมาคมผู้ปกครองบางกอกซีทีบัลเล่ต์										←→			
ส่วนการแสดง													←→
1. แนวคิดในการแสดง	←→												
2. รูปแบบในการนำเสนอ	←→												
3. การคัดเลือกนักแสดง	←→												

ตารางที่ 5.1 แผนการทำงานในการจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 (ต่อ)

ขั้นตอนการทำงาน	ปี พ.ศ.2549										ปี พ.ศ. 2550		
	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.
4. ดนตรีประกอบการแสดง			←→	→									
5. การออกแบบท่าเต้น			←→	→									
6. การฝึกซ้อม			←									→	
7. เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า								←				→	
8. แสงประกอบการแสดง											←→		
9. ฉาก เวที และอุปกรณ์ประกอบการแสดง									←			→	
การร่วมงานของทุกฝ่าย												←→	
3. ระยะเวลาแสดงจริง												←→	
4. ระยะเวลาประเมินผล											←	→	

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

การศึกษาสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยคำถามปลายปิดและคำถามปลายเปิดที่สอบถามถึงความคิดเห็น ทศนคติและความพึงพอใจของผู้ชมที่มีต่อการแสดง โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

- แบบสอบถามภาษาญี่ปุ่นสำหรับผู้ชมชาวญี่ปุ่น จำนวน 300 ชุด ได้กลับคืนมา 100 ชุด
- แบบสอบถามภาษาไทยสำหรับผู้ชมชาวไทย จำนวน 150 ชุด ได้กลับคืนมา 50 ชุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ผู้วิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลและสรุปวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ และ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการชมบัลเลต์

ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์

วิเคราะห์ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ของแบบสอบถามในข้อที่ 1 – 4 ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ เชื้อชาติ(การอาศัยอยู่ในประเทศไทย) การศึกษา และอาชีพ

1. เพศ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 24 ผู้ชมเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 76 จะเห็นได้ว่าผู้ชมเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนแตกต่างกันมาก ส่วนผู้ชมชาวไทยผู้ชมเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 46 ผู้ชมเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54 ซึ่งผู้ชมทั้งเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน

2. อายุ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นที่มีช่วงอายุระหว่าง 31- 40 มาชมการแสดงมากที่สุด ส่วนผู้ชมชาวไทยที่มีช่วงอายุระหว่าง 21- 30 มาชมมากที่สุด

3. เชื้อชาติ

พบว่าผู้ชมชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยต่ำกว่า 3 ปี มีจำนวนมาเข้าชมมากที่สุด

4. การศึกษา / อาชีพ

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นที่กรอกแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีร้อยละ 21 และมีผู้ชมจำนวนมากถึงร้อยละ 71 ที่ไม่กรอกข้อมูล เนื่องจากในวัฒนธรรมญี่ปุ่นการสอบถามเรื่องการศึกษา อาจถือได้ว่าเป็นข้อมูลส่วนตัวบุคคล ด้านอาชีพผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มแม่บ้านร้อยละ 52 สำหรับผู้ชมชาวไทยส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีร้อยละ 64 ที่มีประสบการณ์การชมบัลเลต์มาแล้ว อีกทั้งเป็นกลุ่มของผู้ปกครองและผู้ที่สนใจการเต้นบัลเลต์โดยตรง อีกนัยหนึ่งทำให้นิยามฐานได้ว่าผู้ที่ชื่นชอบการบัลเลต์ส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาสูง ด้านอาชีพของผู้ชมชาวไทยส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัทร้อยละ 36

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการชมบัลเลต์

โดยแบ่งการวิเคราะห์แบบสอบถามทีละหัวข้อ ตั้งแต่ข้อที่ 5 – 9 ดังต่อไปนี้

5. ทราบข่าวการแสดงบัลเลต์ครั้งนี้จาก

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ เพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85 ส่วนผู้ชมชาวไทยทราบข่าวการแสดงครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ เพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56

6. คุณมาชมการแสดงครั้งนี้เพราะอะไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะมาชมการแสดงเพราะลูกสาวหรือคนรู้จักเข้าร่วมแสดงและชื่นชอบการแสดงบัลเลต์ ตามลำดับ ส่วนผู้ชมชาวไทยมาชมการแสดงเพราะความชอบและอยากมาชมบัลเลต์เป็นหลัก

7. คุณเคยรับชมการแสดงบัลเลต์บ่อยแค่ไหน

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 43 และเคยรับชมการแสดงบัลเลต์ปีละ 1-2 เรื่องร้อยละ 42 โดยปกติการแสดงบัลเลต์ถือว่าเป็นที่นิยมในหมู่ชาวญี่ปุ่นอยู่แล้ว ส่วนผู้ชมชาวไทยไม่กรอกข้อมูลร้อยละ 48 และเคยรับชมการแสดงบัลเลต์ปีละ 1-2 เรื่องร้อยละ 40

8. คุณเคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนหรือไม่

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 36 ส่วนผู้ชมชาวไทยไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อนร้อยละ 52

9. คุณได้รับชมการแสดงบัลเล่ต์เรื่องอะไร

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นได้รับชมบัลเล่ต์เรื่อง The Nutcracker ร้อยละ 39, Coppe'lia ร้อยละ 26, The Sleeping Beauty ร้อยละ 35 ส่วนผู้ชมชาวไทยได้รับชมบัลเล่ต์เรื่อง The Nutcracker ร้อยละ 36, Coppe'lia ร้อยละ 12, The Sleeping Beauty ร้อยละ 62

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงบัลเล่ต์

การวิเคราะห์แบบสอบถามส่วนนี้เป็นการแสดงข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจ ทัศนคติและความคิดเห็นของผู้ชมที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต ดังนี้

10. ระดับความชอบของผู้ชมที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต

ผู้ชมชาวญี่ปุ่น

ผู้ชมส่วนใหญ่มีลำดับความชอบดังนี้คือ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 คนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36

ผู้ชมชาวไทย

ผู้ชมส่วนใหญ่มีลำดับความชอบดังนี้คือ สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 คนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62

15. คุณคิดว่าสิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้คืออะไร

สิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้มีอยู่หลัก 3 ส่วน คือ เรื่องระยะเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้ง 3 การแสดงนั้น ยาวนานเกินไป, ช่วงระยะเวลาในการเปลี่ยนฉากแต่ละฉากค่อนข้างนาน และลำดับของการให้แสงและการแสดงไม่สัมพันธ์กันกับการแสดง

16. แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผู้ชมมีความคิดเห็นเพิ่มเติม คือ ระยะเวลารวมทั้งที่ใช้ในการแสดงทั้ง 3 การแสดง นานเกินไปและส่วนใหญ่จะกล่าวคำชื่นชมและให้กำลังใจในการจัดงานแสดงครั้งต่อไป

ในการสำรวจความคิดเห็นจากแบบสอบถาม พบว่าผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะไม่กรอกแบบสอบถามในส่วนของการศึกษา และส่วนของคำถามปลายเปิดที่เน้นให้แสดงความคิดเห็นซึ่งอาจเนื่องมาจากวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่นที่มีความเกรงใจ ไม่ค่อยจะแสดงออกและวิจารณ์ในเรื่องต่างๆมากนัก การกรอกข้อมูลในแบบสอบถามจากงานวิจัยครั้งนี้ ถือว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่สำหรับวัฒนธรรมการชมบัลเลต์ของชาวญี่ปุ่น ซึ่งถ้าหากมีการออกแบบสอบถามให้เป็นคำถามปลายเปิดมากขึ้น จะทำให้ผู้ชมชาวญี่ปุ่นกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

การอภิปรายผล

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์สื่อสารการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต

การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตในครั้งนี้ เป็นการวางแผนเตรียมงานล่วงหน้าเป็นเวลา 1 ปี โดยมีระยะการดำเนินงานเป็นออกเป็น 4 ช่วง คือ

ช่วงที่ 1 ระยะเตรียมการ เป็นการประชุมพูดคุยหาข้อสรุปเบื้องต้นในการทำงานเพื่อกำหนดรูปแบบ แนวคิด คัดเลือกนักแสดง จัดวางตำแหน่งหน้าที่ และวัน เวลา สถานที่ในการจัดงานแสดง

ช่วงที่ 2 ระยะดำเนินงาน เป็นช่วงระยะการทำงานที่ยาวนานและมีความสำคัญมากในการที่จะจัดงานแสดงให้ประสบผลสำเร็จ แบ่งการทำงานออกเป็น 3 ส่วน คือ

- ส่วนกระบวนการจัดการทางแสดง มีหน้าที่หลักในการประสานงานในฝ่ายต่างๆ ให้ดำเนินงานไปได้อย่างลุล่วงตรงตามเป้าหมาย ประกอบด้วย ฝ่ายหางบประมาณและการหารายได้ ซึ่งมีเข้ามา 3 ทาง จากผู้อุปถัมภ์การแสดง ผู้ปกครองและการจำหน่ายบัตรเข้าชมและใช้กลวิธีในการกระตุ้นการขายเพื่อให้คนสนใจการแสดงและเพิ่มยอดในการจำหน่ายบัตร ฝ่ายการประชาสัมพันธ์ซึ่งทางโรงเรียนบางกอกซีดีเองพยายามหาช่องทางในการกระจายข่าวสารให้ได้มากที่สุด คือ การประชาสัมพันธ์โดยสื่อบุคคล การประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชน โปสเตอร์ ใบปลิว หนังสือเชิญ บัตรชมการแสดงและสูจิบัตร ฝ่ายการจัดบรรยากาศหน้าโรงละคร รวมไปถึงแผนกต้อนรับและจำหน่ายบัตร การจัดนิทรรศการภายในบริเวณงาน การออกร้านจำหน่ายของที่ระลึก และการประดับตกแต่ง ฝ่ายสุดท้ายคือสมาคมผู้ปกครองบางกอกซีดีบัลเลต์รับหน้าที่ในการประสานงานนักแสดง ทีมงาน และการต้อนรับพนักงาน อีกทั้งยังเป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างผู้ร่วมงานชาวญี่ปุ่นและชาวไทย
- ส่วนกระบวนการผลิตการแสดง เป็นการร่วมงานของทีมงานจากโรงเรียนบางกอกซีดีบัลเลต์ ทีมงานจากบริษัทการะเกดออราโนซ์เซอร์ และทีมงานผู้ร่วมงานอิสระ (Freelance) ซึ่งในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต มีขั้นตอนในกานดำเนินงานดังนี้
  - กำหนดแนวคิดในการแสดง
  - รูปแบบในการนำเสนอ
  - การคัดเลือกนักแสดง
  - ดนตรีประกอบการแสดง
  - การออกแบบท่าเต้น
  - การฝึกซ้อม
  - เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายและการแต่งหน้า
  - แสงประกอบการแสดง
  - ฉากเวทีและอุปกรณ์การแสดง

- การร่วมงานของทุกฝ่าย ทั้งในส่วนสนับสนุนการแสดงและส่วนการแสดง ถือเป็นภารกิจข้อมการทำงานร่วมกันของทุกฝ่ายให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ปรับแก้สิ่งที่ผิดพลาดเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการแสดงให้มากที่สุด

ช่วงที่ 3 ระยะเวลาแสดงจริง ทุกฝ่ายทำงานตามหน้าที่ของตนเองเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากที่สุด

ช่วงที่ 4 ระยะเวลาประเมินผล จากการวิจัยพบการประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการโดยการปรับแก้ไขข้อผิดพลาดในระหว่างการฝึกซ้อมเพื่อการแสดงที่สมบูรณ์แบบที่สุดในวันแสดงจริง ในส่วนสนับสนุนการแสดงนั้นผู้อำนวยการโรงเรียนจะเป็นผู้ประเมินผลด้วยตนเองอยู่เป็นระยะ

กระบวนการสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ในงานจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ จากผลการวิจัยพบว่า ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับองค์การทางการแสดงของสุรพล วิวิฬ์วิรัช (2544) จากแนวคิดนี้ผู้วิจัยเห็นว่าเหมาะสำหรับการจัดงานแสดงทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ซึ่งอาจจะมีการปรับเปลี่ยนไปบ้างตามความเหมาะสมของแต่ละองค์กร แต่อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์กระบวนการทำงานของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์แล้ว ก็ได้มีการนำเอาองค์ความรู้นี้มาปรับประยุกต์ใช้ในการแสดงหลายด้าน ดังนี้

- ตำแหน่งหน้าที่ในองค์กรทางการแสดง ซึ่งต้องมีบุคคลหลายฝ่ายทำงานตามแต่ละหน้าที่เพื่อให้เกิดการดำเนินไปของการจัดงาน ตามหลักแนวคิดนี้จะประกอบไปด้วยตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ หลายฝ่าย ซึ่งแต่ละฝ่ายก็มีหน้าที่แตกต่างกันไป เช่น ส่วนผู้อำนวยการ ส่วนสนับสนุนการแสดง ส่วนการแสดง แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านบุคลากรของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ ทำให้ไม่อาจสามารถแบ่งบุคคลรับผิดชอบหน้าที่ตำแหน่งต่างๆ ได้ครบถ้วน จึงเกิดปรากฏการณ์การรวมงานของหลายฝ่ายเข้าด้วยกัน เช่น ผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นทั้งผู้บริหารโรงเรียนมีหน้าที่กำหนดนโยบาย เป็นผู้อำนวยความสะดวกมีหน้าที่กำหนดทิศทางการแสดงและเป็นผู้ควบคุมการแสดงทั้งหมด การที่ผู้อำนวยการโรงเรียนทำหน้าที่หลายอย่างเช่นนี้ปรากฏมีทั้งข้อดีและข้อเสียที่น่าสังเกตคือ การสั่งการเพียงคนเดียววันนั้นสะดวกและง่ายต่อการดำเนินงาน ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ก็ทำให้ทีมงานในฝ่ายต่างๆ อาจจะไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเพราะความเกรงใจ อย่างไรก็ตามในการจัดงานในครั้งนี้ ถึงแม้มีผู้สั่งการเพียงคนเดียวก็สามารถทำให้ผลงานค่อนข้างไปในทางดี อาจเป็นเพราะ

คุณมาซาโกะ ฮิราตะ ผู้อำนวยการโรงเรียนมีประสบการณ์และความเข้าใจในการทำงานของทุกฝ่าย หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ก็ต้องทำงานในส่วนการประสานงานและเลขานุการไปด้วย แสดงให้เห็นว่า แม้องค์กรจะมีขนาดเล็ก ประกอบด้วยบุคลากรเพียงไม่กี่คน แต่ถ้ามีการจัดการที่ครอบคลุมก็สามารถใช้แนวคิดนี้มาปรับใช้ในการทำงานได้ ส่วนความรับผิดชอบในด้านอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือความสามารถของทีมงานโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ก็จะมีสมาคมผู้ปกครองบางกอกซีทีเข้ามาช่วยเหลือและมีการจัดจ้างผู้ร่วมงานอิสระเข้ามาทำหน้าที่นั้นๆ แทน

- ขั้นตอนในการผลิตการแสดงแบ่งออกเป็น 4 ระยะ คือ ระยะเตรียมการ ระยะดำเนินงาน ระยะแสดงจริงและระยะประเมินผล การกำหนดระยะการผลิตงานออกเป็นระยะเช่นนี้ สามารถนำไปใช้ในการจัดงานให้มีประสิทธิภาพได้จริงเพราะเป็นการวางแผนงานในฝ่ายต่างๆ ได้อย่างมีระบบ และยังเป็นการแยกส่วนในการทำงานได้อย่างชัดเจน อีกทั้งยังเป็นการกำหนดระยะเวลาการทำงานเพื่อให้รูปแบบงานแสดงเป็นไปตามกำหนดเวลา แต่ละฝ่าย แต่ละส่วนจะสามารถวางแผนเป้าหมายได้ว่าจะเสร็จสิ้นงานในส่วนของตนเองเมื่อใด โดยเฉพาะการทำงานผลิตของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์นั้นมีการทำงานล่วงหน้าถึง 1 ปี การวางระยะงานดังกล่าวจึงถือได้ว่ามีประสิทธิภาพ
- ในงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ มีการประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ โดยในส่วนสนับสนุนการแสดงจะมีการประเมินผลจากผู้อำนวยการแสดงโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งส่วนการแสดงจะมีการประเมินผลตั้งแต่ในระยะเวลาการฝึกซ้อม เมื่อทำการซ้อมเสร็จในแต่ละครั้งครูผู้ดูแลการฝึกซ้อมจะทำการประเมินการเต้นแล้วปรับแก้ให้เหมาะสมสวยงาม แม้รูปแบบการประเมินจะไม่ตรงกับหลักการที่นิยมใช้ทั่วไปแต่การจัดงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ก็ยังสามารถจัดขึ้นมาได้อย่างประสบผลสำเร็จมาโดยต่อเนื่อง เนื่องมาจากประสบการณ์ในการจัดงานแสดงที่มีมากกว่า 10 ปี จึงทำให้เกิดความเข้าใจ ทำงานอย่างเป็นระบบเหมือนที่เคยปฏิบัติมาและมีมาตรฐานในการจัดงานของตนเองอย่างชัดเจน ผู้วิจัยเห็นว่า หากมีการจัดประเมินผลงานจากผู้ร่วมงานทุกฝ่ายแล้ว จะได้พบปัญหาและบทเรียนที่สามารถนำไปสร้างสรรคงานแสดงในปีต่อไปได้เป็นอย่างดี

- วัฒนธรรมละวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะมีหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเต็มตัว จึงมีเวลาดูแลและร่วมกิจกรรมของลูก เมื่อส่งลูกเข้ามาเรียนบัลเล่ต์ที่โรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์จึงมีโอกาสมารับ ส่งบุตรหลานอยู่เสมอจนมีความคุ้นเคยกับโรงเรียน จึงมีความยินดีรวมกลุ่มกันเป็นสมาคมผู้ปกครองบางกอกซิติบัลเล่ต์เข้ามาร่วมมือทำกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน และโรงเรียนบางกอกซิติบัลเล่ต์ก็เล็งเห็นถึงความเข้มแข็ง เอาใจใส่ในหน้าที่ความรับผิดชอบของสมาคมผู้ปกครอง จึงขอความร่วมมือในการทำงานมาอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติเรื่อยมา

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 สุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเล่ต์ คอนเสิร์ต

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามสำหรับผู้ชมชาวญี่ปุ่นจำนวน 100 ชุดและผู้ชมชาวไทยจำนวน 50 ชุด พบว่า ผู้ชมชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 76 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 35.02 ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมานานน้อยกว่า 3 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21 และส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นแม่บ้านร้อยละ 52 ส่วนผู้ชมชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 54 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 39.27 มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64 และส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท ร้อยละ 36

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นทราบข่าวการแสดงในครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ และเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 85 ซึ่งส่วนใหญ่มาชมการแสดงเพราะลูกสาว คนรู้จัก เข้าร่วมการแสดงและชื่นชอบการแสดงบัลเล่ต์ ตามลำดับ ด้านประสบการณ์การชมบัลเล่ต์ส่วนใหญ่เคยรับชมบัลเล่ต์ปีละ 1- 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42 และส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อน คิดเป็นร้อยละ 36 ผู้ชมได้รับชมการแสดงบัลเล่ต์มากเป็นอันดับ 1 เรื่อง The Nutcracker คิดเป็นร้อยละ 39 อันดับที่ 2 เรื่อง The Sleeping Beauty คิดเป็นร้อยละ 35 อันดับที่ 3 เรื่อง Coppe'lia คิดเป็นร้อยละ 26

ผู้ชมชาวไทยทราบข่าวการแสดงในครั้งนี้จากคนรู้จัก ญาติ และเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56 ซึ่งส่วนใหญ่มาชมการแสดงชื่นชอบและอยากชมการแสดงบัลเล่ต์ ด้านประสบการณ์การชมบัลเล่ต์ส่วนใหญ่เคยรับชมบัลเล่ต์ปีละ 1- 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 และส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนบัลเล่ต์มาก่อน คิดเป็นร้อยละ 52 ผู้ชมได้รับชมการแสดงบัลเล่ต์มากเป็นอันดับ 1 เรื่อง

The Sleeping Beauty คิดเป็นร้อยละ 62 อันดับที่ 2 เรื่อง The Nutcracker คิดเป็นร้อยละ 36 อันดับที่ 3 เรื่อง Coppe'lia คิดเป็นร้อยละ 12

ส่วนระดับความชอบของผู้ชมชาวญี่ปุ่นที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ สิ่งที่ถูกชมชอบมากที่สุด อันดับที่ 1 คือ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 อันดับที่ 2 คือ ดนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 อันดับที่ 3 คือ การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 อันดับที่ 4 คือ สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 อันดับที่ 5 คือ รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 อันดับที่ 6 คือ แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 อันดับที่ 7 คือ ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และอันดับที่ 8 คือ ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.36

ส่วนระดับความชอบของผู้ชมชาวไทยที่มีต่อการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้ สิ่งที่ถูกชมชอบมากที่สุด อันดับที่ 1 คือ สถานที่ที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 อันดับที่ 2 คือ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 อันดับที่ 3 คือ ดนตรี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 อันดับที่ 4 คือ การออกแบบท่าเต้น โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 อันดับที่ 5 คือ ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 อันดับที่ 6 คือ แสง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 อันดับที่ 7 คือ รูปแบบการแสดง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 อันดับที่ 8 คือ ฉาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62

โดยผู้ชมทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยส่วนใหญ่เห็นว่าในปีที่ทักษะทางการเต้นของนักเรียนพัฒนาขึ้นและการเอาบัลเลต์ในองก์เด่นๆจากหลากหลายเรื่องมาแสดงถือว่าการเพิ่มสุนทรียรสในการชมไม่ทำให้เบื่อหน่ายเหมือนได้ชมการแสดงบัลเลต์หลายเรื่องในครั้งเดียวกัน ส่วนด้านความแตกต่างของงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งนี้กับการแสดงของโรงเรียนอื่นนั้นพบว่า ผู้ชมต่างชื่นชมในความสามารถทางการเต้นและการทำงานเป็นทีมของโรงเรียนบางกอกซิติ้

ด้านรูปแบบการแสดงที่ผู้ชมอยากชมในครั้งต่อไปนั้น คือการแสดงที่เป็นเรื่องราว โดยรูปแบบที่ชาวญี่ปุ่นอยากชมมากที่สุดคือ บัลเลต์ คลาสสิก ส่วนผู้ชมชาวไทยอยากชมการเต้นร่วมสมัยที่มีการผสมผสานทางวัฒนธรรม ส่วนบัลเลต์เรื่อง que ผู้ชมทั้งสองเชื้อชาติอยากชมมากที่สุดในครั้งต่อไป คือ บัลเลต์เรื่อง Swan Lake

สิ่งที่ควรปรับปรุงและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการจัดงานแสดงมีหลัก 3 ข้อคือ ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดงทั้ง 3 เรื่องนั้นยาวเกินไป เวลาในการเปลี่ยนฉากแต่ละฉากนานเกินไป และการให้แสงไม่ค่อยสัมพันธ์และเหมาะสมกับการเดินบนเวที

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า ผู้ชมทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นที่มาชมการแสดงในครั้งนี้นั้นมีความชื่นชอบการแสดงบัลเลต์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อได้รับทราบข่าวสารการแสดงจึงเข้ามาชมด้วยความต้องการอย่างจริงจัง โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่มาชมบุตรหลานขึ้นแสดงบนเวที จึงทำให้เกิดความพึงพอใจในการแสดงมากเป็นพิเศษ

การวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อสำรวจความคิดเห็น ทศนคติ รวมทั้งความพึงพอใจของผู้ชม จากแบบสอบถามสำหรับผู้ชมชาวญี่ปุ่นจำนวน 100 ชุดและผู้ชมชาวไทยจำนวน 50 ชุด จะเห็นได้ว่าผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทยส่วนมากมีความพึงพอใจในการจัดแสดงครั้งนี้ ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้ดังนี้

ข้อมูลทั่วไป

จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า ทั้งผู้ชมชาวญี่ปุ่นและผู้ชมชาวไทย มีเพศหญิงมาชมมากที่สุด โดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นแม่บ้านจึงมีโอกาสดูตามมาดูแลลูกหลาน ซึ่งถ้าหากวิเคราะห์ตามแนวคิดเกี่ยวกับผู้ส่งสารแล้ว ทำให้เห็นได้ชัดว่า เพศหญิงเป็นเพศที่คนส่วนใหญ่กำหนดคุณสมบัติไว้ว่ามีความนุ่มนวล อ่อนหวาน อารมณ์อ่อนไหวและถูกชักจูงง่าย เมื่อมีเหตุมาจูงใจเช่น ลูกหลานแสดง หรือคนรู้จักชวนให้มาดูการแสดงก็ จะไม่มีการปฏิเสธ เพราะมีความชื่นชอบการแสดงบัลเลต์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

อีกทั้งข้อมูลในส่วนของอายุที่ปรากฏเป็นค่าเฉลี่ยของผู้ชมชาวญี่ปุ่น 35.02 และค่าเฉลี่ยอายุของผู้ชมชาวไทย 39.27 แสดงให้เห็นว่าผู้ชมส่วนมากอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ซึ่งมีปัจจัยด้านทุนทรัพย์สามารถที่จะเข้าชมการแสดงได้หลายรอบ และยังพบว่าส่วนใหญ่ยังส่งเสริมให้บุตรหลานเข้าเรียนที่โรงเรียนบางกอกซิตี้ด้วย วัยผู้ใหญ่ถือว่าเป็นวัยที่มีโอกาสในการเปลี่ยนใจหรือโน้มน้าวใจยาก ดังนั้น การชื่นชอบบัลเลต์และความพึงพอใจในการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตครั้งนี้จึงอยู่ในระดับสูงและกลายเป็นความชอบ ความพึงพอใจถาวร

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการชมบัลเลต์

ผู้ชมชาวญี่ปุ่นและผู้ชมชาวไทยส่วนใหญ่ทราบข่าวการแสดงจากคนรู้จัก ญาติและเพื่อน แสดงให้เห็นว่าสื่อประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการแสดงครั้งนี้คือ สื่อบุคคล เนื่องจากจากกลุ่มคนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน มีความชอบใกล้เคียงกัน การศึกษาอยู่ในระดับเดียวกันจะสามารถสื่อสารและเชิญชวนให้มาร่วมกิจกรรมด้วยกันได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้รับสาร (ผู้ชม) และผู้ส่งสาร (ผู้แสดง) มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันแล้วก็จะง่ายต่อการสื่อสาร เช่น นักแสดงชาวญี่ปุ่นมีผู้ชมเป็นชาวญี่ปุ่นก็จะสามารถสื่อสารกันได้ดีและยังสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อีกด้วย ส่วนผู้ชมชาวไทยที่เข้าชมการแสดงครั้งนี้ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและมีความชอบในการแสดงบัลเลต์เพื่อชาติของผู้แสดงจึงไม่พบปัญหาในการสื่อสารให้เกิดความพึงพอใจ เนื่องจากการแสดงบัลเลต์ถือเป็นการแสดงที่ใช้ภาษา กาย(อวัจนภาษา) สื่อผ่านทางท่าและกระบวนการเต้นจึงสามารถสื่อสารกับผู้ชมได้ทุกชนชาติ

ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงบัลเลต์

เมื่อวัดระดับความชอบของผู้ชมชาวญี่ปุ่นแล้วพบว่ามีความชอบในเรื่องเครื่องแต่งกายมากที่สุด สืบเนื่องมาจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายในลักษณะเฉพาะของบัลเลต์นั้นมีความงดงามไม่เหมือนใคร รวมทั้งมีการให้สีที่สวยงามตลอดทั้งการแสดง ตามแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียนิเทศศาสตร์ ของถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2547) ถือว่าเป็นการแสดงออก (Expression) ที่สื่อสารเรื่องอารมณ์ ผ่านการสื่อสารแบบอวัจนภาษา อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารจากผู้แสดงมาสู่ผู้ชมได้อีกแง่มุมหนึ่ง (Relationship) เนื่องจากการแสดงบัลเลต์นั้นเป็นการแสดงต่อหน้าระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยตรงทำให้ผู้ชมจะได้สัมผัสสุนทรียรสของการแสดงได้อย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ผู้ชมที่เข้าชมการแสดงยังมีความตั้งใจที่จะมาชมการแสดงครั้งนี้เพราะมีความผูกพันกับนักแสดงเป็นพิเศษ เช่นเป็น พ่อ แม่ และญาติพี่น้อง ในขณะที่ผู้ชมส่วนหนึ่งมีความชื่นชอบและสนใจการแสดงบัลเลต์เป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงทำให้เกิดความชื่นชมได้ไม่ยาก

โดยธรรมชาติแล้วชาวญี่ปุ่นจะเป็นชนชาติที่มีความพิถีพิถันเป็นระบบระเบียบ เมื่อได้มาสัมผัสสุนทรียรสจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่มีความประณีตในการตัดเย็บและประดับตกแต่งด้วยแล้วจึงเกิดความชอบในระดับสูง

การแสดงครั้งนี้ปรากฏหลายรส คือ “หาสยรส” รสแห่งความขบขันที่สัมผัสได้จากลีลา ท่าทางและเครื่องแต่งกายของนักแสดง “ศฤงคารรส” รสแห่งความรักที่รับรู้ได้จากอารมณ์ ท่วงท่าของนักเต้นคู่ที่แสดงออกมา “เราทรรส” รสแห่งความดูร้ายอันได้รับจากการแสดง เช่น การไล่ล่า

เพื่อทำร้ายในการแสดงชุดหมาป่ากับหนูน้อยหมวกแดง “ภยานกรส” รสแห่งความกลัวซึ่งสัมผัสได้จากความหวาดกลัว พยายามหนีให้รอดพ้นจากอันตรายจากหมาป่าของหนูน้อยหมวกแดง

นอกจากนั้นผู้ชมยังสามารถเข้าใจนัยยะสำคัญของการแสดงบัลเลต์เพราะมีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมของบัลเลต์เป็นทุนเดิมจึงทำให้เข้าถึงได้ง่าย และผู้ชมส่วนใหญ่ยังเข้าใจภาษาของบัลเลต์จึงทำให้เกิดการชื่นชมในแง่บวก

นอกจากผลการวิจัยที่น่าเสนอไปข้างต้นแล้ว ยังมีข้อมูลส่วนที่น่าสนใจที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียน บางกอกซิติ้ บัลเลต์กับ ศูนย์วิทยทัศน์ของผู้ชมชาวญี่ปุ่นและชาวไทย ดังต่อไปนี้

คุณค่าที่ได้รับจากงานแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10

การเข้าร่วมการแสดงในครั้งนี้ ทำให้นักเรียน นักแสดง ทีมผู้ทำงาน ได้รับในสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. การได้เรียนรู้ประสบการณ์ตรงจากการทำงานจริง คือ การเรียนรู้สิ่งต่างๆ ผ่านการจัดการแสดงในตำแหน่งหน้าที่ต่างๆ ที่ตนได้รับผิดชอบ เข้าไปสัมผัสและแก้ปัญหาจริง ถือเป็น การเปิดหน้าต่างการเรียนรู้อย่างแท้จริง
2. มีโอกาสนำความรู้ที่ได้จากการเรียน ออกมานำเสนอสู่สาธารณชน เพื่อเป็นการทดสอบ ฝึกฝน พัฒนา ทักษะความสามารถของตนเองโดยตรง
3. สร้างความตื่นตัว กระตือรือร้น เตรียมความพร้อมในการทำการแสดงในครั้งต่อไป
4. รับรู้และเข้าใจความเป็นศิลปิน ผ่านการแสดงบนเวทีจริง คือ การได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นนักแสดงที่ดี อีกทั้งบรรลุเป้าหมายของผู้ที่เรียนบัลเลต์ที่ใฝ่ฝันว่าอยากเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการแสดง
5. เรียนรู้ในการทำงานกลุ่ม ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ อดทน ความกล้าแสดงออกและการแสดงความคิดเห็น

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการสร้างสรรคสื่อสารการแสดงของโรงเรียนบางกอกซีทีบัลเลต์ที่มีการดำเนินการในส่วนของการจัดการทางการแสดงซึ่งไม่สามารถให้ข้อมูลบางส่วนแก่ผู้วิจัยได้ โดยเฉพาะในเรื่องของเงินงบประมาณและการหารายได้ที่ไม่สามารถลงลึกในรายละเอียดมากนัก อาจทำให้ผลการวิจัยในส่วนนี้ไม่สมบูรณ์นัก
2. กลุ่มผู้ร่วมงานส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่นจึงทำให้เกิดความแตกต่างและยากในการสื่อสารทั้งทางการพูด การเขียนและวิถีวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังต้องเป็นไปตามความสะดวกของกลุ่มตัวอย่างจึงยากต่อการควบคุมเวลาของการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การแสดงบัลเลต์แม้จะได้รับความนิยมในปัจจุบันแต่ก็ไม่ค่อยปรากฏว่ามีการศึกษาอย่างจริงจัง ดังนั้นผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะช่วยต่อยอดความคิดให้กับผู้ที่สนใจศึกษาด้านสื่อสารการแสดงบัลเลต์ โดยศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการสร้างงานการแสดงของสถาบันสอนบัลเลต์แต่ละแห่งเพื่อค้นหาวิถีในการจัดการสร้างสรรค์งานแสดงที่หลากหลาย เอกลักษณะ หรือจุดเด่นของแต่ละสถาบัน ซึ่งอาจนำไปสู่สูตรสำเร็จในการสร้างงานที่ดีได้
2. จากการวิจัยในครั้งนี้ ในส่วนของการผลิตงานทางการแสดง ได้พบว่า การแสดงบัลเลต์เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่เน้นใช้อวัจนภาษาเป็นหลัก ดังนั้นหากมีการศึกษาเรื่องกระบวนการสื่อสารของการแสดงบัลเลต์ที่มีต่อผู้ชม อาจจะทำให้สามารถตอบคำถามได้ว่า เหตุใดบัลเลต์จึงเป็นศิลปะสากลที่คนนิยมและรู้จักกันไปทั่วโลก หรือการศึกษาว่าเหตุใดสื่อสารการแสดงอื่นที่เน้นการใช้วัจนภาษาในขบวนการแสดงของไทย เช่น การแสดงแบบไทยคลาสสิกที่มีการใช้อวัจนภาษาเหมือนกันจึงไม่ได้รับความนิยมเช่นการแสดงบัลเลต์

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

งามทัศนีย์ สุทธิประภา. กระบวนการสื่อสารการเต้นในการตลาดเชิงกิจกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2546.

งามทัศนีย์ สุทธิประภา. สัมภาษณ์. 22 กุมภาพันธ์ 2550.

จริยา ทวีทรัพย์ชาตอนันต์. ความหมายและการสร้างร่างกายในการเรียนบัลเล่ต์ในสังคมไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

จิรวิภา วิไลลอย. ประดิษฐ์กรรมในการเล่าเรื่องและสุนทรียรสในภาพยนตร์ชุดดิเอ็กซ์ไฟล์ส.
วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

ชลุด นิมเมสมอ. องค์ประกอบของศิลปะ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2538.

ชูโรมาน เวศยาภรณ์. งานฉากละคร 1. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : ด้านสหุทธการพิมพ์, 2541.

ฐิติรัตน์ รัตนจรัสโรจน์. สุนทรียศาสตร์ในคัมภีร์นาฏยศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต
ภาควิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, จิรยุทธ์ สิ้นธุพันธุ์, สุภัญญา สมไพบุลย์, ปรีดา อัครจันทโชติ. สุนทรียนิเทศ
ศาสตร์ การศึกษาสื่อสารการแสดงและสื่อจินตคดี. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : จรัญ
สนิทวงศ์การพิมพ์, 2547.

ทัศนีย์ อิวาบุชิ. สัมภาษณ์. 27 กุมภาพันธ์ 2550.

ธงชัย หาญณรงค์. สัมภาษณ์. 22 กุมภาพันธ์ 2550.

ธีโรพัร กฤตยาเกียรติ. สัมภาษณ์. 20 กุมภาพันธ์ 2550.

นราพงษ์ จรัสศรี. เอกสารการสอนประกอบวิชาศิลปกรรมศาสตร์ปริทรรศน์ ภาควิชานาฏยศิลป์
คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.

ประยุทธ์ ศิริกุล. สัมภาษณ์. 19 กุมภาพันธ์ 2550.

ปรารถนา จุลศิริวัฒนวงศ์. สัมภาษณ์. 22 กุมภาพันธ์ 2550.

พัลลภ นามโสม. สัมภาษณ์. 25 กุมภาพันธ์ 2550.

พิณธร ปรัชญานุสรณ์. แรงจูงใจในการเรียนบัลเล่ต์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิตภาควิชา
นาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

- พิมพ์พร จำรัสพันธุ์.สัมภาษณ์.19 กุมภาพันธ์ 2550.
- พีรพงศ์ เสนไธย. นาฏยประดิษฐ์ ร้อยเอ็ด : ประสานการพิมพ์ , 2546.
- ภรตมณี. นาฏยศาสตร์. แปลโดย แสง มนวิฑูร.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพมหานคร : กองวรรณกรรมและ
ประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร,2541.
- มาชะโกะ ฮิราตะ.สัมภาษณ์.26 กุมภาพันธ์ 2550.
- ยุพา สุภากุล. การสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2540.
- รจิตลักษณ์ แสงอุไร. การสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพมหานคร : บริษัท 21 เซ็นจูรี,2548.
- รัชนิกร กฤตยาเกียรติ.สัมภาษณ์.25 กุมภาพันธ์ 2550.
- ฤชฎา สมไธยา. บัลเล่ต์ Free Class ของโรงเรียน Bangkok City Ballet.วิจัยนาฏยปริญญา
บัณฑิตภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545.
- วิศรา บันทูปลา.สัมภาษณ์.20 กุมภาพันธ์ 2550.
- วิวัน สุขเจริญ. การสื่อสารเชิงสุนทรีย์ในละครสมัยใหม่ของชาวล้านนา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย,2547.
- วุฒิ วัฒนสิน. องค์ประกอบศิลป์. ปัตตานี : ฝ่ายเทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักวิทยบริการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,2539.
- ศราวฑู ทรวงพันธ์คชสาร.สัมภาษณ์.27 กุมภาพันธ์ 2550.
- ศิริส นิติตศนกุล. ค่านิยมนาฏศิลป์ตะวันตกในประเทศไทย.วิจัยนาฏยปริญญาบัณฑิต
ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545.
- ศิริพร ศรีเพ็ง. แนวทางการจัดตั้งคณะบัลเล่ต์ในประเทศไทย.วิจัยนาฏยปริญญาบัณฑิต
ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2541.
- สรศักดิ์ ถวัลย์วงศ์ศิริ.สัมภาษณ์.20 กุมภาพันธ์ 2550.
- สลิตตา ททรัพย์ภิญโญ. สุนทรีย์ทัศน์ของสื่อสารการแสดงจากกามารมณในภาพยนตร์ไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2545.
- สันติสุข มะโรงศรี.สัมภาษณ์.20 กุมภาพันธ์ 2550.
- สุดา เชิดเกียรติกุล.สัมภาษณ์.20 กุมภาพันธ์ 2550.
- สุพรรณิ บุญเพ็ง. ประวัติบัลเล่ต์ในประเทศไทย.วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตภาควิชา
นาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2542.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. นาฏยศิลป์ปริทรรศน์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย,2544.

เสนาะ ตีเยาว์. การสื่อสารในองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
อภิธรรม กำแพงแก้ว. บัลเล่ต์เบื้องต้น. โครงการจัดพิมพ์หนังสือประกอบการสอนคณะศิลปกรรม
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามภาษาญี่ปุ่น

2007年2月18日

バンコクシティバレエ第10回ジュニアバレエコンサートについて

このアンケートは今回のコンサートにも出演しているMr.Chitpon Pleansiri (O)の卒業論文の研究材料として参考にさせていただきます。皆様のご協力お願い申し上げます。

Chulalongkorn University
Mr.Chitpon Pleansiri (O)

パート1

1. 性別 ( ) 男性 ( ) 女性
2. 年齢 .....
3. 国籍 ..... 在タイの期間.....
4. 学歴 ..... 職業.....
5. 今回のバレエ公演についてどこからご存知になりましたか。
( ) 親戚・親友・知合い ( ) ポスター ( ) ビラ ( ) 雑誌
( ) 新聞 ( ) インターネット ( ) その他.....
6. なぜこのバレエ公演にいらっしゃいましたか。
.....
7. よくバレエ公演をご覧になりますか。
( ) 1年に1~2回 ( ) 1年に3~4回 ( ) その他.....
8. バレエを習ったことがありますか。
( ) ある ( ) ない
9. ご覧になったバレエ作品は何ですか。
( ) The Nutcracker ( ) Coppelia ( ) The Sleeping Beauty

パート2

10. 次の項目についてお答え下さい。

5 = 大好き 4 = まあまあ好き 3 = 好き 2 = あまり好きではない 1 = 全然好きではない

ご意見	5	4	3	2	1
踊り					
公演の構造					
衣装					
音楽					
舞台・設定					
ライト					
公演の長さ					
公演の場所					

11. 今回のバンコクシティバレエスクールのバレエ公演は昨年の公演と比べてどうですか。 (ご覧になった方のみ)

.....

12. バンコクシティバレエスクールのバレエ公演は他の学校の公演に比べてどうですか。

.....

13. 次回のバレエ公演はどんなものかとお考えですか。 (例えばロマンチックバレエ、クラシックバレエ、モダンバレエなど)

.....

14. 次回のバレエ公演はどんな作品をご覧になりたいですか。

.....

15. 今回のバレエ公演の改善すべき点がございましたら、ご記入下さい。

.....

16. 何か他にご意見がございましたら、ご自由にお書き下さい。

.....

ご協力ありがとうございました。

แบบสอบถามงานวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์การแสดงของโรงเรียนบางกอกชิทีบัลเลต์กับสุนทรียทัศน์ของผู้ชมชาว
ญี่ปุ่นและชาวไทย

ตอนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง
2. อายุ..... ปี
3. เชื้อชาติ..... อาศัย/ทำงานอยู่ในประเทศไทยมาเป็นเวลา..... ปี (กรณีเป็นชาวญี่ปุ่น)
4. การศึกษา..... อาชีพ.....
5. คุณทราบข่าวการแสดงบัลเลต์ครั้งนี้จาก ( ) คนรู้จัก/ญาติ/เพื่อน ( ) โปสเตอร์ ( ) ใบปลิว
( ) นิตยสาร ( ) หนังสือพิมพ์ ( ) อินเทอร์เน็ต ( ) อื่นๆ(ระบุ).....
6. คุณมาชมการแสดงครั้งนี้เพราะอะไร.....
7. คุณเคยรับชมการแสดงบัลเลต์บ่อยแค่ไหน( ) ปีละ 1-2 เรื่อง ( ) ปีละ 3-4 เรื่อง ( ) อื่น(ระบุ).....
8. คุณเคยเรียนบัลเลต์มาก่อนหรือไม่ ( ) เคย ( ) ไม่เคย
9. คุณได้รับชมการแสดงบัลเลต์เรื่องอะไร ( ) The Nutcracker ( ) Coppelia ( ) The Sleeping Beauty

ตอนที่ 2 : ข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงบัลเลต์

10. ให้คะแนนหัวข้อต่อไปนี้ 5=ชอบมากที่สุด, 4=ชอบมาก, 3=ปานกลาง 2=ชอบน้อย, 1=ชอบน้อยที่สุด

คุณเห็นว่า	5	4	3	2	1
การออกแบบท่าเต้น					
รูปแบบการแสดง					
เครื่องแต่งกาย					
ดนตรี					
ฉาก					
แสง					
ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง					
สถานที่ที่ใช้ในการแสดง					

11. คุณคิดว่าการแสดงในครั้งนี้แตกต่างจากการแสดงในปีที่ผ่านมาอย่างไร (สำหรับท่านที่ได้รับชมการแสดงในปีที่ผ่านมา).....
12. คุณคิดว่าการแสดงจูเนียร์ บัลเลต์ ในครั้งนี้แตกต่างจากการแสดงของโรงเรียนอื่นหรือไม่ อย่างไร
.....
13. คุณคิดว่ารูปแบบการแสดง(อาทิ บัลเลต์คลาสสิก, การเต้นร่วมสมัยหรืออื่นๆ)ในครั้งต่อไปควรเป็น
อย่างไร.....
.....
14. ในการแสดงครั้งต่อไปคุณต้องการชมบัลเลต์เรื่องใด.....
15. คุณคิดว่าสิ่งที่ควรปรับปรุงในการแสดงครั้งนี้คืออะไร.....
.....
16. แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม.....
.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่กรอกแบบสอบถามเพื่อการพัฒนาการแสดงในครั้งต่อไป

แบบสอบถาม.....

ภาคผนวก ข

สารจากหน่วยงานต่างๆที่ให้การสนับสนุนการแสดง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญของการสร้างงานการแสดงบัลเลต์ในสังคมไทย

เนื่องจากปัจจุบันนี้การแสดงบัลเลต์ได้แผ่ขยายและเป็นที่ยอมรับของสังคมไทยมากขึ้น เห็นได้จากการจัดให้มีการแสดงบัลเลต์ของโรงเรียน สถาบันการศึกษาต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ อยู่อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งในปีนีทางโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์ได้จัดงานแสดงบัลเลต์ในชื่อว่า จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ตครั้งที่ 10 ขึ้นมาเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางการเต้นของนักเรียนและเผยแพร่ ศิลปะการแสดงแขนงนี้ให้สังคมไทยได้สัมผัสมากขึ้น อีกทั้งบัลเลต์ยังเป็นนาฏศิลป์สากลที่บุคคล ในทุกวงการยกย่องว่าเป็นศิลปะที่มีคุณค่าและงดงาม ดังคำกล่าวต่อไปนี้

สารจาก คุณมาซาโกะ อิราตะ ผู้อำนวยการโรงเรียนบางกอกซิตีบัลเลต์

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเริ่มงาน จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต ครั้งที่ 10 ในวันนี้ การแสดง จูเนียร์ บัลเลต์ คอนเสิร์ต เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาเป็นประจำทุกปีนับตั้งแต่ข้าพเจ้าและ Ms.Mayumi Ogasawara ได้ก่อตั้ง Bangkok City Ballet ขึ้นร่วมกันในปี พ.ศ. 2539 โดยจัดการแสดงขึ้นเพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสในการแสดงถึงพัฒนาการที่ได้สั่งสมมาจากการเรียนการสอนตลอดทั้งปี

เมื่อข้าพเจ้าได้ย้อนไปคิดถึงนักเรียนคนแรกของเราซึ่งเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในขณะนั้น ว่าปัจจุบันเธอมีอายุ 20 ปีแล้ว ก็ทำให้ข้าพเจ้าตระหนักว่าวันเวลาได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงใด ข้าพเจ้าใคร่ขอแสดงความขอบคุณต่อผู้สนับสนุน อาจารย์รุ่นก่อนๆ เพื่อนๆ คณะผู้ร่วมงาน รวมถึงท่านผู้ปกครองทุกท่านสำหรับการสนับสนุน โรงเรียนอย่างดียิ่งเสมอมา

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่สามารถเชิญ Ms.Kaori Yoshikawa มาแสดงการเต้นอันสง่างามและงดงามในครั้งนี้ ร่วมกับ Mr.Yuya Kon หนึ่งในนักแสดงบัลเลต์ชายที่น่าภาคภูมิใจของคณะ Asami Maki Ballet นอกจากนี้ทั้ง Ms.Kaori Yoshikawa และ Mr.Kyozo Mitani ต่างก็เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านบัลเลต์ที่คอยหยิบยื่นความช่วยเหลือให้กับ Bangkok City Ballet อย่างเต็มที่เสมอมา ทั้งในเรื่องของหลักสูตรการเรียนการสอน รวมถึงการแสดงตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียน

การเรียนรู้เทคนิคการเต้นนั้นมิใช่จะต้องเรียนรู้ผ่านการเต้นเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ เราควรเรียนรู้ที่จะให้ความสำคัญกับการสื่อสารด้วยเช่นกัน เราควรเรียนรู้ที่จะเคารพความรู้สึกของผู้อื่น และในขณะเดียวกันก็ควรรู้จักแสดงความรู้สึกของตัวเองด้วย เพื่อที่จะสามารถเต้นร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างดี การจะเต้นร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างพร้อมเพรียงและกลมกลืนนั้น จำเป็นต้องเข้าใจ ความรู้สึกของกันและกัน ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจของมนุษย์เรา

Ms.Mayumi Ogasawara และข้าพเจ้าได้อุทิศชีวิตกำลังส่วนใหญ่ในการยกระดับการศึกษาทางด้านบัลเลต์ให้กับนักเรียนที่กรุงเทพฯ อย่างไรก็ตามยังคงมีสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่ข้าพเจ้าต้องทำ เพื่อพัฒนาโรงเรียนของเราให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปอีก ข้าพเจ้าใคร่ขอที่จะได้รับการสนับสนุนและความร่วมมืออย่างต่อเนื่องจากทุกท่าน ขอกราบขอบพระคุณที่ให้เกียรติมารับชมการแสดงในวันนี้

สารจาก นายอภิรักษ์ โกษะโยธิน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

การแสดงบัลเลต์เป็นนาฏศิลป์สากลที่แสดงให้เห็นถึงความงดงาม อ่อนช้อย แต่แฝงไปด้วยความสง่างามในลีลาการแสดงที่สอดประสานรับกับดนตรีได้อย่างกลมกลืน ทำให้ผู้ชมรู้สึกคล้อยตามท่วงท่า ทำนอง ที่ผู้แสดงสื่อผ่านศิลปะการแสดงบัลเลต์ ซึ่งนักบัลเลต์แต่ละคนต้องใช้เวลาวิริยะอุตสาหะและความอดทนในการฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้การแสดงออกมาเป็นที่ประทับใจของผู้ชม

ผมขอแสดงความยินดีกับสถาบันที่ได้จัดงานแสดง The 10th Junior Ballet Concert ขึ้น ถือเป็นความสำเร็จของทางสถาบันและเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์จากการได้ร่วมแสดงกับนักเต้นอาชีพที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งจะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจและมีกำลังใจที่จะฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาฝีมือการเต้นของตนเองไปสู่ระดับอาชีพต่อไป

ในโอกาสนี้ผมขอให้การดำเนินงานในครั้งนี้นำประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ และขอให้ผู้ชมทุกท่านมีความสุขและดื่มด่ำกับความงามที่หาดูได้ยากยิ่งในการแสดงนี้

สารจาก ศ.ดร.อภิรักษ์ โปษยานนท์ ผู้อำนวยการสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม

ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีในวาระของการแสดงบัลเลต์เพื่อการกุศลในงาน Junior Ballet Concert ครั้งที่ 10 ที่จัดขึ้นนี้ นับเป็นผลงานความสำเร็จอันน่าชื่นชมของบางกอกซิดีบัลเลต์ สถาบันการเรียนการสอนนาฏศิลป์สากลที่มีคุณภาพ ซึ่งได้ทำหน้าที่เผยแพร่และถ่ายทอดศิลปะการแสดงขั้นสูงให้ปรากฏแก่ผู้ชมในสังคมกรุงเทพมหานคร

ศิลปะการแสดงบัลเลต์หรือระบำปาลายเท้า สร้างภาพที่พลิ้วไหว สวยงาม ให้ปรากฏแก่สายตาผู้ชม ท่วงท่าลีลา สง่างาม สามารถจินตนาการมโนภาพเป็นความรู้สึกนานาประการ ทั้งปีติ

สุข ซาบซึ้ง อาจจะแผ่รังสีบ้าง แต่ท้ายสุดลีลาท่วงท่าที่โลดแล่นไปตามเนื้อเพลงก็โน้มนำจิตใจผู้ชมให้เกิดความประทับใจและความสุนทรีย์อย่างน่ายินดียิ่ง

โดยเฉพาะการจัดงานในครั้งนี้ สถาบันจะมอบรายได้ส่วนหนึ่งเพื่อช่วยเหลือกิจกรรมของศูนย์บริการทางสังคมผู้สูงอายุคนแดง นับเป็นความปลาบปลื้มและความสุขแก่ผู้รับมีรูปลิ่ม

ขอให้จัดงานครั้งนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ทุกประการ

สารจาก นางพรศิริ มโนหาญ ผู้ว่าการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

สถาบันการเรียนการสอนนาฏศิลป์สากล Bangkok City Ballet ได้ดำเนินการโดยมุ่งเน้นการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ศิลปะการแสดงที่สร้างสรรค์ มีคุณภาพ และมีคุณค่าในหลากหลายรูปแบบ นับเป็นการส่งเสริมศิลปะการแสดงระดับนานาชาติ โดยการนำเสนอผ่านสื่อต่างๆ ไปยังกลุ่มเป้าหมาย ทั้งตลาดนักท่องเที่ยวต่างประเทศและตลาดนักท่องเที่ยวในประเทศ เป็นการกระตุ้นให้เกิดการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น

การจัดงานแสดงบัลเลต์เพื่อการกุศลในงาน Junior Ballet Concert ครั้งที่ 10 ของสถาบัน Bangkok City Ballet เป็นการแสดงบัลเลต์ระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ศิลปะการแสดงบัลเลต์ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายสู่สายตานักท่องเที่ยวทั่วไป นับเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และเป็นการสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศอีกทางหนึ่งด้วย

ในโอกาสนี้ ดิฉันขออวยพรให้คณะกรรมการดำเนินงานและนักแสดงทุกท่านประสบความสำเร็จในการจัดการแสดงบัลเลต์ตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

สารจาก Mr.Kyozo Mitani : General Director สถาบันAsami Maki Ballet

ผมขอแสดงความยินดีปลาบปลื้มยินดีจากใจจริงกับ Bangkok City Ballet ในโอกาสจัดงาน Junior Ballet Concert ครั้งที่ 10 ขึ้น จากความสำเร็จและกระแสตอบรับอย่างดีจากผู้ชมเมื่อครั้งที่ Bangkok City Ballet จัดงาน Junior Ballet Concert ครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ. 2541 โดยมี Ms.Kaori Yoshikawa จาก Asami Maki Ballet และ Mr.Eric Camillo จาก Ballet de l'Opera de Paris เป็น

นักแสดงรับเชิญนั้น ทางสถาบันจึงจัดงานแสดงประจำปีการศึกษาขึ้นทุกปีนับจากนั้นเป็นต้นมา จวบจนวันนี้ซึ่งเป็นวันที่ Bangkok City Ballet ฉลองครบรอบ 10 ปี ในการจัดงาน Junior Ballet Concert

ผมเชื่อว่าความสำเร็จในการแสดงครั้งที่ผ่านๆ มา ส่วนหนึ่งนั้นมาจากความพยายามของ อาจารย์มาชาโกะ อิราตะ ผู้อำนวยการ Bangkok City Ballet และทีมงาน Bangkok City Ballet ทุกคน

งานฉลองครบรอบ 10 ปี Bangkok City Ballet นี้ จัดขึ้น ณ หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย นักเรียนมากกว่า 200 คนจะแสดงความสามารถในการเต้นต่างๆ กันไป พร้อมกับนักแสดงรับเชิญและสมาชิกของ Bangkok City Ballet

การแสดงในครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 การแสดงหลักด้วยกัน คือ การแสดงที่ 1 เรื่อง “The Nutcracker” องค์กรที่ 2 การแสดงที่ 2 เรื่อง “The Coppélia” องค์กรที่ 3 และการแสดงที่ 3 เรื่อง ได้แก่ Contemporary Dance, Hip Hop, Tap Dance, ส่วนหนึ่งจากบัลเลต์เรื่อง “Paquita”, บัลเลต์เดี่ยวชุด “Satanella” และเรื่อง “The Sleeping Beauty” องค์กรที่ 3

ผมเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่านักเรียนทุกคนตั้งหน้าตั้งตารอที่จะร่วมแสดงในครั้งนี้ นับเป็น โอกาสที่ดีที่นักเรียนจะได้ร่วมแสดงกับนักบัลเลต์อาชีพที่มีชื่อเสียง และผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการแสดงที่จะเกิดขึ้นนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงการฝึกซ้อมอย่างหนักในการเรียนในห้องเรียน และหวังว่าท่านผู้ชมทุกท่าน รวมถึงท่านผู้ปกครองที่คอยเฝ้าดูการเรียนบัลเลต์ของบุตรหลานอย่างเอาใจใส่มาโดยตลอด จะได้รับความสุขจากการแสดงในวันนี้พร้อมกับมอบเสียงปรบมือที่จะเป็นกำลังใจให้กับพวกเขา

สุดท้ายนี้ ผมขอแสดงความนับถืออย่างสุดซึ้งกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้เกิดงานแสดง Junior Ballet Concert ครั้งที่ 10 ขึ้น และผมขอแสดงความยินดีกับความสำเร็จในการแสดงในวันนี้ มา ณ โอกาสนี้

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายชิตพล เปลี่ยนศิริ เกิดเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2519 ที่จังหวัดขอนแก่น จบการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จ.ขอนแก่น และระดับปริญญาบัณฑิตจากสาขาวิชานาฏศิลป์ตะวันตก ภาควิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในปี พ.ศ. 2543 จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี การศึกษา 2548

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย